

Een bijbelse visie op de Britse troon

Overgenomen van de website van de

United Church of God
Canada

United Church of God - Canada
P.O. Box 144, Station D
Etobicoke, ON, M9A 4X1

2022

Vertaling: Colin Stravers

Correctie: Wil Leeuwenhage

In het Engels te lezen via deze link:

<https://www.ucg.ca/booklets/throne-britain-its-biblical-origin-and-future/introduction-throne-britain>

Inhoud

Inleiding: De troon van Groot-Brittannië	3
Dit eiland, schatbewaarder van de scepter	4
De belofte over de scepter	6
De troon van God	8
Het Verbond met David	9
De val van Israël en Juda	11
De komst van de Messias	13
Om te bouwen en te planten	15
Asiel in Egypte	17
Om te planten binnen Israël	19
De Tuatha de Danaan	21
Landen met de naam Iberia	23
Wie waren de Milesiërs?	25
Het volk van de Rode Hand	28
Slechts één plek om naartoe te gaan?	31
Drie keer een omkering	33
Ollam Fodhla en zijn gezelschap	35
Vragen over wie is wie	37
Identiteiten ontwarren	39
Tea-Tephi of Scotas?	42
Staande op Gods Woord	44
Andere bronnen en een waarschuwing	46
Meer verbindingen met David	48
Een eeuwige bestemming	51

Bijlagen

Bijlage 1: De monarchie afschaffen?	52
Bijlage 2: Waren de Grieken Israëlieten?	54
Bijlage 3: Egeïsche koninklijke lijnen uit Zerah	57
Bijlage 4: De verbinding met Colchis	65
Bijlage 5: Brutus en het verbondsland	68
Bijlage 6: De datering van de aankomst van de Milesiërs in Ierland	71
Bijlage 7: Gathelus, Scotas en de Exodus	74
Bijlage 8: De leeuw en de eenhoorn	85
Bijlage 9: De familie van Odin	91
Bijlage 10: Jozef van Arimathea en de lijn uit Nathan	96
Bijlage 11: De poging om Davids afstamming te vernietigen	121
Bijlage 12: De adelstand – ook van Joodse afkomst	123

Inleiding: De troon van Groot-Brittannië

Het lijkt erop dat de grootste en meest duurzame dynastie in de wereldgeschiedenis haar langste tijd gehad heeft. Maar is dit ook zo? Om de toekomst van de Britse koninklijke familie te begrijpen, moeten we eerst verstaan hoe deze monarchie begon – en waarom.

Het jaar 2012 markeert het 60e jaar in het bewind van koningin Elizabeth II - haar diamanten jubileum - een mijlpaal die voorheen alleen door koningin Victoria werd bereikt.

De koninklijke familie heeft de afgelopen jaren zeker haar deel aan tragedies meege maakt. Overspel, echtscheiding, schandalen en ernstige gezondheidsproblemen. En, natuurlijk, wie zou het afscheid van “England’s rose”, prinses Diana, kunnen vergeten? Daarnaast heeft het Huis van Windsor ook te maken gehad met vragen over de rol en legitimiteit van de monarchie zelf.

Terwijl het Verenigd Koninkrijk, in het licht van de roep om meer deelname aan de Europese Unie, worstelt met kwesties betreffende nationale soevereiniteit en het behoud van eigen cultuur en volkstradities, is ook de troon van Groot-Brittannië het onderwerp van voortdurend debat geweest.

Eén van de belangrijkste tijdschriften van het land, The Economist, heeft zelfs opgeroepen tot de afschaffing van de monarchie en noemde het een instituut met “ongegrond gezag”. (22 oktober 1994, pagina 15; zie bijlage 1: “De monarchie afschaffen?”) Maar, is dit gezag werkelijk ongegrond? Door het onderzoeken van deze kwestie zullen we antwoord krijgen op onze vraag – en dit uit een nogal verrassende bron.

Dit eiland, schatbewaarder van de scepter

Het lijkt er tegenwoordig echter op dat, ondanks het feit dat meerdere landen koningin Elizabeth nog steeds beschouwen als hun staatshoofd, de glorie-dagen van de Britse troon voorbij zijn. Vooral daar de roep tot afschaffing ervan steeds meer toeneemt. Maar wat staat de monarchie nu werkelijk te wachten?

The Economist gaf wel toe dat “als het Britse volk een monarchie wil, zij ook een monarchie moet hebben”. (pagina 15) En ondanks de problemen willen de meesten in het Verenigd Koninkrijk nog steeds hun monarchie. Velen denken met trots en nostalgie aan “deze troon der koningen, dit scepter dragende eiland, deze majesteitlijke grond” (Shakespeare, Richard II, act 2, scene 1) – en herinneren zich namen als Koningin Victoria, Koning Jakobus, Hendrik VIII, Robert the Bruce, Richard Leeuwenhart, Willem de Veroveraar en Koning Arthur. Voor sommigen gaan deze gedachten over de monarchie zelfs nog verder terug, tot in de nevelen van de tijd, helemaal tot aan de oorspronkelijke stichter Brutus, naar verluidt stammend uit het koninklijk Huis van Troje – de beroemde stad uit het klassieke epos van Homerus, de Ilias.

Rond 1139 vertelde de Engelse kroniekschrijver Geoffrey of Monmouth in zijn “History of the Kings of Britain” (Geschiedenis der Koningen van Brittannië), het verhaal van Brutus (in het Keltisch Brwt), gebaseerd op eerdere bronnen en op fantasievolle wijze. Hoewel de meeste historici dit vandaag de dag als een mythe beschouwen, moet ons de ongelooflijke toekomst opvallen, die in een droom aan de afstammelingen van deze oude Trojaan wordt voorspeld: “Brutus, voorbij de ondergaande zon, voorbij de koninkrijken van Gallië (nu Frankrijk), ligt een eiland in de zee, ooit bezet door reuzen. Nu is het leeg en klaar voor uw volk. Door de jaren heen zal dit een verblijfplaats blijken te zijn, geschikt voor u en uw volk; en voor uw nakomelingen zal het een tweede Troje zijn. Een ras van koningen zal daar uit uw stam worden geboren en heel het wereldronde der aarde zal aan hen onderworpen worden”. (Vertaald door Lewis Thorpe, 1966)

Opmerkelijk is dat Geoffrey deze woorden neerschreef voordat Groot-Brittannië zelfs maar in de verste verte een wereldmacht was. Misschien was het gewoon een geval van wishfull thinking van zijn kant, maar de woorden lijken nogal profetisch. Want in de jaren 1800 gebeurde het dat koningin Victoria, ook wel de keizerin van India genoemd, regeerde over het grootste rijk in de wereldgeschiedenis. Een rijk dat “een kwart van de landmassa der aarde en een derde van haar bevolking omvatte”. (James Morris, “Heaven’s Command: An Imperial Progress”, 1973, bladzijde 539)

Het lijkt er tegenwoordig echter op dat, ondanks het feit dat meerdere landen koningin Elizabeth nog steeds beschouwen als hun staatshoofd, de glorie-dagen van de Britse troon voorbij zijn. Vooral daar de roep tot afschaffing ervan steeds meer toeneemt. Maar wat staat de monarchie nu werkelijk te wachten? Voor een antwoord moeten

we bijna 4000 jaar terug – naar een verleden dat nog verbazingwekkender is dan het verhaal over Brutus, vol met meer en veel betrouwbaarder profetieën. Want hoe verbazingwekkend het ook mag lijken, het verleden en de toekomst van de Britse monarchie zijn te vinden op de pagina's van de Heilige Bijbel.

De belofte over de scepter

Wat is de belofte van de scepter en aan wie werd deze gedaan?

Ons verhaal begint met de rechtvaardige patriarch Abraham, die rond 1900 voor Christus vanuit Mesopotamië helemaal naar Kanaän trok, naar dat gebied wat nu het land Israël is. Als beloning voor zijn geloof en gehoorzaamheid aan God, beloofde de Almachtige fantastische nationale zegeningen voor zijn nageslacht. En ook, dat door één bepaalde afstammeling van Abraham de hele wereld gezegend zou worden. (*Genesis 12:1-3; 22:16-18*) God beloofde verder dat er koningen zouden voortkomen uit Abraham en zijn vrouw Sarah. (*Genesis 17:6 en 16*)

Dit wordt algemeen begrepen te betekenen dat er een lijn van koningen uit hen zou voortkomen, met als hoogtepunt de Messias – Jezus Christus – die redding zou brengen voor de hele wereld. Deze beloften, zowel wat betreft etnische afkomst als die van genade, werden aan Abrahams zoon Isaak bevestigd. (*Genesis 26:3-5*)

Later, rond 1750 voor Christus, beloofde God in principe hetzelfde aan Isaaks zoon Jakob. (*Genesis 28:10-19*) Enkele decennia later informeerde God hem: *“Een natie en een schare van natieën zal uit u voortkomen, en koningen zullen uit uw lichaam komen”*. (*35:11*) Tegen die tijd had Jakob, omgedoopt tot Israël, 12 zonen verwekt – elk de stamvader van één van de 12 stammen van Israël. Via zijn zoon Jozef – en Jozefs twee zonen Efraïm en Manasse – zou de belofte van het eerstgeboorterecht en van nationale grandeur worden voortgezet. (*Genesis 48; 49:22-26*)

We zien dit ook in 1 Kronieken 5:1-2: *“De zonen van Ruben nu, de eerstgeborene van Israël, (want hij was de eerstgeborene, maar dewijl hij het bed zijns vaders ontheiligd had, werd zijn eerstgeboorte gegeven aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël, zodat hij (Ruben) zich in het geslachtsregister niet naar de eerstgeboorte rekenen mocht; want Juda werd machtig onder zijn broederen en die tot een voorganger (“de opperheerser”, King James Version) was, was uit hem, doch het eerstgeboorterecht was van Jozef)”*.

Dus, terwijl Jozef het eerstgeboorterecht ontving, ging naar Jakobs zoon Juda, de stamvader van de Joden, de belofte van een koninklijke lijn die naar de Messias zou leiden. Vlak voordat Jakob omstreeks 1670 voor Christus stierf, profeteerde hij: *“Juda is een leeuwenwelp... De scepter (heersersstaf) zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt; (Silo betekent “Vreedzame”, “Vredestichter” of “Aan wie het (de scepter) toebehoort” – dus een verwijzing naar de Messias) en Denzelven zullen de volken gehoorzaam zijn”*. (*Genesis 49:9-10*). Het is waarschijnlijk vanwege deze profetie dat de leeuw, de “koning der dieren”, het heraldische embleem van Juda werd.

Ongeveer 30 jaar voordat deze profetie werd uitgesproken, rond 1700 voor Christus,

had er een vreemde gebeurtenis plaatsgevonden in de familie van Juda, toen Tamar hem tweelingzonen baarde. Tijdens de bevalling kwam als eerste een hand van één van de tweeling naar buiten, waar de vroedvrouw een scharlaken draad om bond om de eerstgeborene te identificeren – die gewoonlijk voorrang had als het om erfrecht ging. (Genesis 38:27-28) Maar de baby trok zijn hand weer terug en zijn broer kwam als eerste naar buiten.

De vroedvrouw riep uit: *“Hoe zijt gij doorgebroken? Op u is de breuk. En men noemde zijn naam Perez (of uitbreken)!”* (vers 29). Met andere woorden: “Van nu af aan zult u hiermee geïdentificeerd worden”. En om er zeker van te zijn dat het kind Perez (of Pharez) genoemd zou worden, wat “doorbreken”: betekent. Daarna werd de baby met de scharlakenrode draad aan zijn hand geboren – en hij werd Zerah (of Zarah) genoemd, wat “opstaan” of “verschijnen” betekent, misschien omdat zijn hand het eerst was verschenen. (vers 30)

Dit lijkt zeker een nogal vreemde gebeurtenis om in de Bijbel op te schrijven, als het geen verdere betekenis zou hebben. De implicatie is misschien dat Perez, die zichzelf in de positie van de eerstgeborene drong, zich uiteindelijk met Zerah zou moeten verzoenen. En we zullen later zien dat dit echt lijkt te zijn gebeurd.

Hoe dan ook, aangezien Perez de eerstgeborene was, ging het erfrecht naar hem – hoewel Zerah, met de scharlakenrode draad, hier ook enige aanspraak op lijkt te hebben. Dus wie van de twee kreeg de scepter? Geen van tweeën – persoonlijk dan. Juda zelf ontving hem ook niet. Want pas veel later, in de tijd van Mozes en de Exodus – rond 1445 voor Christus – werd Israël een echte natie met een regerend koning. Maar zelfs toen was die koning niet uit de stam van Juda.

De troon van God

Ten tijde van de Exodus en gedurende de volgende bijna 400 jaar was de Eeuwige God Zelf de Koning, de Rots van Israël, – in feite de voorafschaduw van het Woord, Jezus Christus . . .

(Zie Deuteronomium 32:4; 1 Korintiërs 10:4; Johannes 1:1-3, 14 ; 17:5)

Hoewel God regeerde door Zijn uitverkoren “rechters” – van Mozes en Jozua tot en met Samuël – zat God via een vertegenwoordiger Zelf op de troon van Israël. (Richteren 8:22-23) Samuël beschreef deze periode als de tijd “toen de HEERE, uw God, uw koning was”. (1 Samuël 12:12) Dat is waarom, toen de Israëlieten Samuël rond 1050 voor Christus vertelden dat ze een menselijke koning wilden zoals de andere volken rondom hen, de Heer tot hem zei: “Ze hebben u niet verworpen, maar ze hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn”. (1 Samuël 8:7)

Dus gaf God hen toen een fysieke monarch – hoewel verrassend genoeg niet uit de stam van Juda. In plaats daarvan werd Saul, uit de stam van Benjamin, koning.

Het is interessant om op te merken dat de koning van Israël, in tegenstelling tot andere heersers in de oudheid, geen absoluut despoot was. God liet Saul door Samuël zalven tot “bevelhebber” (9:16; 10:1) of “aanvoerder” (NBG) over Zijn volk. Het Hebreeuwse woord “nagiyd” dat hier wordt gebruikt, kan in het Nederlands worden weergegeven als “onderkoning” of “gouverneur-generaal” – de vervanger van de ware monarch. In feite duidde in de oude wereld alleen al het zalven van een heerser aan, dat deze heerser de vazal was van degene die hem zalfde. Later wordt uitgelegd dat de koning van Israël “zat op de troon des HEEREN”, in wezen namens Hem als koning regerend. (1 Kronieken 29:23; 2 Kronieken 9:6-8)

Ook heel anders dan in andere rijken was het feit, dat in andere landen de koningen de wetten uitvaardigden en daar dus boven stonden. Maar in Israël verklaarde Gods profeet “de rechten en plichten van het koningschap”. (1 Samuël 10:25) De heerser was zelf onderworpen aan de wet. (Deuteronomium 17:14-20) In wezen richtte de Almachtige een constitutionele, beperkte monarchie op – waarin Hij profeten als Zijn vertegenwoordigers naar de koning zou sturen om hem zijn “rapport” te geven. Tragisch genoeg faalde Saul en God zette hem uit zijn ambt door zijn dood te bewerkstelligen.

Toen, rond 1010 voor Christus, meer dan 650 jaar nadat de profetie over de eeuwige scepter tot Juda was gesproken, verwekte God eindelijk een man uit die stam, uit de belangrijkste tak, uit Perez, om koning te worden: “Ik heb David gevonden . . . een man naar Mijn hart, die al Mijn wil zal doen”. (Handelingen 13:22)

Het Verbond met David

Er was een onverbreekbare belofte gedaan over een onverbreekbare dynastie – een dynastie die verheven zou zijn boven alle andere! Maar wat gebeurde er met die dynastie? En waar is die heden?

David, hoewel hij fouten maakte, was een diep gelovig man die God met zijn hele hart wilde volgen. Daarom vertelde God hem dat hij hem een “huis” zou maken (2 Samuël 7:11) – dat wil zeggen, een koninklijk huis, een koninklijke dynastie. Het zou een blijvende dynastie worden via zijn zoon Salomo: *“En Ik zal de stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid”*. (vers 13) Als Salomo God ongehoorzaam was, zou hij gestraft worden. (vers 14) *“Maar mijn goedertierenheid zal niet van hem wijken, gelijk als Ik die heb weggenomen van Saul, dien ik van voor uw aangezicht heb weggenomen. Doch uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk tot in eeuwigheid voor uw aangezicht. Uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid”*. (vers 15-16; zie ook 2 Samuël 23:1 en 5; 1 Kronieken 22:9-10; en 28:4-5).

Toch vereist dit enige verduidelijking, met name de uitspraak over de eeuwigdurende dynastie van Salomo. Het Hebreeuwse woord dat hier met “tot in eeuwigheid” is vertaald, “olam”, heeft niet altijd deze betekenis. Soms betekent het oneindig, zolang er bepaalde voorwaarden geldig zijn. (Exodus 21:6; Jona 2:6) Elders wordt vermeld dat er bepaalde voorwaarden verbonden waren aan het standhouden van Salomo’s troon. Let op 1 Kronieken 28: *“En Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid, indien hij sterk wezen zal om Mijn geboden en Mijn rechten te doen, gelijk te dezen dage”*. (vers 7) God herhaalde deze voorwaarde later aan Salomo zelf. (2 Kronieken 7:17-18; zie ook de verzen 19-22)

Dus als Salomo in ongehoorzaamheid aan God zou leven, zou de belofte van een oneindige Salomonische dynastie teniet worden gedaan. Helaas zou dit gebeuren, omdat Salomo’s hart uiteindelijk andere goden ging dienen. (Koningen 11:4)

Maar hoe zit het dan met 2 Samuël 7:14-15, waar God zei dat hij Zijn genade niet van Salomo zou wegnemen zoals Hij dat met Saul had gedaan? Het moet eenvoudig betekend hebben dat, in het geval van Salomo’s ongehoorzaamheid, God niet zijn dood zou bewerkstelligen om zijn heerschappij te beëindigen, zoals bij Saul gebeurde. In plaats daarvan zou Salomo, ter wille van David, zijn dagen mogen doorbrengen met zijn koninkrijk intact – en inderdaad, dit is wat er is gebeurd. (1 Koningen 11:12) Niettemin schond Salomo de voorwaarden die hem een eeuwigdurende dynastie zouden hebben gegarandeerd. Dus hoewel niets zijn nakomelingen verbood om tot ver in de toekomst te regeren, was God niet verplicht om hun persoonlijk voortbestaan op de troon te verzekeren.

Aan de andere kant staat Gods belofte aan David in 2 Samuël 7:15-16 nog steeds – dat Davids eigen koninkrijk en troon voor altijd gevestigd zouden worden. Want God

verplichtte Zichzelf hiertoe, wat Salomo ook deed. Let op Gods bevestiging van deze geweldige belofte in het boek der Psalmen: *“Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene, Ik heb mijn knecht David gezworen: “Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht”*. (Psalm 89:4-5) Dus vanaf dat moment zou David in elke generatie een afstammeling op een blijvende troon hebben!

God verklaarde verder: *“Ook zal Ik hem ten eerstgeboren zoon stellen, ten hoogste over de koninkrijken der aarde. Ik zal hem Mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden en Mijn verbond zal hem vast blijven. En Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten, en zijn troon als de dagen der hemelen.” “Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen dat uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb ééns gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan, en de getuige in den hemel is getrouw”*. (Psalm 89:28-30, 35-38)

En in Jeremia 33:20 : *“Alzo zegt de HEERE: Indien gijlieden Mijn verbond van den dag en Mijn verbond van den nacht kunt vernietigen, zodat dag en nacht niet zijn op hun tijd, zo zal ook vernietigd kunnen worden Mijn verbond met mijn knecht David, dat hij geen zoon (dat wil zeggen een nakomeling) hebbe, die op zijn troon regere”*.

Hier lag dus een onverbreekbare belofte over een onverbreekbare dynastie – een dynastie die boven alle andere uitstijgt! Maar wat gebeurde er met die dynastie? En waar is die dan nu?

De val van Israël en Juda

Vanwege de ongehoorzaamheid van Salomo splitste God, na de dood van Salomo in ongeveer 930 voor Christus, de natie in twee koninkrijken. (1 Koningen 11-12)

De stammen Juda en Benjamin in het zuiden (waaronder velen uit de stam van Levi) bleven als het koninkrijk Juda bestaan onder de troon van David, te beginnen met Salomo's zoon Rehabeam.

De noordelijke 10 stammen, als het koninkrijk Israël, hebben echter een aantal verschillende dynastieën doorgemaakt. En vanwege de voortdurende afgoderij van het noordelijke koninkrijk, liet God het volk uiteindelijk, rond 733 en 722 voor Christus, door de Assyriërs in ballingschap wegvoeren. De Assyriërs verhuisden de 10 stammen naar het gebied dat nu Noord-Irak en Iran wordt genoemd. (2 Koningen 15-17) Naarmate daarna de eeuwen verstreken, lijkt het alsof de 10 stammen verdwenen.

Ongeveer 20 jaar na de definitieve val van Israël, werd de staat Juda, na herhaalde periodes van afgoderij en hervorming, ook door Assyrië binnengevallen. Daardoor werd Juda "tot een schaduw van haar vroegere status teruggebracht en kwam ten minste twee derde van de bevolking om het leven of werd in gevangenschap weggevoerd". ("Juda," *The Illustrated Bible Dictionary*, 1980, deel 2, pagina 825) Zo werd ook een groot aantal Joden, Benjaminiten en Leviëten gevankelijk weggevoerd, om zich bij de Israëliëten in ballingschap te voegen.

God gaf het overblijfsel van Juda nog een eeuw om haar loyaliteit en toewijding aan Hem te bewijzen. Maar helaas, ondanks het feit dat zij getuige was geweest van Israëls gevangenneming en ook zelf de bitterheid daarvan had gesmaakt, verviel Juda opnieuw in afgoderij en opstand tegen God. (Jeremia 3:9-10) Dus stuurde God ook de rest van het volk van Juda in ballingschap – dit keer door de hand van de Babyloniërs onder Nebukadnezar II. (ca. 604 tot 586 voor Christus)

De koningslijn van David was tot op dit punt steeds doorgegaan, en het was Zedekia die nu over Juda regeerde. Maar volgens Jeremia brachten de Babylonische troepen de Joodse koning naar Nebukadnezar, die – nadat hij Zedekia's zonen voor zijn ogen had vermoord en ook "alle edelen van Juda" had gedood, om ervoor te zorgen dat er geen erfgenaam van de troon overbleef – de ogen van Zedekia uitstak en hem in een kerker in Babel gooide, waar hij uiteindelijk stierf. (Jeremia 39:1-7; 52:1-11)

Er moet worden opgemerkt, dat één voormalig koning uit de lijn van Salomo, in de kerkers van Babel nog steeds in leven was. In feite werd deze man, Jechonia – ook wel Choniah of Jojachin genoemd – 37 jaar na aanvang van de Joodse ballingschap in ere hersteld. (2 Koningen 25:27-30) Samen met tal van andere gevangen genomen vazallen

kreeg hij zelfs de titel “koning”. Toen later de Perzische veroveraars van Babel een deel van de Joden toestemming gaven om naar hun vaderland terug te keren, werd de kleinzoon van Jechonia, Zerubbabel, tot gouverneur — maar niet tot koning — over Judea benoemd.

Om elke gedachte te ontzenuwen, dat deze koningslijn het middel zou kunnen zijn waardoor God de dynastie van David in stand hield, moet erop worden gewezen dat God eerder had verordineerd dat geen enkele afstammeling van Jechonia ooit op de troon van David zou zitten, om te regeren over Juda. (Jeremia 22:24 en 30) Niemand heeft dat dan ook ooit gedaan. Het is een feit dat, hoewel een minderheid van de Joodse gevangenen na de Babylonische ballingschap terugkeerde naar het Heilige Land, de troon over Juda daar nooit werd hersteld.

Maar hoe staat het dan met Gods belofte dat de dynastie van David nooit zou eindigen?

De komst van de Messias

Naast de messiaanse verwijzing in de profetie over de scepter, (Genesis 49:10) gaf God vele andere profetieën over de Messias in de Schrift.

Hij zou uit de lijn van David komen, regerend op de troon van David. (Zie Jesaja 9:6-9) En Jezus Christus, als de Messias, zou deze profetieën vervullen, omdat God *“Hem de troon van Zijn vader David zou geven”*. (Lukas 1:31-33) Inderdaad stamde Jezus wat het vlees aangaat – via Zijn moeder Maria – af van Davids zoon Nathan, (Romeinen 1:3; Lukas 3:23, 30-33) waarbij Heli in die lijn de vader van Maria en de schoonvader van haar man Jozef is.

Maria's echtgenoot Jozef was zelf uit de lijn van Salomo via Jechonia en Jezus werd gerekend als zijn zoon, wat betekent dat Jezus door hem werd geadopteerd. (Mattheüs 1:1-16; Lukas 2:48) Deze adoptie had Jezus misschien een wettige aanspraak op de troon kunnen geven. Maar opmerkelijk genoeg, als Hij werkelijk de zoon van Jozef was geweest, zou de afstamming via Jechonia Hem juist ervan hebben weerhouden Davids troon te erven. Maar Jezus was lichamelijk niet de zoon van Jozef – Hij was de Zoon van God de Vader, op wonderlijke wijze ontvangen in de schoot van Maria toen zij nog een verloofde maagd was. Via Maria stamde Jezus af van David, zoals vermeld: via een andere lijn van de familie.

Bovendien is Christus *“de Leeuw van de stam van Juda”*, (Openbaring 5:5) zowel als *“de Wortel”* en de *“Nakomeling van David”*. (Openbaring 3:16) Dat wil zeggen dat Jezus niet alleen de afstammeling van David was, maar ook de voorvader van David, als de Eeuwige God die Adam schiep – de vader van de gehele mensheid. (Lukas 3:38; vergelijk Efeze 3:9) In feite was God bovendien Zelf de eerste Koning van Israël. De Davidische troon was eigenlijk, zoals we hebben gezien, de Troon van de Heer. En aangezien Jezus de Heer is, was het aan Hem om de troon uiteindelijk terug te nemen.

Velen zullen deze feiten toejuichen als bewijs dat Gods beloften aan David door de komst van Christus als Davids afstammeling zijn vervuld. Maar als dat zo is, dan verklaart dat nog steeds niet waarom er gedurende meer dan 500 jaar, tussen Zedekia en Jezus, geen regerende koning uit de geslachtslijn van David was. De troon van David zou door *“alle generaties”* heen worden bezet. En toch lijkt het erop dat er al die tijd niet eens een troon of koningschap van David bestonden. Hoe kan Christus een troon erven die niet bestond?

De waarheid is zelfs dat Jezus helemaal niet op Davids troon zat toen Hij in het vlees kwam – en dat Hij dat sindsdien ook niet gedaan heeft. In een gelijkenis beeldt Christus Zichzelf af als een edelman die *“naar een ver land ging om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen en om daarna terug te keren”* (Lukas 19:12) – dat wil zeggen, Hij ging naar de

hemel om het Koninkrijk van God te ontvangen en is nog niet teruggekeerd om erover te heersen. Jezus zit momenteel met de Vader op Zijn troon in de hemel. (Openbaring 3:21; Hebreeën 12:2) Maar aangezien de heerschappij van Christus over alle volkeren, vanuit Jeruzalem, (Jeremia 3:17) nog niet is begonnen, betekent dat dan dat er meer dan 2500 jaar zijn verstreken zonder dat een afstammeling van David als koning regeerde? Heeft God toch Zijn woord gebroken?

Een belangrijke factor die vaak over het hoofd wordt gezien bij de profetie over de scepter in Genesis 49:10, is dat daar gezegd wordt dat Juda ook nu nog, "*in de laatste dagen*", (Genesis 49:1) een regerend vorst heeft, wachtend op de Messias om het stokje over te nemen. Aangezien Jezus nog niet in macht en heerlijkheid is teruggekeerd, moet er daarom ook tijdens deze generatie ergens op aarde een regerend monarch van Joodse afkomst bestaan. Die monarch moet ook werkelijk uit de lijn van David stammen en op een troon zitten die sinds de dagen van David, van generatie op generatie, is blijven bestaan. Anders is de Bijbel onbetrouwbaar.

Om te bouwen en te planten

De voor de hand liggende vraag is nu: kwam er een einde aan de dynastie van David bij de dood van Zedekia en zijn zonen – of heeft ze het op de één of andere manier overleefd?

Bij het zoeken naar een antwoord beginnen we met de profeet Jeremia, aan wie God een mysterieuze opdracht had gegeven: *“Zie, ik stel u te dezen dage over de volken en over de koninkrijken, om uit te rukken en af te breken en te verderven en te verstoren, om te bouwen en te planten”*. (Jeremia 1:10) Hoewel Juda in die tijd het enige volk of koninkrijk in het Beloofde Land was, merk je merkwaardig genoeg op, dat Jeremia werd aangesteld over “volken” en “koninkrijken” – meervoud.

Dat feit nu even terzijde schuivend, is het, aan de hand van Jeremia’s leven nadat de profetie was uitgesproken, gemakkelijk vast te stellen wat God bedoelde met uitrukken, afbreken, verderven en verstoren. Deze grote profeet waarschuwde de Joden herhaaldelijk dat zij zich moesten bekeren van hun ongehoorzaamheid – maar zij verachtten hem. Dus gebruikte God hem om het oordeel over het volk uit te spreken: het volk en de koningen uit Davids geslachtslijn zouden door Babel worden veroverd, omvergeworpen en van hun wortels worden losgemaakt – in gevangenschap naar Babel. Maar . . . gingen zij daar allemaal naartoe?

Het laatste deel van de opdracht aan de profeet bleef echter nog over: “bouwen en planten”. Wat hield dit echter in? Uit Jeremia 45:4 kunnen we zien dat bouwen en planten in deze context oorspronkelijk inhield dat God Zijn volk in het beloofde land plantte en daar een koninkrijk uit hen bouwde – om daarna uiteen getrokken en vernietigd te worden. Het lijkt er dus op dat de opdracht inhield om mensen te planten op een andere plaats, om zo ergens anders een koninkrijk te stichten. Maar had dit ook iets te maken met het Huis van David?

Raadselachtig genoeg profeteerde Jeremia inderdaad aangaande de dynastie van David, zoals we al hebben gezien en waarvan we al snel nog meer te zien zullen krijgen. Het is een profetie van Ezechiël die de vraag zal beantwoorden wie er geplant zou moeten worden – en waar. Maar let eerst op dit verbazingwekkende feit: na het wegvoeren van de bevolking van Juda, bleef er een overblijfsel in het land, waaronder de “koningsdochters” (41:10) – die toen logischerwijs nog jonge meisjes waren, aangezien hun vader Zedekia pas 32 was toen hij stierf. (Zie 2 Kronieken 36:11)

Zou de koninklijke lijn echter kunnen voortbestaan via een dochter? Volgens Israëls erfrecht blijkt het antwoord daarop zeker ja te moeten zijn (zie Numeri 27:1-11) – hoewel Nebukadnezar dit aanvankelijk misschien niet beseftte. (Het is namelijk zo, dat als het koningschap niet via een vrouw doorgegeven had kunnen worden, dan had het ook niet door Maria naar Jezus Christus kunnen gaan.)

Wat gebeurde er dan met genoemd overblijfsel? Tegen Gods geboden in, (Jeremia 42:1-19) vluchtten ze voor de Babylonische indringers naar Egypte om de bescherming van farao Hofra te zoeken. De Encyclopaedia Britannica legt uit: “Apriës. . . Hebreeuws Hofra (gestorven in 567 voor Christus), 4de koning uit de 26e dynastie van Egypte (regeerde 589-570 voor Christus); hij volgde zijn vader Psammetichus II op. Apriës slaagde er niet in zijn bondgenoot koning Zedekia van Juda te helpen tegen Babel, maar na de val van Jeruzalem ving hij veel Joodse vluchtelingen naar Egypte op”. (“Apriës”, Micropaedia, 1985, Deel 1, pagina 496)

Volgens de Bijbel nam het Joodse overblijfsel “*mannen, vrouwen, kinderen, de dochters van de koning en . . . de profeet Jeremia en Baruch*” mee – de laatste naam verwijst naar Jeremia’s secretaris of schrijver. (Jeremia 43:6) God had gezegd dat de meerderheid van hen zou sterven door het zwaard of door hongersnood. (42:15-16) Maar enkelen zouden ontsnappen en sommigen zouden terugkeren. (44:12-14, 28) We weten dat Baruch en Jeremia, die niet vrijwillig naar Egypte gingen, het overleefden. (Zie 45:2-5) En, zoals we zullen zien, dat deed ook tenminste één van de koningsdochters.

Asiel in Egypte

In overeenstemming met Gods profetieën zijn er blijkbaar een paar Joden teruggekeerd naar Judea. Maar hoe zit het met Jeremia, Baruch en de koningsdochters? Waar zijn zij heen gegaan?

Het overblijfsel van de Joden reisde naar Egypte “tot aan Tachpanhes” (Jeremia 43:7) - naar “Farao’s huis” aldaar (vers 9). Let op het volgende van de beroemde Britse pionier-archeoloog en egyptoloog Flinders Petrie, die de plaats in 1886 ontdekte: “Tachpanhes was een belangrijke garnizoensplaats en aangezien de Joden daarheen vluchtten, moet het dicht bij de grens hebben gelegen. Het is duidelijk dat dit overeenkomt met het Griekse Daphnae, het tegenwoordige Tell Defeneh, dat ligt aan de weg naar Palestina. . .”.

“Vanaf hier,” vervolgt hij, “klinkt een echo door de eeuwen heen; de vestingheuvel staat bekend als “Qasr Bint el Yehudi”, “Het Paleis van de Joodse Dochter”. Het heet Qasr, dat is paleis, niet Qala, dat is fort. Het heet niet “Tell Bint el Yehudi”, zoals het genoemd zou zijn als een naam gegeven was, nadat het eerst tot een verwoeste berg puin was geworden. “Qasr” is een aanduiding die aantoont dat haar oorsprong stamt uit een tijd van bewoning door hooggeplaatsten en niet alleen door militaire troepen. Ondanks lange eeuwen van overheersing door Grieken, Romeinen en Arabieren, klinkt de herinnering aan het koninklijke verblijf van de koningsdochters, die ontkwamen uit het verwoeste Jeruzalem, nog steeds in onze oren”. (“Egypte en Israël”, 1911, pagina’s 85-86; zie ook “Daphne”, Encyclopaedia Britannica, 14e druk, deel 7, bladzijde 48)

In elk geval waren daar ook veel militaire troepen aanwezig. Petrie zegt: “Psamtik (farao Psammetichus I, stichter van de 26e dynastie van Egypte, waarvan Hofra de vierde koning was) bewaakte de grenzen van Egypte met drie sterke garnizoenen, waarbij in Pelusisch Daphnae, in het noordoosten, vooral Ionische en Carische huurlingen gelegerd werden, omdat vanuit die hoek waarschijnlijk de meest geduchte vijanden zouden verschijnen”. (pagina 40)

Dit waren Griekse troepen, voornamelijk afkomstig van de westkust van Klein-Azië (het huidige Turkije). “Ionisch” en “Carisch” wijzen in de eerste plaats op de aldaar gelegen Griekse stad Miletus: “Binnen Egypte zelf, dat normaal afwijzend stond tegenover elke nederzetting van buitenlanders, kregen de Grieken voet aan de grond . . . Omstreeks 650 (voor Christus) openden de Milesiërs (uit Miletus) in Naucratis, aan de canopische tak van de Nijl, een “werkplaats” of handelspost. Farao Psamtik I tolereerde hen omdat ze goede huursoldaten waren, terwijl hun handel een rijke bron was voor zijn belastingambtenaren”. (Will Durant, “The Story of Civilization”, Deel 2: The Life of Greece, 1966, pagina 173)

Miletus speelde in het bereiken van de doelstelling van deze hele geschiedenis een grote rol. Voor nu volstaat het om te zeggen, dat veel van deze “Griekse” strijdkrachten

in Egypte, een stevige familiband hadden met de Joden die er hun toevlucht zochten. Er bestond duidelijk een ver teruggaande verwantschap. De oude Grieken noemden zichzelf vaak Danaans – een naam die duidelijk is afgeleid van de Israëlitische stam Dan. (Zie Bijlage 2: “Waren de Grieken Israëlieten?”)

Een aantal van de Griekse huursoldaten die in Egyptische dienst waren, waren waarschijnlijk Israëlieten wier voorouders zich al eerder in Griekenland en aangrenzende landen hadden gevestigd. En zie hier, hier waren ze – wakend over het overblijfsel van de koninklijke familie van David, in opdracht van de Egyptische farao!

Toch zou deze regeling niet standhouden. “De Grieken bleven een prominente rol spelen tijdens het bewind van Psammetichus II en van Apriës (de farao Hofra van Jeremia). Onder laatstgenoemde leidde een nationale volksbeweging onder de Egyptenaren tot opstand (in ca. 570 voor Christus) tegen de (Egyptische) koning en het Griekse element binnen de strijdkrachten, met als resultaat dat de troon overging naar generaal Amasis (Ahmosis II), die de Grieken uit Daphnae terugtrok” (Chamber’s Encyclopedia, 1959, Deel 5) – kennelijk verdreef hij velen van hen die hij beschouwde als trouw aan Hofra.

Hoewel Ahmosis de resterende Griekse huursoldaten in de buurt van zijn hoofdstad opsloot, en velen van hen deel maakte van een koninklijke garde, werd uitzetting nog noodzakelijker doordat “een element binnen de Egyptische cultuur . . . zich hiertegen verzette; en de aanwezigheid van buitenlanders in Egypte, van indringers zowel als van kolonisten, tot de opkomst van een nationalistische stroming leidde, die de buitenlanders weg wilde hebben”. (“Egypte”, Encyclopaedia Britannica, Macropaedia, Deel 18, 1985, pagina 165; “Ahmose II”, Micropaedia, Deel 1, pagina 168)

Dit was nu ongeveer 16 jaar na de val van Jeruzalem en tot nu toe was het in Egypte blijkbaar vrij goed gegaan met degenen die daarheen waren gevlucht. God had echter gewaarschuwd voor een ramp die Hofra zou overkomen. (Jeremia 44:30) En Hij had het Joodse overblijfsel dat toevlucht had gezocht in Egypte, gewaarschuwd dat ze daar zouden worden verteerd. (vers 27) Het is dus duidelijk dat de gang der gebeurtenissen van Hem afkomstig was. De Egyptenaren verdreven veel van de Grieks-Israëlitische huurlingen uit het land. Het grootste deel van het Joodse overblijfsel werd waarschijnlijk rond deze tijd afgeslacht, zo niet tijdens de opstand, dan waarschijnlijk toch twee jaar later in 568 voor Christus, bij de invasie in Egypte door Nebukadnezar, waarbij het grootste deel van de Nijlvallei werd verwoest.

In overeenstemming met Gods profetieën zijn er blijkbaar een paar Joden teruggekeerd naar Judea. (vers 28) Maar hoe zit het met Jeremia, Baruch en de koningsdochters? Waar zijn zij heen gegaan? Het boek Jeremia vertelt het ons eigenlijk niet, hoewel het wel enkele aanwijzingen bevat.

Om te planten binnen Israël

Dit is waar het laatste deel van Jeremia's opdracht over ging. Opmerkelijk genoeg moet hij verantwoordelijk zijn geweest voor het overzetten van de troon van David naar Israël, door het brengen van een dochter van koning Zedekia naar de 10 verloren stammen. Maar waar woonden de Israëlieten in die dagen?

Alleen al het feit dat Jeremia zich buiten het land bevond in gezelschap van de dochters van de koning, schijnbaar de enige opvolgers voor de troon van David, met de opdracht om "te bouwen en te planten", zou ons een ogenblik moeten stilzetten. Dit kan niet louter toeval zijn – vooral als we het onverbreekbare verbond dat God met David had gesloten in overweging nemen.

God had zelfs gezegd dat als het Joodse overblijfsel in Juda was gebleven, zoals Hij hen had opgedragen, Hij Jeremia zou hebben gebruikt om het koninkrijk te herplanten en op te bouwen precies op de plaats waar zij zich bevonden (Jeremia 42:10). Maar zoals we hebben gezien, gingen ze in plaats daarvan naar Egypte – waarvan God hen expliciet had gezegd daar niet heen te gaan.

Dus waar zou Jeremia dan nu heen gaan met de dochters van de koning, nu ze uit Egypte werden verdreven? Daar waar zij waren, hadden zij niet moeten zijn. Het is daarom ook heel goed mogelijk dat ze Egypte al vóór Hofra's dood hadden verlaten. Maar, in beide gevallen, waar zijn zij toen naartoe gegaan?

God zou niet langer het koninkrijk in Judea herbouwen, omdat het volk de voorwaarden van Zijn aanbod had geschonden door naar Egypte te vluchten.

Bovendien zou Judea, of enig ander land onder Babylonische heerschappij, een hoogst onwaarschijnlijke keuze zijn. Mocht Nebukadnezar eerder niets over de dochters van de koning hebben geweten, nu was dat zeker wel het geval. Ongetwijfeld bereikte hem het nieuws dat ze onder speciale bewaking en zorg waren geplaatst door zijn vijand, farao Hofra. En zelfs Jeremia zelf, aan wie eerder door de Babylonische indringers van Jeruzalem gunsten waren verleend, zou nu, hoewel ten onrechte, worden gezien als een handlanger van Hofra.

We weten bovendien dat de troon niet overnieuw in Judea is geplant, omdat de Bijbel ons over het thuisland van de Joden in de tijd van de ballingschap informatie geeft. En wanneer de ballingen later terugkeren uit Babylon, is het duidelijk dat daar geen koning der Joden over wie dan ook regeert. Hoewel Jeremia en de koninklijke dochters in die tijd misschien wel door Judea getrokken zijn, hebben zij zich dáár niet gevestigd.

Hebben zij zich de rest van hun leven in een donkere grot verstopt? Of vestigden zij

zich logischerwijs ergens anders, waar hun belangrijke status door anderen zou worden erkend? En zo ja, was dat dan ergens waar de profeet zijn opdracht kon vervullen?

Jeremia zelf geeft ons een krachtige aanwijzing. Eerder had hij al geprofeteerd dat het David vanaf zijn tijd, *“nooit aan een man (d.w.z. een persoon) zou ontbreken om te zitten op de troon van het Huis Israël”*. (Jeremia 33:17) Dit vers is cruciaal om het hele onderwerp te begrijpen. Lees het opnieuw. Let op: er staat niet Juda, maar wel het Huis Israël, dat ongeveer 150 jaar eerder al in ballingschap was gegaan. Dus vanaf de tijd van Jeremia zou het David nooit ontbreken aan een afstammeling om, nogmaals, niet over Juda te regeren, maar over Israël. Tussen haakjes, degenen die dit zien als slechts een profetie over de toekomstige regering van Christus, zouden zich moeten realiseren dat er hier gesproken wordt over *“heersers”* uit de lijn van David (in vers 26) – niet slechts over één enkele *“heerser”*. Dit vertelt ons dat de troon van David op de één of andere manier in de tijd van Jeremia naar Israël moet zijn overgebracht!

Via de profeet Ezechiël, tijdgenoot van Jeremia, vult God meer details in. Voorafgaand aan de val van Jeruzalem gaf Hij een raadsel op aan het Huis van Israël (Ezechiël 17:2) – nogmaals, niet aan Juda – dat Hij later uitlegde. *“Een grote arend . . . kwam naar de Libanon en nam van een ceder de opperste tak”*. (vers 3) Betekenis: *“De koning van Babel ging naar Jeruzalem en nam de koningen en vorsten mee”*. (vers 12) Dan: *“Hij plukte de top van zijn jonge takjes af”*. (vers 4) Betekenis: *“Hij nam het nageslacht van de koning mee”*. (vers 13)

Nadat hij deze symbolen had uitgelegd, gaf God door middel van Ezechiël de volgende duidelijke gelijkenis: *“Ik zal ook (een takje) van de hoogste takken (Zedekia en vorsten) van de hoge ceder (Juda) nemen en die uitzetten. Ik zal van de top van zijn jonge twijgen (Zedekia's kinderen) een tedere (vrouwelijke) afsnijden, en zal het planten op een hoge en prominente berg (een groot koninkrijk). Op de hoogste top (het hoofd van een koninkrijk – de troon) van Israël (niet Juda!) zal Ik het planten; en het zal takken voortbrengen en vrucht dragen, en het zal een majestueuze ceder zijn. Daaronder zullen vogels van allerlei soort (alle soorten van volkeren) wonen ... En alle bomen van het veld (de volkeren der aarde) zullen weten dat Ik, de HEERE, de hoge boom (Juda) heb neergehaald en de lage boom (Israël) heb verhoogd”*. (Ezechiël 17:22-24)

Dit is het dus, waar het laatste deel van Jeremia's opdracht over ging. Opmerkelijk genoeg moet hij verantwoordelijk zijn geweest voor het overbrengen van de troon van David naar Israël, door het brengen van een dochter van koning Zedekia naar de verloren 10 stammen. Maar waar verbleven de Israëlieten in die tijd?

De Tuatha de Danaan

Korte geschiedenis van de Tuatha de Danaan.

In onze gratis brochure “De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in Bijbelse Profetie”, leggen we uit hoe een eeuwenlange migratie de 10 stammen uit de gebieden van hun Assyrische ballingschap naar Noordwest-Europa bracht. (Vraag een exemplaar aan als je dat nog niet hebt gedaan.)

Maar er moet worden opgemerkt dat er vóór de Assyrische ballingschap al enige migratie van Israëlieten plaatsvond. De Daniëten, die al zeevaarders waren van zichzelf en zich later met de Feniciërs samenvoegden, zeilden heinde en verre over de zeeën. Zoals we hebben gezien, vestigden sommigen zich in Griekenland en werden bekend als de Danaërs. (Zie Bijlage 2: “Waren de Grieken Israëlieten?”)

Interessant is dat in alle vroege geschiedschrijving van Ierland, de aankomst vermeld wordt van mensen uit Griekenland, de Tuatha de Danaan genaamd. Hoewel zij tegenwoordig door sommigen worden vereenzelvigd met oude halfgoden of mythische feeëvolkeren, waren zij historisch gezien beslist een reëel volk. Het woord tuath betekent gewoon “stam”. Let wel: “het oud-Ierse “tuath”, het Welshe “tuedc” (= mensen, land), het Bretonse “tud” (= mensen) en het Gallische “teuta” (stam), komen allemaal van het Common Celtic “towta” en van het Indo-Europese woord “teuta” (stam)”. (Dennis King, “Focal an Lae: The Word of the Day in Irish”) “Tuatha de Danaan” betekent dus “Stam van de Danaan, Stam van Dan”.

In “The Annals of Ireland” wordt verteld: “De Dan’ans waren een zeer beschaafd volk, door hun lange verblijf in Griekenland en hun omgang met de Feniciërs zeer bedreven in architectuur en andere kunsten. In 1200 voor Christus verschenen zij voor het eerst in Ierland, dus 85 jaar na de grote overwinning van Deborah”.

“De Tuatha de Danaan” moet een synoniem zijn voor “de Danaërs” in Griekenland en dus de Israëlitische stam Dan. Dit is helemaal niet vergezocht. Het wordt inderdaad algemeen aanvaard dat de Feniciërs handelsposten of koloniën vestigden tot op de Britse eilanden: “van de Feniciërs wordt algemeen aangenomen dat zij een grote rol hebben gespeeld bij het verspreiden van de bronscultuur. Zij handelden in tin, dat door hun schepen minstens al in 1100 vóór Christus, vanuit Groot-Brittannië en Spanje, naar het oostelijke Middellandse Zeegebied werd gebracht”. (“Industries, Extraction and Processing”, Encyclopaedia Britannica, Macropaedia, Deel 21, 1985, pagina 424)

Wat velen vaak niet beseffen is, dat de oude maritieme macht die werd aangeduid als “Fenicië” in feite een alliantie was tussen de stadstaten Tyrus en Sidon en het volk Israël – een alliantie waarvan Israël de belangrijkste partner was. “The Universal Jewish Ency-

lopedia" zegt: "In de tijd van Salomo bereikten de Feniciërs, vergezeld van Hebreëën, zelfs Engeland . . . Engeland was daarom bij de Israëlieten bekend en zij hebben daar mogelijk hun toevlucht gezocht na de val van hun koninkrijk". (Deel 1, pagina 316)

Koning Salomo, zo wordt ons in de Schrift verteld, "*had een vloot van schepen van Tarsis op zee, samen met de vloot van Hiram* (de Fenicische koning van Tyrus)". (1 Koningen 10:22) Tarsis was een oude havenstad in Zuid-Spanje, ook wel bekend als Tartessus. Deze stad is klaarblijkelijk vernoemd naar Tarsis, de zoon van Javan (Genesis 10:4) – Javan (of Yavan) is in het Oude Testament de naam voor Griekenland. Hoewel deze stad wordt gezien als een vroege Ionisch Griekse nederzetting was het eigenlijk een Israëlitisch-Fenicische kolonie.

Landen met de naam Iberia

Vermeld moet worden dat het gebied van Spanje en Portugal samen, ook bekend staat als het Iberisch schiereiland.

Opmerkingen in de Microsoft Encarta: "Iberia, oude naam voor het Iberisch schiereiland, zowel als voor het land dat tussen de Grote Kaukasus en Armenië ligt, ongeveer even groot als het huidige Georgië (dat ten zuiden van Rusland ligt)". ("Iberia", 1994) The Encyclopedia of Religions zegt: "De Iberes van de Kaukasus waren Georgiërs . . . Op Sicilië woonden de Iberes in het westen . . . Spanje was Iberia . . .". (De Romeinse historicus) Tacitus spreekt over "Iberes in het westen van Engeland (in Cornwall), die mogelijk uit Spanje zijn gekomen". (1964, deel 2, pagina 259)

Waarom zou Iberia de naam zijn van plaatsen en mensen, die zo ver van elkaar verwijderd zijn? Dit is waarschijnlijk zo, omdat de Israëlieten – de Hebreëen – door zowel Spanje als over de Kaukasus zijn getrokken en ook naar Groot-Brittannië zijn gegaan! Iber is bijna identiek aan de naam van Abrahams voorvader Eber of Heber, de vader van de Hebreëen. (Genesis 11:15-16)

Bovendien lijkt de naam Hebreëer nog een toegevoegde betekenis te hebben gekregen. McClintock & Strong's Encyclopedia of Biblical, Theological and Ecclesiastical Literature, voegt eraan toe, dat het woord ook begon te betekenen: "van de andere kant, dat wil zeggen: . . . immigrant". (Deel 4, pagina 128) Bijbelvertaler Ferrar Fenton merkte op dat in 1 Samuël 4:6, "Eberim, indien vertaald, betekent: "kolonisten" – voor de Filistijnen een toepasselijke term om voor de Israëlieten te gebruiken, die in Palestina werkelijk kolonisten waren." Het zou voor Israëlitische kolonisten in andere landen eveneens een geschikte term zijn om op zichzelf van toepassing te brengen.

Gezien de migratie van Hebreëers door Spanje, lijkt de naam van de rivier de Ebro van dezelfde oorsprong te zijn. En hetzelfde kan gelden voor Ierland – en dat op zijn minst één van haar vroegere namen. Het woord Ierland is afgeleid van Eire-land – Eire is de Gaelic-naam van het land. Traditioneel wordt Ierland ook wel Erin genoemd. De Romeinen noemden het Hibernia of Ivernia.

Harvard-professor Barry Fell schreef: "Eén van de oude namen van Ierland is Ibheriu, uitgesproken als Iveriu, een feit dat suggereert dat het woord is afgeleid van een nog eerdere uitspraak, Iberiu. Dit is heel interessant, want de Gaelic-geschiedenissen beweren dat de voorouders van de Gaëls naar Ierland kwamen vanuit Iberia, de oude naam van Spanje. Zou Iberiu hetzelfde kunnen zijn als Iberia, omdat de naam van het oude thuisland is overgedragen aan het nieuwe? Veel mensen, waaronder enkele taalkundigen, denken dat dit heel goed mogelijk is." (America BC: Ancient Settlers in the New World, 1976, pagina 43) De verbinding tussen Iveriu en Hebreëuws is nog sterker als we ons

realiseren dat het Hebreeuwse woord voor “Hebreeuws” als “Ivri” wordt uitgesproken.

Er moet echter worden opgemerkt dat hoewel Iber waarschijnlijk de wortel is voor Iberiu en de Romeinse namen Hibernia en Ivernia, het mogelijk is dat de specifieke namen Erin en Eire uit een andere bron zijn afgeleid, wat we later ook zullen zien. In ieder geval is er nog steeds een sterke overeenkomst met de Iberiërs van Spanje.

Laten we dan eens de toestroom van mensen naar Ierland vanaf het Iberisch schiereiland bekijken. Noordwest-Spanje wordt Galacia genoemd, blijkbaar naar de Gaels. Evenzo kan Portugal van oorsprong “Port of the Gaels” betekenen.

Thomas Moore stelt in “The History of Ireland”: “Na verloop van tijd werden ook de Tuatha-de-Danaan (in Ierland) zelf weer van hun overwicht beroofd; een succesvolle invasie vanaf de kust van Spanje maakte een einde aan de Danaänische dynastie en de scepter kwam in handen van het Milesische of Schotse ras, dat gedurende een lange reeks opeenvolgende eeuwen Ierland van haar koningen voorzag. Deze beroemde kolonisten, hoewel rechtstreeks afkomstig uit Spanje, waren oorspronkelijk, zo wordt ons verteld, van Scythische afkomst”. (1837, deel 1, bladzijde 61)

Dit is echt opmerkelijk, want, zoals blijkt uit onze publicatie “The United States and Britain in Bible Prophecy”, waren de Gaels (of Kelten) en de Scythen voor het grootste gedeelte Israëlieten – net als de Danaërs. En blijkbaar was het daaropvolgende conflict in Ierland tussen de Milesiërs en de Danaërs, vrij snel voorbij, zodra men zich realiseerde dat beide partijen aan elkaar verwante volkeren waren.

Wie waren de Milesiërs?

Let erop dat de Scythen uit Spanje bekend stonden als Milesiërs – een benaming die in de Ierse annalen veel voorkomt.

Peter Berresford Ellis, een van de meest vooraanstaande, heden nog schrijvende Keltische geleerden, stelt in zijn boek “Erin’s Blood Royal: The Gaelic Noble Dynasties of Ireland” uit 2002: “De inheemse Gaelic aristocratie van Ierland is zonder twijfel, de oudste aristocratie in Europa . . . Ierse koninklijke huizen hebben genealogieën . . . die hun afstamming, generatie op generatie, terugvoeren tot op de zonen van Golamh, ook wel bekend als Milesius of Mile Easpain (soldaat van Spanje), die volgens de overlevering Ierland binnenviel aan het einde van het tweede millennium vóór Christus (een datering die problematisch is, zoals we zullen zien). Hij wordt beschouwd als de stamvader van de Gaels”. (pagina 3)

Ellis ziet de naam Milesius dus als de afleiding van een wortel die “soldaat” betekent, zoals het Latijnse miles de oorsprong is van ons woord militair. Maar zoals we eerder zagen, wordt de term Milesiër normaal gesproken gebruikt om de mensen uit Miletus in West-Klein-Azië (nu West-Turkije) aan te duiden. We zouden meer naar de achtergrond van deze belangrijke Egeïsche stadstaat moeten kijken om te zien of er een verband zou kunnen zijn.

Volgens de Encyclopaedia Britannica: “herleidde de Griekse stad haar stichting naar Neleus en zijn volgelingen uit Pylos”. (“Miletus”, 1985, deel 8, pagina 125). “Het Myceense koninkrijk Pylos werd veroverd door Neleus en werd daarna geregeerd door zijn jongste zoon, Nestor.” (“Pylos”, Baedeker, Griekenland, 1995, pagina 417). De stad Pylos lag aan de zuidwestkust van Griekenland, aan de Ionische Zee. (“Pylos”, Encyclopaedia Britannica, deel 9, pagina 820). Ionische Grieken uit dit gebied koloniseerden het gehele Middellandse Zeegebied.

Historicus Will Durant legt in zijn veelgeprezen werk “The Story of Civilization” uit: “Er is niets van meer vitaal belang in de geschiedenis van de Grieken, dan hun snelle verspreiding over de Middellandse Zee . . . Hun migratie bestond uit vijf hoofdlijnen: Eolisch, Ionisch, Dorisch, Zwarte Zee, Italiaans . . . De tweede lijn (de Ionische lijn) begon in de Peloponnesus (Zuid-Griekenland), vanwaar duizenden Myceners en Achaeërs (die Homerus identificeerde met de Danaërs) vluchtten . . .”.

“Sommigen van hen vestigden zich in Attica (de regio van Athene), sommigen op Euboëa (het grote eiland ten noordoosten van Athene); velen van hen trokken naar de Cycladen (eilanden in de Egeïsche Zee tussen Griekenland en Turkije), waagden zich over de Egeïsche Zee en vestigden in West-Klein-Azië (Turkije) de twaalf steden van de Ionische Dodecapolis (waaronder Miletus) . . . De vijfde lijn bewoog zich westwaarts naar wat de Grieken de Ionische eilanden noemden, vandaar over naar Italië en Sicilië, en uiteindelijk naar Gallië (Frankrijk) en Spanje . . .”.

“Eén voor één kregen deze koloniën gestalte, totdat Griekenland niet langer het smalle schiereiland uit Homerische dagen was, maar een vreemd los-vast verband van onafhankelijke steden, verspreid van Afrika tot Thracië (in Noord-Griekenland) en van Gibraltar (in Zuid-Spanje) tot het oostelijke einde van de Zwarte Zee”. (deel 2, pagina’s 127-129)

Dus het zou ons misschien niet echt moeten verbazen dat we de naam Milesiërs zowel in het oude Turkije als zelfs in Spanje vinden, omdat dit ongetwijfeld aan elkaar verwante mensen waren. Dit wordt nog waarschijnlijker als we ons realiseren hoe groot de invloed van de stad Miletus zelf was. Durant meldt: “Miletus, de meest zuidelijke van de Ionische Twaalf, was in de zesde eeuw (vóór Christus) de rijkste stad in de Griekse wereld. De plek werd bewoond door Cariërs uit de Minoïsche dagen (zo dadelijk meer over deze Kretenzische Minoërs); en toen, in ongeveer 1000 vóór Christus, de Ioniërs uit Attica (de regio van Athene) daar kwamen, vonden ze daar de oude Egeïsche cultuur (van het nabijgelegen oude Troje) . . . wachtend om te dienen als het al ver ontwikkelde startpunt voor hun beschaving . . .”.

“Naar het voorbeeld van de Feniciërs en door het geleidelijk verbeteren van hun onderricht, waren de Ionische kooplieden in staat om koloniën te vestigen, als handelsposten in Egypte, Italië, de Propontis (aan de Zee van Marmara tussen Istanbul en de plaats van het oude Troje) en aan de Zwarte Zee. Alleen Miletus al had tachtig van dergelijke koloniën, zestig daarvan in het noorden.” (pagina’s 134-135)

De Milesiërs in Spanje kwamen dus beslist uit Miletus of uit één van haar vele koloniën. Maar wie waren deze mensen? Ze kwamen, zoals we hebben gezien, uit het Myceense Griekenland, dat sterk Danitisch was. (Zie nogmaals: Bijlage 2: “Waren de Grieken Israëlieten?”) Men moet zich echter wel realiseren dat de Daniëten niet de enige Israëliëten in Zuid-Griekenland waren.

Hoe verbazingwekkend het ook klinkt, het kan inderdaad aangetoond worden dat vele inwoners van het Myceense Griekenland – en van het oude Troje – behoorden tot de stam Juda, die door Kreta schijnt te zijn getrokken. Het lijkt erop dat deze Joden werden geregeerd door koningen die afstamden van Juda’s zoon Zerah, van de scharlakenrode draad. Uit deze tak kwamen twee belangrijke koninklijke lijnen uit Zerah voort: het Trojaanse koningshuis, waarvan verrassend genoeg het grootste deel van de Europese koningshuizen afstamt; én het koninklijk huis van Athene, dat de koninklijke lijn uit Miletus werd. (Zie bijlage 3: “Egeïsche koninklijke lijnen uit Zerah”)

Milesius of Miledh, de stamvader van de Ierse Milesische dynastie afkomstig uit Spanje, wordt ook wel Golamh of Gathelus genoemd. Hij wordt ofwel de zoon van Nel (ook Niul of Neolus) genoemd, of de zoon van Cecrops, in de Griekse mythologie de stichter van Athene. Dit is in feite een zeker bewijs dat de traditionele geschiedenis van Ierland, de Ierse Milesiërs in verband brengt met de Milesiërs aan de Egeïsche Zee. Want naast de vermelding van Cecrops hebben we al gezien dat de Milesiërs uit Klein-

Azië hun afstamming herleidden tot Neleus, de heerser over het Myceense Pylos aan de Ionische Zee (die, net zoals andere Myceense heersers, waarschijnlijk van Joodse afkomst was). Milesius was dus waarschijnlijk niet de echte naam van de stichter van de Milesische dynastie in Ierland. Integendeel, de benaming Milesius of Miledh zelf, betekende Milesiër (iemand uit Miletus). Het betekende dus hoogstwaarschijnlijk ook niet alleen maar “soldaat”.

Evenzo zijn de aanduiding Golamh en de varianten ervan geen persoonsnamen. In plaats daarvan duiden ze eenvoudigweg een afkomst aan, die van dezelfde oorsprong is als Gallië en Gael. Zoals uitgelegd in ons boekje “The United States and Britain in Bible Prophecy”, duiden al deze namen op zwervende Israëlieten – net zoals de term Scythen. (“Linguistic Links: What’s in a Name?”, pagina 30) Interessant is dat, zoals elders in deze publicatie wordt opgemerkt, Milesius afstamde van een koning van Scythië, ene Feinius Farsaidh. Maar ook dit is misschien geen echte persoonsnaam. “Feinius schijnt hetzelfde woord te zijn als Feni, een aanduiding voor de vroegste Keltische inwoners van Ierland”. (Ellis, pagina 228) Dit waren waarschijnlijk Feniciërs, waarvan er velen Israëlieten waren.

Verder beweerden de Hoge Koningen van Ierland “af te stammen van de twee zonen van Milesius, Eremon en Eber Fionn, die de voorouders waren van de Gaels in Ierland en die Ierland onder zich verdeelden – Eremon heerste in het noorden en Eber Fionn in het zuiden”. (pagina 5) Nogmaals, het kan zijn dat dit geen persoonsnamen waren. We zullen later de betekenis van Eremon of Heremon bezien, wat misschien ook een echte naam kan zijn geweest, maar op zijn minst een titel was. Maar Eber Fionn of Eber Finn kan eenvoudigweg “Hebreeuws Fenicisch” betekenen. Hoe het ook zij, de meest waarschijnlijke conclusie met betrekking tot de identiteit van de Milesische indringers in Ierland is, dat zij Israëlieten waren – maar niet zomaar Israëlieten, maar Joodse koninklijke elite uit de lijn van Zerah, afkomstig uit Miletus.

Het volk van de Rode Hand

De Trojanen werden uit het Egeïsche gebied verdreven door een reeks onderlinge conflicten – waarvan er één aan ons wordt gepresenteerd in de beroemde Ilias van Homerus als de Trojaanse oorlog, die rond 1200 voor Christus plaatsvond.

Sommigen van deze vluchtelingen lijken via de Zwarte Zee naar het noorden, naar Europa te zijn gemigreerd. Anderen uit Troje migreerden naar het zuiden, naar het gebied van Miletus. (Zie Roberta Harris, *The World of the Bible*, 1995, kaart op pagina 63) Nog andere Trojanen lijken naar het westen te zijn gereisd – zelfs helemaal naar Spanje en Frankrijk, en sommigen van hen migreerden uiteindelijk naar Groot-Brittannië. (Zie Bijlage 5: “Brutus en het Verbondsland”) We weten dat Milesiërs op een later tijdstip ook vanuit de oostelijke Middellandse Zee naar Spanje zijn gemigreerd en in Ierland zijn beland.

Het is verbazingwekkend dat twee koninklijke lijnen van Zerah – de Trojaanse dynastie en de Atheense-Milesische dynastie – beide over het Iberisch schiereiland trokken. Toen ze daar aankwamen, zeilden deze kolonisten misschien de Ebro op en stichtten op haar oevers de stad Zaragoza – wat sommigen hebben gelezen als Hebreeuws Zerah-gaza, wat “bolwerk van Zerah” betekent.

Versterking van de identificatie met Zerah is het feit dat de Milesische heersers, die op de Ierse troon kwamen, bekend stonden als de mensen van de “Rode Hand”. Het is een feit dat de Rode Hand, zelfs vandaag nog, te vinden is op de officiële vlag van Noord-Ierland en op de wapenschilden van veel Ierse en Schotse clans.

Dit “oude regionale embleem (staat bekend als) de bloedrode rechterhand van Ulster”. (Idrisyn Evans, “*The Observer’s Book of Flags*”, 1959, 1975, pagina 28) Ulster is de noordelijke provincie van Ierland van waaruit het Hoge Koningschap later werd overgebracht naar Schotland.

Een oud verhaal verklaart de oorsprong van Ulsters heraldische symbool als volgt: “Er ontstond ruzie tussen Eremon en Eberfionn over het recht om over heel Ierland te regeren, en dit zette zich voort via hun nakomelingen. Eremon en Eberfionn, zo gaat de legende, sloten oorspronkelijk een weddenschap af, over wie van hen Ierland als eerste zou bereiken. Toen Eremon zag dat Eberfionn op het punt stond de kust voor hem te bereiken, zou hij zijn hand hebben afgehakt en die op de kust hebben gegooid, bewegend dat hij daarmee de weddenschap had gewonnen. Daarna zouden de O’Neill-koningen (uit de lijn van Eremon en genoemd naar hun Milesische voorvader Niul en een latere koning uit deze lijn genaamd Niall) het symbool van de Rode Hand hebben aangenomen. Maar een hand die naar voren reikt is het symbool van koningschap, en de afgehakte hand is een fantasierijk verhaal”. (Ellis, pagina 228)

Inderdaad, dit is goed voor interessante verhalen – en zou de bloedrode hand kunnen verklaren. Toch zou het duidelijk moeten zijn dat deze gebeurtenis niet echt heeft plaatsgevonden – of in ieder geval niet op deze manier. Geen enkele heersende leider zou zijn eigen hand hebben afgehakt om een race te winnen, tenzij hij krankzinnig was – in welk geval hij waarschijnlijk zou zijn afgezet. Als er enige waarheid in het verhaal zit, moeten we de mogelijkheid erkennen dat Eremon, in plaats van zijn eigen hand aan land te gooien, hij het embleem van de bloedrode hand, die hem representeerde, op de kust had opgesteld voordat zijn concurrent arriveerde – en dit zelfs al voor zijn eigen aankomst. Dit vereist natuurlijk dat Eremon het symbool van de bloedrode hand in zijn bezit had, al vóór enige veronderstelde weddenschap.

De Rode Hand moet dus van oudere oorsprong zijn. Dit wordt nog intrigerender als we kijken naar een andere factor in de geschiedenis van de Rode Hand. Er wordt vermeld dat het embleem van Ulster al vóór de splitsing van Ierland in 1920, toen het grootste gedeelte van Ulster veranderde in de Britse staat Noord-Ierland, een bloedrode hand was, omcirkeld door een scharlaken koord.

Overweeg eens dit: Een hand rood van het bloed – misschien het bloed van de geboorte – omcirkeld door een scharlaken koord. Dit is zeker geen toeval! Volgens een Noord-Ierse krant “vertelt één overlevering . . . dat de Rode Hand teruggaat tot bijbelse tijden; toen aan Juda tweelingzonen werden geboren”. (David Hume, “Did a Lost Tribe of Israel Land at Carrickfergus?”, *Larne Times*, 24 december 1986). De scharlakenrode draad die om Zerah’s hand was gebonden, lijkt inderdaad de oorsprong te zijn van dit embleem.

Geleerde Peter Ellis ziet echter aanwijzingen voor de oorsprong van het Ulster-embleem in verschillende Indo-Europese woorden voor “koning”. “De terminologie is verwant – het Ierse “Ri(gh)” in vergelijking met het Gaelish Celtic “Rix”, het Latijnse Rex en Sanskriet “Rajan” (Hindi = “Raj”). Het Engelse “king” (koning), afkomstig van het Gotische “kunnings”, heeft hier zeker geen verwantschap mee, maar het woord heeft wel een verrassende overeenkomst met de Engelse woorden “rich” (= rijk) en “reach” (= bereik). Het oude Indo-Europese concept was dat een koning zijn hand uitstak om zijn volk te beschermen. Ook in het Oud-Iers was bijvoorbeeld “Rige” niet alleen het begrip voor koningschap, maar ook het woord voor uitstrekken, uitreiken . . . Het oude symbool van de Ui Neill, de Rode Hand, komt ongetwijfeld voort uit dit concept”. (pagina 25) Maar zou het niet zo kunnen zijn dat het idee van iemand die naar het koningschap reikte, voortkwam uit het verhaal van Zerah, die uit de baarmoeder reikte - vooral gezien het feit dat Israëlieten, met leiders stammend uit Zerah, verspreid waren over, en grote invloed hadden op heel het geografische Indo-Europese gebied?

Met betrekking tot het verhaal van Zerah vervolgt het *Larne Times*-artikel: “De Rode Hand van Ulster wordt dus in sommige kringen beschouwd als symbolisch voor deze gebeurtenis, en ook wordt als symbolisch beschouwd het feit dat de oude Ridders van Ulster de meest vooraanstaanden waren in de geschiedenis van het eiland. Zij stonden

bekend als de Ridders van de Rode Tak." Ellis zegt: "Er worden verschillende orden van elite strijderseenheden genoemd in de sagen en kronieken van het oude Ierland. Misschien wel de bekendste was de Ulster Red Branch Knights, of de Craobh Radh. Ze komen naar voren in de Ulster Cyclus van mythen, vooral in het beroemde epos Tain Bo Cualigne (Cattle Raid of Cooley), dat is vergeleken met de Griekse Ilias. De datum van oorsprong is onzeker. Geleerden hebben vastgesteld dat het mondeling werd overgeleverd, waarschijnlijk uit de La Tene-periode van ongeveer 500 voor Christus". (pagina 338) Zou de Rode Tak, gezien in combinatie met de Rode Hand, inderdaad niet de Zerah-tak van Juda's familie kunnen vertegenwoordigen?

Dit geeft ons dus nog meer reden om aan te nemen dat de Milesische koninklijke lijn van Ierland zijn oorsprong vond bij de zoon van Juda: Zerah.

Slechts één plek om naartoe te gaan?

Hoe zou God Zijn bijzondere beloften aan David, nakomeling van Perez, vervullen?

Hier vinden we dus een plausibele verklaring over hoe Gods belofte aan Juda, over zijn eeuwig bezit van de scepter, werd vervuld – namelijk via de lijn van Zerah. De erfgenamen van Juda, via de lijn van Zerah, zouden, langs de weg van zijn Trojaanse en Milesische nakomelingen, regeren over de volkeren van Europa – in het bijzonder over de Israëlieten op de Britse eilanden. De lijn van de Hoge Koningen van Ierland werd immers uiteindelijk naar Schotland en later naar Engeland overgebracht.

Toch geeft dit nog steeds geen antwoord op de vraag hoe God de bijzondere beloften aan David, die niet van Zerah, maar van Perez afstamt, zou vervullen. Als we deze kwestie echter goed overdenken, komen we er achter dat dit in feite toch geval is. Herinner je je Jeremia en zijn gezelschap nog? Toen we de laatste keer over hem spraken, vroegen we ons af waar Jeremia heen zou gaan met de dochters van de koning, hoewel we zeker wisten dat hij de troon van Juda aan Israël zou moeten overdragen.

In zekere zin had hij de keuze uit vele plaatsen waar hij heen kon gaan, aangezien het grootste deel van de noordelijke 10 stammen nu vanuit het oosten van de Kaspische Zee, helemaal naar Oost-Europa was verspreid en verder naar het westen opdrong – terwijl een aanzienlijke voorhoede van Israël West-Europa al had gekoloniseerd. Maar voor een God, Die de toekomst aan zijn dienaren de profeten, waaronder Jeremia (Amos 3:8), had voorgezegd – en die voorspelling zou waarmaken – was er eigenlijk maar één plek om naartoe te gaan. Deze bewering behoeft uiteraard enige toelichting.

Eerder hebben we vanuit de Schrift aangetoond dat de beloften over nationale grandeur die bij het eerstgeboorterecht behoorden, gegeven werden aan de zonen van de patriarch Jozef: Efraïm en Manasse. In ons boekje “The United States and Britain in Bible Prophecy” wordt bewezen dat Manasse is geworden tot wat heden de Verenigde Staten van Amerika is en dat Efraïm tegenwoordig te vinden is onder de volkeren van het Verenigd Koninkrijk, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland en allen die van Britse afkomst zijn in andere voormalig Britse koloniën. De hoogtijdagen van Efraïms nationale grandeur waren de dagen van het Britse Imperium – dat, zoals eerder vermeld, het grootste rijk in de wereldgeschiedenis was.

Zoals we hebben gezien, zouden Davids nakomelingen heersen over Israël en “*ten hoogste over de koningen der aarde*” worden. (Psalm 89:28) God zei verder over Davids dynastie: “*Ik zal ook mijn hand (of gezag) in de zee zetten*”. (vers 26) Dit lijkt heel erg op het on-officiële volkslied van het Britse volk:

“Toen Groot-Brittannië in het begin,

“When Britain first

op bevel van de hemel,
verrees uit de azuurblauwe zee;
was dit het handvest van het land,
en beschermengelen zongen dit lied:
Heers, Brittannië.
Brittannië, heers over de golven.
Britten zullen nooit slaven zijn!”

at Heaven's command
arose from out of the azure main;
this was the charter of the land,
and guardian angels sang this strain:
Rule, Britannia.
Britannia, rule the waves.
Britons never will be slaves!

Inderdaad, geen enkel volk heeft zo de zee beheerst – noch het land wat dat betreft – zoals Groot-Brittannië. Het is duidelijk dat de monarchie van David één en dezelfde moet zijn als de monarchie van Groot-Brittannië.

Het volgen van de belangrijkste afstammingslijn op de Britse troon, terug tot de tijd van Jeremia, brengt ons naar Ierland. God wist natuurlijk dat de Ierse koninklijke lijn uit Jeremia's tijd uiteindelijk de Britse monarchie zou worden. Logischerwijs zou Hij dus de voetstappen van Jeremia daarheen leiden, met ten minste één van Zedekia's dochters op sleeptouw – om haar daar te laten huwen in de koninklijke lijn van Zerah, waardoor de troon van David werd bestendigd.

Drie keer een omkering

Maar kan de troon niet al ergens anders heengebracht zijn, lang voordat hij naar de Britse eilanden kwam? Het indirecte antwoord van de profetie lijkt nee te zijn.

In Ezechiël 21:26-27 zegt God dat Zedekia “*de hoed moest verwijderen en de kroon zou afnemen: deze zal dezelve niet wezen (er vond verandering of overdracht plaats); Ik zal verhogen dien die nederig is (de koning uit Zerah over Israël) en vernederen dien die hoog is (Zedekia uit de lijn van Perez). Ik zal die (kroon) omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen (de kroon, dat is de troon); en het zal niet meer (omgekeerd) worden totdat Hij kome Die daartoe recht heeft; en Dien (Christus) Ik dat geven zal*”.

Sommigen zien dit vers als een profetie over de omverwerping van de kroon – dat die “niet meer zou zijn” (wat betekent dat hij niet meer zou bestaan) totdat Christus komt om hem op te eisen. Toch kan dit niet de betekenis van deze profetie zijn, anders zou God Zijn onverbreekbare belofte aan David over een eeuwigdurende dynastie breken. Dus het omverwerpen moet verwijzen naar het wegnemen van de troon van het ene volk en het verhogen ervan voor een ander. En het drie keer noemen van omkeren schijnt stellig te zeggen dat zo’n omkering drie keer zou plaatsvinden – dat de troon drie keer zou worden overgedragen aan een ander volk en daarna niet opnieuw, totdat Jezus Christus in macht en heerlijkheid komt om hem over te nemen.

Wanneer was de laatste keer dat de monarchie uit een ander land werd overgeplant naar de huidige plaats van de troon: Engeland? Het antwoord is: in 1603, toen koning Jakobus VI van Schotland, tevens koning Jakobus I van Groot-Brittannië werd (hij was degene die opdracht gaf voor de King James Bible). Dit is duidelijk de laatste keer dat er een omkering/omwenteling heeft plaatsgevonden. Daardoor zijn de huidige Britse monarchen van Schotse koninklijke afkomst.

Was de troon daarvoor al eens vanuit een ander land overgeplant naar Schotland? Jazeker. De troon van de Scoti (zoals de Ieren vroeger werden genoemd) werd aan het einde van de vijfde eeuw vanuit Ierland naar het zuidwesten van Schotland verplaatst – hun koninkrijk in dat gebied, Dalriada, waarvan Iona het centrum was (een naam die misschien verwant is aan Ionië in Griekenland), groeide uit om uiteindelijk het geheel van wat nu Schotland is te omvatten. Dit was duidelijk een eerdere omkering – waardoor de Schotse monarchie, die de Britse monarchie werd, eigenlijk Iers was.

Omdat dit de laatste twee keren van de drie omkeringen waren, kan er nog maar één andere zijn geweest – de eerste. En die eerste omkering moet de overbrenging van de troon vanuit Juda zijn geweest. Het moet nu dus duidelijk zijn dat die overbrenging moet zijn geweest van Juda naar Ierland. Als de troon van Juda eerst naar een ander land zou zijn overgebracht, vóórdat hij later weer in Ierland werd gevestigd, dan zou

dat een vierde omkering geweest zijn – terwijl de Schrift er slechts drie blijkt toe te staan. Door eenvoudige deductie moeten de drie omkeringen zijn geweest: 1) van Juda naar Ierland; 2) van Ierland naar Schotland; 3) van Schotland naar Engeland.

Er moet echter worden vermeld dat het mogelijk is dat tijdens de eerste omkering, de dochter van Zedekia, in Spanje of elders, introuwde in de Milesische lijn van Zerah rond dezelfde periode dat deze lijn de controle over Ierland veroverde. Dit is niet een aparte, nieuwe omkering van Spanje naar Ierland, aangezien dit allemaal deel uitmaakt van dezelfde omkering. Of dit inderdaad zo gegaan is, is afhankelijk van het moment waarop de Milesiërs uit Spanje Ierland overnamen. Hetgeen niet helemaal duidelijk is. Misschien waren ze al in Ierland gevestigd vóórdat Jeremia op reis ging, terwijl ze ook nog steeds de controle over een deel van Spanje hadden toen Jeremia daar arriveerde. Maar nogmaals, het is ook mogelijk dat Zedekia's dochter en Jeremia de Milesiërs vanuit Spanje vergezeld hebben bij hun inval in Ierland.

Ollam Fodhla en zijn gezelschap

De wetgeving van Ollam Fodhla vertoont opvallende gelijkenis met de Tien Geboden en andere Hebreeuwse instellingen.

De Ierse overlevering onderschrijft dat dit zo gebeurd is. Laten we verder lezen in het al eerder geciteerde artikel in de *Larne Times*: “Vele eeuwen geleden arriveerden drie mensen aan de kust bij wat vandaag Carrickfergus (Noord-Ierland) is. Dit was rond 582 voor Christus (ongetwijfeld een ruwe schatting van het jaartal, maar noodzakelijkerwijs nadat Babel Jeruzalem had verwoest), en deze drie waren een bejaard man genaamd Ollam Fodhla (de Wetgever), zijn secretaris, en een mooie prinses genaamd Tamar. Zij brachten een grote, ruwe steen met zich mee”.

Volgens Charles O’Conor in “*Belanagare’s Note’s*” (1826) bij “*The Annals of the Kingdom of Ireland by the Four Masters*”: “Ollam Fola wordt in de oude geschiedenis vereerd als een wijs man en wetgever, uitblinkend in kennis, wijsheid en uitstekende regelgeving; zijn historische faam wordt erkend door het plaatsen van zijn medaillon in basso relievo (basreliëf) bij die van Mozes en andere grote wetgevers, in het interieur van de koepel van de Four Courts in Dublin”. (pagina 227)

De Ierse historicus Thomas Moore zegt dat van de legendarische figuren uit de vroege “schemerige periode van de Ierse geschiedenis . . . de koninklijke wijsgeer Ollamh Fodhla bijna de enige is die door de schijnwerper die de overlevering op hem richt, echt historische vorm en inhoud krijgt. Het op een rijtje zetten van de verschillende gevierde namen die slechts op basis van overleveringen als authentiek worden beschouwd, zou kunnen helpen om het karakter en de strekking van de bewijsvoering te illustreren waarmee de wereld wel genoeg neemt; en misschien zijn er maar weinigen die met meer recht aanspraak kunnen maken op zo’n virtuele eretitel dan de grote wetgever van de Ieren, Ollamh Fodhla”. (pagina 86)

De wetten van Ollam Fodhla vertonen opvallende overeenkomsten met de Tien Geboden en andere Hebreeuwse instellingen. Interessant is dat Ollam in de Hebreeuwse taal kan worden gelezen als “oud” of “geheim” (James Strong, “*Hebrew and Chaldee Dictionary*”, Abingdon’s Strong’s “*Exhaustive Concordance of the Bible*”, Strong’s nr. 5769; “*Enhanced Strong’s Lexicon*”, Logos Software, nrs 5769, 5956) – wat misschien duidt op een bezitter van geheime kennis (Milner, pagina 12). Fodhla of Fola kan in het Hebreeuws worden opgevat als “prachtig” (“*Enhanced Strong’s Lexicon*”, Strong’s Hebrew nr. 6381) of in het Keltisch als “onthuller” (Milner, pagina 12). Al deze betekenissen samen, lijken op een Hebreeuwse profeet te duiden. In het Oud-Gaelisch betekende ollamh “de hoogste kwalificatie om te onderwijzen en (is) nu het moderne Ierse woord voor professor”. (Ellis, pagina 4) Het lijkt erop dat Ollam Fodhla een koninklijke school of universiteit heeft gesticht in het nationale paleis – waarnaar in de *Chronicles of Eri* wordt verwezen als Mur Olamain, misschien te vertalen als “Huis der Profeten”.

De hierboven als secretaris van Ollam genoemde persoon, wordt soms Simon Breck, Brach of Berach genoemd, een bijbelse naam die “zegen” of “knielen” betekent. (Strong's Hebrew nrs. 1263, 1288) – hoewel men het er niet over eens is dat hij een tijdgenoot van Ollam zou zijn. Ook Tamar is een bijbelse naam (gedragen door drie vrouwen in de Schrift, allemaal in de lijn van afstamming van David), wat in het Hebreeuws “palm” betekent. (nrs. 8558, 8559) De Tamar van Ierland wordt ook, zo lijkt het, in Ierse geschiedenissen en gedichten wel eens Tea genoemd (Hebreeuws “zwerfer”), (nr. 8582) of Tephî (Hebreeuws “trommeltje”), (nr. 8596) - of een Hebreeuwse variant die “een verkleinwoord is van lief, of . . . de schoonheid en geur van fruit”. (Milner, pagina 19) Toch beweren velen dat dit verschillende vrouwen uit lang vervlogen tijden zijn.

“Wie waren deze mensen precies?” vraagt Pat Gerber, docent aan de Universiteit van Glasgow. “Is alleen de wens de vader van de gedachte dat hier verbanden te vinden zijn, waar niets anders is dan toeval?” (“Stone of Destiny”, 1997, pagina 47)

“Volgens sommige religieuze geleerden”, zegt het zojuist geciteerde artikel in de *Larne Times*, “was de bejaarde man die vele eeuwen geleden in Carrick landde de profeet Jeremia”. En er bestaat een sterke traditie in Ierland die dit idee ondersteunt. Dan zou Simon Breck de schrijver van Jeremia Baruch zijn (Berekh in Paleo-Hebreeuws), die misschien ook Simeon heette. Beide namen zijn in ieder geval zeker Hebreeuws.

En Tamar of Tea-Tephî zou de dochter van Zedekia zijn. Zoals hetzelfde artikel verder meldt, vertelt de traditie ook: “Prinses Tamar trouwde met de Hoge Koning van Ierland en . . . alle koningen van Ierland en Schotland stammen af van hun koninklijke lijn.” Gerber zegt: “Teamhair is de Ierse uitspraak van haar naam – door gebruik gemuteerd in “Tara” – de naam van de oude zetel van de Hoge Koningen van Ierland, net ten noordwesten van Dublin. (Gerber, pagina 49) Toch moet worden vermeld dat sommigen geloven dat de naam Tara is afgeleid van het Hebreeuwse “Thora”, of “Wet” – Tara is de zetel van de Wet, die misschien door Jeremia werd meegebracht.

Let op het volgende uit één van de Ierse kronieken: “Kort na deze verovering door de zonen van Miletus met hun verwanten en vrienden, verdeelden ze het hele koninkrijk onder elkaar op de volgende manier. Maar eerst, voordat ze op dit eiland landden, had Tea, de . . . vrouw van Heremon, één verzoek aan haar echtgenoot en verwanten, die zij dienovereenkomstig inwilligden, namelijk dat de plaats die zij het liefst zou hebben in het koninkrijk, voor altijd de belangrijkste zetel van haar nageslacht zou zijn om in te wonen; en kort na hun landing koos ze Leitrim, dat sindsdien Tara wordt genoemd en dat naar haar werd vernoemd Tea-mur – het huis, het paleis of de stad Tephî”. (“Annals of Clonmacnoise”, Conell MacGeoghegan vertaling, 1627, pagina 27)

De naam van de Hoge Koning met wie zij trouwde, wordt soms gegeven als Heremon, Eremon, Erimionn of iets dergelijks en soms als Eochaidh – dat laatste is geen eigenaam, maar gewoon het woord voor “prins”.

Vragen over wie is wie

Toch moet worden gezegd dat niets van dit alles vaststaat. Zeker, hoewel er nog veel meer overeenkomsten lijken te zijn tussen Jeremia en Ollam Fodhla, staat Ollam in de Ierse koningslijsten vermeld als koning en soms als iemand die al eeuwen vóór Jeremia regeerde.

Simon Brach wordt ook vermeld als een koning – soms als de zoon van de koning van Spanje – die niet altijd past in het tijdschema. Geen van beiden lijken chronologisch te passen in de tijd van Heremon. En de namen Tea, Tephi en Tamar lijken niet altijd te verwijzen naar dezelfde persoon.

Hoewel veel voor de hand liggende en belangrijke feiten gezeefd kunnen worden uit de Ierse geschiedenis en de verschillende stambomen van de clans, is er ook veel reden om te twijfelen aan de nauwkeurigheid ervan, wat betreft het dateren van specifieke heersers – of, nauwkeuriger gezegd, het tijdschema dat de kroniekschrijvers hebben gehanteerd – vooral omdat ze het niet allemaal eens zijn. Het lijkt erop dat de verschillende archieven en overleveringen waaruit de kroniekschrijvers geput hebben, nogal een rommeltje waren en het op orde brengen ervan inhield dat men ze doornam en probeerde de chronologische volgorde op zaken te stellen. De verslagen zelf kunnen wel betrouwbaar zijn geweest. (We weten het alleen niet zeker, omdat ze verloren zijn gegaan.) Maar de manier waarop hun chronologie in elkaar werd gezet is duidelijk problematisch.

Bijvoorbeeld: de samenstellers plaatsten klaarblijkelijk dynastieën die elkaar overlappen en in dezelfde periode bestonden, chronologisch achter elkaar – waardoor het begin van de Milesische koningen terugschoof naar een onmogelijk vroeg jaartal, namelijk 1700 voor Christus. (Dit is onmogelijk, omdat de Milesiërs ná de Israëlitische Danaans of Daniëten arriveerden. En, in 1700 voor Christus was de familie van Jakob nog klein en nog niet eens naar Egypte gegaan. Er bestond nog geen stam van Dan. Dit was de periode waarin Jozef als slaaf naar Egypte verkocht was en Perez en Zerah nog maar net geboren waren.)

Bovendien lijkt het erop dat in minsten één geval, waarbij een oude bron in de Ierse kronieken een Hebreeuwse zin blijkt te bevatten, de samenstellers de Hebreeuwse woorden ten onrechte als de namen van koningen hebben gezien. (Zie Milner, pagina 11, voetnoot) Bovendien lijken meerdere individuen soms samengesmolten te zijn tot één persoon, of, in andere gevallen, zijn verschillende aspecten van dezelfde persoon over meerdere personen verdeeld.

Omdat dit allemaal zo is, lijkt het heel goed mogelijk dat Ollam Fodhla chronologisch zo kan worden gedateerd, dat hij heel goed Jeremia kan zijn in de jaren 500 voor

Christus. Thomas Moore citeerde Charles O’Conor’s “Dissertations on the History of Ireland” (1766, deel 4), om aan te tonen dat Ollam Fodhla de scepter zwaaide in Ierland rond 600 voor Christus, hoewel Moore zelf geloofde dat de koninklijke wijze veel later leefde.

Wat betreft een overlevering dat Jeremia werd begraven op Devenish Isle in Lough Erne bij Enniskillen in Noord-Ierland, zegt een lokale publicatie: “De verhalen over Jeremia komen niet uit deze contreien (ze komen uit andere delen van Ierland en komen dus niet voort uit wishful thinking van bewoners van deze streek). Ze worden (onder de naam Jeremia) ook niet in de annalen gevonden op dezelfde plaats waar Cessair, de kleindochter van Noach, en andere oudtestamentische personages voorkomen”. Er bestaan van het verhaal over Jeremia twee versies.

“Jeremia, een priester uit het huis van Aäron, vluchtte uit Jeruzalem na de vernietiging ervan door de koning van Babel, en nam zijn dochter Hamutal, weduwe van koning Josia, en haar twee dochters mee (een veelgemaakte fout, aangezien de vader van Hamutal ook Jeremia heette, maar deze kwam uit Libna, terwijl de profeet Jeremia uit Anathoth kwam), en enkele nationale schatten uit de tempel. De belangrijkste hiervan was de Lia Fail of Stone of Destiny, de Steen van Jakob.

“De boot leed schipbreuk voor de kust van Ierland, maar het gezelschap slaagde erin zijn weg te vinden naar de troonheuvel van de laatste koningen der Tuatha De Danaan uit de stam van Dan. Een Iers liedje wordt als bewijs voor deze legende aangenomen; de Finn waarover het handelt, wordt gedateerd in 600 voor Christus, de tijd van Jeremia: “Finn McCool ging naar school / met de profeet Jeremia”. Zo leerde Finn de wet van Jeremia en zijn opvolger, de Milesische koning, noemde de troonheuvel Torah (de wet) of Tara. Er wordt gezegd dat het lichaam van Jeremia helemaal naar het eiland Devenish is vervoerd voor een koninklijke begrafenis . . .”

“Een andere versie van het verhaal laat Jeremia met Tea Tephi, de oudste dochter van Zedekia, naar Ierland vluchten op de schepen van de Daniëten. En ook hier zouden zijn graf en de Lia Fail zich op Devenish bevinden”. (Mary Rogers, “Prospect of Fermanagh”, 1982, blz. 30-31) Sommigen zeggen echter dat hij – of liever Ollam Fodhla – in de buurt van Tara is begraven. Ook dit zou weer het gevolg kunnen zijn van de verwarring over de verschillende identiteiten uit die periode.

In ieder geval is de datering in 600 voor Christus, of eigenlijk kort daarna in de jaren 500, redelijk. Het kan in ieder geval redelijk hard worden gemaakt dat de Milesische invasie pas rond deze tijd begon – een cruciale factor om te bepalen in welke periode Ollam Fodhla op het toneel verscheen, omdat hij tijdens de Milesische periode zijn bloeiperiode bereikte. (Zie Bijlage 6: “De datering van de aankomst van de Milesiërs in Ierland”)

Identiteiten ontwarren

Als Ollam Fodhla inderdaad Jeremia was, is zijn identificatie als koning vrij gemakkelijk te begrijpen. Het zou het gevolg kunnen zijn van het feit dat hij de vader of grootvader leek te zijn van de oosterse prinses die hij meebracht – of, nog waarschijnlijker, het kan de verwarring zijn over het feit dat hij een groot wetgever was.

Gerber zegt in “Stone of Destiny”: “Ollam Fodhla was de eerste koning die het Fes, of het parlement van Tara, instelde en de eerste die de districtshoofden in Ierland aanstelde”. (pagina 50)

Bedenk dat in Israël de profeet Gods ook de vertegenwoordiger van de koning was. En in het oude Ierland “werd ollamh gezien als een vorstelijke rang. Een ollamh in wet en poëzie werd aan het hof zelfs beschouwd als de gelijke van een koning; hij of zij, want beide waren voor de wet gelijk, kon zelfs bij een raadsvergadering voor de koning spreken en advies geven”. (Ellis, pagina 337) Als Jeremia dit soort gezag uitoefende in Ierland, zou het gewone volk hem waarschijnlijk als koning hebben beschouwd. En kijk nog eens naar de opdracht van God aan Jeremia: “Zie, vandaag stel ik u ten deze dage over de volken en over de koninkrijken . . .”. (Jeremia 1:10) Het lijkt er dus op dat hij aanzienlijk gezag zou uitoefenen. Een interessante overweging in dit verband is dat “The History of Ancient Caledonia” – een Schotse uitgave uit 1897 die, naar men zegt de transcriptie is door auteur John MacLaren van een veel oudere bron – herhaaldelijk naar Ierland verwijst als “Jeremia’s Land”.

Bedenk ook dat de koning zelf, uit respect voor de profeet, naar hem kan hebben verwezen als “mijn vader”, net zoals in het oude Israël werd gedaan. (Zie 2 Koningen 2:12; 6:21) Ook hierdoor kan Jeremia op een koning hebben geleken. In feite wordt “Gede”, een titel die destijds aan de koning werd gegeven, in een oud gedicht gebruikt voor de zoon van Ollam Fodhla. Er kan nog een andere reden zijn voor de verwarring, die we zo meteen zullen zien.

Het lijkt er ook op dat Simon Brach chronologisch in lijn zou kunnen zijn met Ollam Fodhla – als ze worden vermeld in tijdperken die elkaar eigenlijk zouden moeten overlappen. Men moet in het oog houden dat het aan Brach toegerekende koningschap waarschijnlijk een vergissing is. In de Bijbel wordt Baruch de zoon van Neria genoemd. Maar denk daarbij aan wat een taalkundig leerboek zegt: “Geluidsveranderingen . . . (zoals) “r wordt l” . . . zijn “natuurlijke” klankveranderingen die in alle wereldtalen vaak worden aangetroffen”. (Victoria Fromkin en Robert Rodman, “An Introduction to Language”, vierde editie, 1988, bladzijde 318) Misschien werd Neria gelezen als Nelia. Het kan dus zijn dat Baruch per ongeluk werd beschouwd als de zoon of afstammeling van Neleus, de voorvader van de Milesische dynastie.

Simon Breck zou ook een afstammeling zijn van Gathelus. Aangezien deze naam een eponiem is voor de Goidels of Gaels, betekent dit dat Breck een echte Gael (een Israëliet) was. Maar omdat Gathelus, of Gede, werd beschouwd als een titel van de stichter van de Milesische dynastie, werd Simon Breck tot zijn afstammeling gemaakt, ook al was hij dat waarschijnlijk niet – en zeker niet als hij inderdaad Baruch was.

Het is natuurlijk mogelijk dat Baruch in Ierland tot een hoge positie is verheven. God had hem gezegd geen hoge positie na te streven – zijn leven zou zijn beloning zijn, waar hij ook ging. (Zie Jeremia 45:5) Misschien is het zo dat, toen hij het streven naar een hoge positie opgaf, God hem in zijn latere jaren uiteindelijk beloonde met een zekere mate ervan. Hij kan tot edelman aangesteld zijn over een klein grondgebied, zoals Kaleb in het Beloofde Land (Zie Jozua 14:13-14) – en dit zou verward kunnen zijn met koningschap over een gebied. Of misschien was hij een van de districtshoofden die door Ollam Fodhla werden aangesteld. Mogelijk werd hij zelfs beschouwd als onderkoning, ondergeschikt aan de Hoge Koning van Ierland.

Het is interessant dat hij wordt beschreven als de zoon van de koning van Spanje, aangezien Jeremia's gezelschap klaarblijkelijk via Milesisch Spanje kwam. Dat Brach een prins van Spanje was, zou een misverstand kunnen zijn dat voortvloeide uit het feit dat hij rechtstreeks van daaruit naar Ierland was gekomen. Dit werd nog versterkt door de verwarring over de naam van zijn vader – en misschien werd hij abusievelijk gezien als de zoon van de vorstelijke oegende Jeremia, vooral als hij ook nog naar Jeremia verwees als "mijn vader". Als Jeremia Ollam Fodhla was, kunnen we misschien begrijpen waarom Baruch later als zijn afstammeling werd beschouwd.

Nog meer verwarring is er over de identiteit van Heremon of Eremon. Er wordt vaak gezegd dat hij de zoon van Milesius was, maar hij wordt soms ook geïdentificeerd als Milesius zelf. Verder is er, zoals gezegd, een Gede of Ghede die synoniem lijkt te zijn met Heremon. Er wordt soms beweerd dat Heremon een zoon had die óók Heremon heette. Deze naam, afgeleid van het Hebreeuwse woord dat misschien zoets als "hoogste" betekende, (Zie Milner, pagina 11 voetnoot) zou de titel kunnen zijn voor de Ierse Hoge Koning – vergelijkbaar met Eochaidh als een algemene term voor prins. Dus, ongeacht de eigenaam van de koning in de tijd van Jeremia, kan hij zowel Eochaidh als Heremon worden genoemd. Tea zou volgens sommige verhalen met Gede "de Heremon" zijn getrouwd.

Er is nog een andere mogelijkheid met betrekking tot de naam of titel Heremon die nogal verbazingwekkend is om over na te denken. Want de zojuist genoemde Hebreeuwse afleiding komt van de wortel ruwm, wat "hoog". . . "verheven" . . . "verhoogd" betekend. (Enhanced Strong's Lexicon, nr. 731) Deze wortel vormt het woord van een bekende Hebreeuwse naam: Jeremia! Zijn naam, opgesplitst als Yerem-Yah, wordt opgevat als "Verhoogd door de Eeuwige" of "Aangesteld door de Eeuwige". (nr. 3414) In het Grieks is zijn naam Ieremias. In het Spaans wordt zijn naam uitgesproken als

Heremias. Met een Keltisch achtervoegsel zou dit Heremion of Heremon worden.

Het kan dus zijn dat Jeremia's naam toch in de Ierse annalen voorkomt – en dat zijn naam verward raakte met die van zijn tijdgenoten. Als dat zo is, dan was Heremon niet de echte naam van de echtgenoot van Zedekia's dochter – hoewel het ook de naam van hun zoon had kunnen zijn. Want omdat Jeremia zo belangrijk was, zou het helemaal niet verwonderlijk zijn te ontdekken dat anderen, vooral in de koninklijke familie, naar hem vernoemd waren. In ieder geval is het interessant om te bedenken dat, zoals één bron het uitdrukte, "Heremon en Ollam Fola in hopeloze verwarring met elkaar vermengd zijn". (Matthew Kelly, 1848, "Translation notes accompanying John Lynch's *Cambrensis Eversus*", 1662)

Als Heremon of Eremion de Ierse vorm van Jeremia is, zou dit ons een andere mogelijke oorsprong van de naam Eire of Ierland aangeven. Het zou inderdaad kunnen verklaren waarom Ierland "Jeremia's Land" wordt genoemd. Want Ierland zou dan werkelijk "Jeremia's Land" betekenen – het land van Jeremia! Toch moet er rekening mee worden gehouden dat de naam of titel Heremon aan de eerste Milesische koning van Ierland wordt verbonden, of dat nu wel of niet zijn echte naam was.

Tea-Tephi of Scota?

Wat de namen Tea, Tephi en Tamar betreft, hoewel ze kunnen verwijzen naar één en dezelfde persoon, levend in de dagen van Jeremia, is het ook mogelijk dat dit niet het geval is. Ten gunste ervan pleit het feit dat deze 3 namen in oude Ierse gedichten soms aan elkaar worden gekoppeld.

Bovendien kunnen deze namen wel, door hun betekenis in het Hebreeuws, van toepassing zijn op een Hebreeuwse prinses in het gezelschap van Jeremia, ook als het niet haar eigennamen waren. In de verhalen over haar is zij dan misschien verward met andere vrouwen. In het voordeel daarvan pleit ook, dat als andere genoemde namen eveneens zouden samenvallen met de chronologische lijn van Jeremia, ook zij op haar plaats zou vallen.

Er is nog een andere mogelijke verklaring voor haar identiteit. Eén van de belangrijkste Ierse kronieken, "The Annals of the Kings of Ireland by the Four Masters", maakt melding van: "Tea, dochter van Lughaidh, zoon van Itha, met wie Eremhon in Spanje trouwde". (1636, Deel 1, pagina 31) Op het eerste gezicht lijkt dit uit te sluiten dat ze de dochter van Zedekia was. Lughaidh hoeft echter niet te verwijzen naar een persoon. De Ieren worden het "ras van Lughaidh" genoemd en Ierland "het land van Lughaidh" – "één van de vele willekeurige bardische namen voor Ierland". ("Annals of the Four Masters", deel 6, appendix)

Lughaidh zou in het oud-Gaelisch "Huis van God" kunnen betekenen – opgesplitst als Logh, "God", en aidhe, "huis, woning, fort". (Edward O'Reilly, "An Irish-English Dictionary", 1821, 1864) "Huis van God" (Hebreeuws Beth-El) kan een aanduiding zijn geweest voor de dynastie van David of zelfs voor de "grote, ruwe steen" die naar verluidt door Jeremia werd meegebracht. Het woord Lughaidh kan ook komen van lugha of lughadh, wat "eed" betekent – omdat blijkbaar een beroep op God gedaan werd (O'Reilly, noot van redacteur John O'Donovan, pagina 671; N. MacLeod en D. Dewar, "A Dictionary of the Gaelic Language", 1831, 1909) – en dit in verband zou kunnen staan met Gods eed aan David.

De naam "Itha" of "Ith" kan "kroon" betekenen, net als het verwante Welshe "yd" (O'Reilly). Ith, afkomstig uit Spanje, zou in sommige verhalen de zoon van Breoghan zijn, maar dit kan simpelweg zo zijn omdat de Milesische koningslijn naar Ierland kwam vanuit Brigantium (het huidige Coruña bij Santiago de Compostella) aan de noordwestkust van Spanje. Tea wordt inderdaad in minstens één oud gedicht "Temor van Bregia" genoemd. Men moet weten dat Brega of Breagh de directe omgeving en het grondgebied van Tara in het oude Ierland was en genoemd naar de Keltische stam die bekend staat als de Brigantes (of andersom). De Brigantes werden rond 150 na Christus door de Romeinse geograaf Ptolemaeus in Zuidoost-Ierland gelokaliseerd. Hij noemde ze ook als één van de Keltische stammen in Groot-Britannië in die tijd, zoals ook andere bronnen bevestigen. (Zie www.roman-britain.org/tribes/brigantes.htm) Sommigen

geloven nu dat deze stam zijn naam ontleende aan de Keltische godin Brigid. Het kan ook zo zijn dat deze godin Brigid een latere vergoddelijking van Tea was, in combinatie met kenmerken van andere heidense godinnen. Volgens sommige geleerden komt de naam Brigid “van het Oud-Ierse brigante, wat “de verhevende” betekent”. (“In Search of Ancient Ireland”, Program 2: “Saints”, PBS Home Video, 2002) Deze titel zou kunnen overeenkomen met het hedendaagse “hoogheid” voor een koninklijke persoon. Het is in elk geval zeker mogelijk dat de naam Brigantes of Brega oorspronkelijk afkomstig was van Brigantium in het noordwesten van Spanje – en dat dit alles misschien samenhangt met een koninklijke titel.

“Tea, dochter van Lughaidh, zoon van Itha, zoon van Breoghan” zou dus ook kunnen worden gelezen als “Tea, dochter uit het Huis van God (of van de eed), kind van de kroon, kind uit Brigantium (of koningskind)”. Dit zou een goede beschrijving zijn van een Joodse prinses uit de lijn van David, die via het Iberisch schiereiland naar Ierland kwam.

Aan de andere kant kan het zijn dat Lughaidh en Ith echte mensen waren en dat deze Tea níet de dochter van Zedekia was. Misschien was Lughaidh in plaats daarvan de eerder genoemde Gathelus, die zoals in de Ierse en Schotse geschiedenis verhaald, trouwde met een “dochter van farao” genaamd Scotá. Zij kan ook heel goed de dochter van Zedekia zijn geweest, zoals sommigen beweren. In bepaalde vertellingen hebben Gathelus en Scotá Ierland nooit bereikt. In zo’n scenario zou Tea-Tephi, hun dochter, dus de kleindochter van Zedekia zijn geweest. Ook als dat zo is, dan zou dit nog steeds de vervulling zijn van Gods belofte, dat David gedurende “alle generaties” een regeerend afstammeling zou hebben.

Er zijn echter problemen met de bovenstaande verklaring, waarvan de belangrijkste is dat de zoon van Gathelus en Scotá, één uit verscheidene zonen, koning zou zijn geworden – niet hun dochter (hoewel dit overigens nog steeds zou passen in Gods belofte aan David). De meeste van hun zonen zouden echter zijn gestorven, waardoor de jongste, Heremon, aan de macht kwam. Maar misschien was Heremon helemaal niet hun zoon. Het kan ook zijn dat hij hun schoonzoon was, getrouwd met hun dochter Tea-Tephi.

Het kan echter net zo goed zijn dat dit allemaal onjuist is. Dat er helemaal geen tussenliggende generatie was tijdens de verplaatsing van de troon naar Ierland, en dat Tea-Tephi dezelfde was als Scotá. Anderen geloven dat Scotá de zus van Tea was (omdat Jeremia de “dochters” van de koning begeleidde - meervoud). En weer anderen beweren dat Gathelus en Scotá op geen enkele manier in verband kunnen worden gebracht met Zedekia, aangezien ze waarschijnlijk veel eerder leefden dan Zedekia en Jeremia. (Zie Bijlage 7: “Gathelus, Scotá en de Exodus”)

Staande op Gods Woord

Ons bewijs berust op Gods Woord en verifieerbare geschiedenis. Deze vaststaande feiten moeten we als solide basis aanvaarden. Ierse tradities en fragmentarische historische details kunnen dan in dit licht worden bekeken – en dat blijkt inderdaad enkele interessante en ondersteunende details op te leveren.

Het belangrijkste bij het doornemen van dit alles, is drieledig: aantonen dat: 1) er talloze problemen zijn bij het vaststellen van wat er precies is gebeurd bij de verplaatsing van de troon van Juda naar Ierland en om de betrokkenen specifiek te identificeren; maar dat: 2) hoe het ook zij, deze problemen wat betreft identificatie de mogelijkheid niet uitsluiten dat Jeremia ervoor zorgde dat de dochter van Zedekia trouwde in de Milesische lijn die over Ierland regeerde of zou gaan regeren; en: 3) het feit dat de informatie die voor ons beschikbaar is in een willekeurig aantal werkbare scenario's kan passen, in feite de waarschijnlijkheid vergroot dat Jeremia zijn opdracht, die hij volgens de Schrift had, heeft uitgevoerd op de wijze die over het algemeen door ons wordt aangenomen.

Pat Gerber, de eerder aangehaalde docente aan de Universiteit van Glasgow, is nog steeds niet overtuigd van enig verband tussen Ierland en de lijn van David. Maar let op wat ze zegt: “Geen enkele serieuze historicus zou durven suggereren dat Zedekia's dochter Tea met de Ierse koning Eochaid de Heremon had kunnen trouwen. Maar toch – het is niet onmogelijk...”. (pagina 50)

Ze gaat verder met te zeggen: “Durven we Simon Brech in verband te brengen met Jeremia's schrijver Baruch? Tara te verbinden met prinses Tea die, op haar vlucht voor Nebukadnezar, als gast van farao, door Egypte reisde als de enige overlevende uit de lijn van David? Kan zij van latere schrijvers de bijnaam “Scota” gekregen hebben omdat ze trouwde met Eochaid de Heremon; de koningin werd van de “Scots” zoals de Ieren toen werden genoemd; en de stammoeder van de Iers-Schotse koninklijke dynastie? Waarschijnlijk niet; maar omdat niets van dit alles tot nu toe aantoonbaar óf weerlegbaar is, zijn we vrij om te dromen”. (pagina 50) In z'n algemeenheid is dit echter zeker geen droom. Want veel meer ervan is in feite wel aantoonbaar, dan dat zij en anderen erkennen, vooral in de Schrift. Er is in elk geval veel informatie, zelfs in de Ierse annalen, die past bij de feiten die we zeker weten. Toch zijn dit absoluut troebele wateren, zoals we hebben gezien, en de verbanden die we leggen kunnen zo hier en daar dromen en vermoedens zijn.

Wat we ook doen, we moeten oppassen dat we de kronieken van Ierland of die van andere volkeren niet als de Schrift beschouwen – en verwachten dat ze onfeilbaar zijn. Integendeel, ze kunnen grote blunders bevatten en zelfs helemaal door elkaar lopen, zoals we hebben gezien. Een deel van de Ierse geschiedenis komt voort uit bardische mondelinge overleveringen. Het is gewoon niet verstandig om al te veel waarde te

hechten aan alles wat daarin gezegd wordt. Toch zouden ze ons aanmoedigen om de daarin gevonden informatie uit te pluizen en te zien of zij in overeenstemming kan worden gebracht met de algemene kennis die we al hebben. En welke kennis is dat dan? In dit geval – op basis van de Schrift, waarin Jeremia's opdracht wordt uiteengezet en de conclusies op grond van duidelijk vervulde bijbelse profetieën wat betreft de identiteit van het huidige Israël – de gevolgtrekking dat Jeremia naar Ierland moet zijn gegaan, dat hij één van Zedekia's dochters op zijn minst een deel van de reis heeft meegenomen, en dat zij moet zijn getrouwd in wat de Ierse koninklijke lijn was of werd (hetzij in Ierland zelf of in Spanje of ergens anders tijdens het proces van de verplaatsing van de troon naar Ierland).

Het maakt eerlijk gezegd niet uit of dit feit nergens in de Ierse annalen wordt vermeld. Natuurlijk zouden we verwachten dat dat wel zo zou zijn – en gebaseerd op wat we hebben gezien, lijkt het waarschijnlijk dat het ook zo is. Maar misschien werden Jeremia en de Hebreeuwse prinses helemaal niet genoemd als zijnde in Ierland. Misschien werd haar huwelijk met de troon van Ierland tot stand gebracht met weinig of geen fanfare. Het doet er niet toe. Het belangrijkste om te beseffen is dat de profeet er was – en dat de dochter van Zedekia inderdaad in de Milesische koninklijke lijn trouwde. Anders heeft Jeremia zonder enige reden zoveel moeite moeten doen. Bovendien zei God door Ezechiël dat het zo zou gaan – en Hij gebruikte, om de opdracht aan Jeremia te beschrijven, dezelfde taal als die in de profetie van Ezechiël. We mogen – als we God vertrouwen – gerust aannemen dat Jeremia de verplaatsing van de Davidische troon van Juda naar Israël voltooide. En als we de profetie over de drie omkeringen als waarheid aanvaarden, dan moet Jeremia een huwelijk van Zedekia's dochter in de koninklijke lijn van de Ierse koningen hebben veiliggesteld.

Ons bewijs berust op Gods Woord en verifieerbare geschiedenis. We moeten deze vaststaande feiten als een solide basis aanvaarden. Ierse tradities en fragmentarische historische details kunnen dan in dit licht worden bekeken – en dat lijkt inderdaad enkele interessante en ondersteunende details op te leveren.

We kunnen de woorden van F.R.A. Glover herhalen, die in de 19e eeuw uitvoerig over dit onderwerp schreef: "Ik heb geen zin om tegenwerpingen aan te voeren tegen mijn eigen hypothese, zoals het argument, dat de Ollam Fodhla uit de Ierse traditie per abuis is aangezien voor Jeremia de Profeet. Ik denk dat het feit van de aanwezigheid van deze illustere Ziener in Ierland op andere gronden wordt bewezen; hij moet in elk geval de vervoerder van de Steen (van Lotsbestemming]) zijn geweest; de begeleider van "de koningsdochters"; en de planter van het vaandel van Juda in Ierland. Daarvan was ik overtuigd, lang voordat ik ook maar één woord gehoord had over de legende, dat hij leraar zou zijn geweest van de grote krijger Finn McCoyle, of zelfs maar van het bestaan van díe Ollam Fola". ("England, the Remnant of Judah, and the Israël of Ephraim", 1861)

Andere bronnen en een waarschuwing

We moeten nog voorzichtiger zijn als het gaat om genealogieën en geschiedenissen buiten de Bijbel, die discutabel zijn. Hoewel ze interessant en verhelderend kunnen zijn, kunnen ze ook een aanslag op ons Geestelijke leven worden, als we buitensporig veel tijd besteden aan het onderzoeken ervan.

Toch maakte Glover niettemin een sterk pleidooi voor de identificatie van Ollam Fodhla als Jeremia. Zijn werk is online beschikbaar (www.abcog.org/glover.htm) – net als vele andere artikelen en publicaties over heel dit onderwerp van de overplaatsing van de troon van David naar de Britse eilanden. Een ander voorbeeld is “Juda’s Scepter and Joseph’s Birthright” door J.H. Allen, voor het eerst gepubliceerd in 1902. (www.giveshare.org/israel/judah)

Een belangrijke bron, die al is aangehaald, is “The Royal House of Britain: an Enduring Dynasty” van W.M.H. Milner. Dit boek werd voor het eerst gepubliceerd in 1902 en heeft talloze herdrukken ondergaan. Het is te bestellen bij The Covenant Publishing Co., Ltd., in Londen. (www.britishisrael.co.uk/booklist.htm) Voor een recenter werk, zie “The Throne of David” van Peter Salemi. (online op www.british-israel.ca/David.htm) Houd er rekening mee dat de aanbeveling van externe bronnen voor verder onderzoek, geen goedkeuring is van alles wat in die bronnen staat.

Voor degenen die geïnteresseerd zijn in de Ierse koningslijsten en annalen, veel ervan zijn nu beschikbaar via internet. (Zie www.magoo.com/hugh/irishkings.html en gerelateerde links) Er moet echter vooraf worden opgemerkt dat dit, zoals eerder vermeld, nogal verwarde registraties zijn. Ze bevatten niet alle informatie die beschikbaar is over de verschillende personages die worden genoemd. Een deel van het materiaal is ontleend aan de verschillende stambomen van Ierland en Schotland, evenals aan traditionele rijmpjes, gedichten, liederen en verhalen, waarvan sommige mondeling zijn doorgegeven.

Verder is een woord van waarschuwing op zijn plaats met betrekking tot dergelijk materiaal en, eerlijk gezegd, vele andere aspecten van deze studie. De apostel Paulus zei dat christenen “geen acht moeten slaan op fabelen en eindeloze geslachtsrekeningen, die twisten veroorzaken in plaats van goddelijke opbouw die in het geloof is”. (1 Timotheüs 1:4) Dit betekent niet dat we niets te maken moeten hebben met genealogieën – want ze zijn overal in de Schrift te vinden en God verwacht van ons dat we het geheel van Zijn Woord bestuderen. (2 Timotheüs 3:16) In plaats daarvan bedoelt Paulus, althans gedeeltelijk, dat dergelijke items niet een belangrijk aandachtspunt van onze studies zouden moeten zijn. Inderdaad, we moeten zulke zaken onze tijd niet laten verslinden met uitsluiting van belangrijker Geestelijke zaken.

We moeten nog voorzichtiger zijn als het gaat om genealogieën en geschiedenissen

buiten de Bijbel, die discutabel zijn. Hoewel ze interessant en verhelderend kunnen zijn, kunnen ze ook een aanslag op ons Geestelijke leven worden, als we buitensporig veel tijd besteden aan het onderzoeken ervan.

Het echte doel van onze huidige studie zou moeten zijn om de fundamentele essentie te zien van wat er is gebeurd – om te zien dat de ongelooflijke profetische beloften die God aan Abraham, Isaak, Jakob, Jozef, Juda en David gaf, zijn nagekomen. Er zijn hier een aantal sleutelementen die voor de hand liggen en goed bijbels zijn – en we moeten hier standvastig in blijven ondanks pogingen van anderen om ze te kleineren.

Inderdaad, God gebood door Paulus dat we “de profetieën niet zouden verachten”. (1 Thessalonicenzen 5:20) Want het zien van Gods leidende hand in de geschiedenis zal tot geloof in Zijn Woord inspireren – wat van grote waarde is. Aan de andere kant kunnen – als we niet voorzichtig zijn – minieme onderdelen van de details – vooral die van buiten de Bijbel – onze aandacht afleiden van dat wat belangrijk is.

Dit is zeker niet bedoeld om interessant en potentieel vruchtbaar onderzoek te ontmoedigen. Het is eerder een herinnering voor ons allemaal om ervoor te zorgen dat we de juiste balans en focus behouden in al onze onderzoeken.

Meer verbindingen met David

Naast wat we al hebben gezien, zijn er nog andere bevestigende factoren die de lijn van David met Ierland verbinden.

Vijf kilometer ten noorden van Tara ligt een gebied dat bekend staat als Dowd's Town. Dowd is een Hebreeuwse naam. In het Nederlands schrijven we het als David, maar de Hebreeuwse uitspraak van David is Duwd of Dowd. Dus vlak naast het oude Tara, waar de geslachtslijn van David werd gevestigd, ligt een plaats die wordt aangeduid als de nederzetting van David.

En, als we even teruggaan het Larne Times-artikel: "Toen Jeremia's gezelschap op die dag, vele eeuwen geleden, in Carrick aankwam, bevonden ze zich onder vrienden en verwanten van het verstrooide volk van Israël . . . Degenen die geloven dat de stammen van Israël naar de Britse eilanden reisden, verwijzen ook naar het gebruik in Ulster van een zespuntige ster . . . die het symbool is van de koninklijke lijn van David".

Dit is echt opmerkelijk. Eerder werd al vermeld dat de vlag van Noord-Ierland de "bloed-rode rechterhand van Ulster" bevat. Wat niet werd vermeld is, dat deze rode hand verschijnt in het midden van een zespuntige ster. Men zegt dat die ster de zes graafschappen van Ulster zou vertegenwoordigen. Toch is het juist de "Davidster" – het symbool van de Joden. Is het louter toeval dat de Rode Hand van Zerah symbolisch is versmolten met de Davidster? En bovenop die ster op de vlag, staat de koninklijke kroon. Dit lijkt meer dan toevallig. Het lijkt inderdaad te bewijzen dat de koninklijke lijn van David trouwde met de Milesische koninklijke lijn van Zerah.

Verder zegt het Larne Times-artikel: "Jeremia heeft misschien de harp van koning David meegebracht." De harp is lange tijd het nationale embleem van Ierland geweest. David zelf, de "lieflijke psalmist van Israël" (2 Samuël 23:1), was een "bekwaam harp speler" (1 Samuël 16:16-17) – en het is heel goed mogelijk dat de harp het symbool van zijn dynastie was.

In 1581 publiceerde Vincenzo Galilei, musicus en vader van de beroemde astronoom Galileo, een boek waarin hij over de harp verklaarde: "Dit oudste instrument werd tot ons gebracht uit Ierland, waar deze het meest uitstekend worden bewerkt en in groten getale; de inwoners van het genoemde eiland hebben gedurende de vele eeuwen dat ze er hebben gewoond, dit tot hun kunst gemaakt en bovendien is het een speciaal embleem binnen hun koninkrijk; ze schilderen en graveren het in hun openbare en particuliere gebouwen en op hun heuvel; hun reden om dit te doen is, omdat ze afstammen van de koninklijke profeet David". (Dialogo della Musica Antica) Dit zou natuurlijk meer van toepassing zijn op de koninklijke familie dan op de Ieren als geheel – die voornamelijk van Danaërs afkomstig, dus voornamelijk Danitisch zijn.

Tegenwoordig verschijnt de harp van Ierland – de harp van David – op de vlag van de Ierse Republiek en in het Britse koninklijke wapen. Verrassend genoeg blijkt de Britse koninklijke heraldiek ons veel te vertellen over de identiteit van Groot-Brittannië en haar blijvende dynastie. (Zie Bijlage 8: “De Leeuw en de Eenhoorn”)

Met al dit bewijs tot onze beschikking, kunnen we vol vertrouwen beweren dat Jeremia naar Ierland is gekomen. Met hem reisde minstens één van Zedekia’s dochters. Zij, uit de lijn van David, trouwde in de Ierse koninklijke lijn van Zerah. Zo werd eindelijk de breuk tussen de Perez- en Zerah-takken van Juda genezen! En uit hun verbintenis zou een dynastie voortkomen die ononderbroken voortduurde via de koningen van Ierland, later van Schotland en nog later van geheel Groot-Brittannië.

Vreemd genoeg schijnt het dat bijna al deze koningen werden gekroond op dezelfde “grote, ruwe steen” die eerder al werd genoemd – die heel goed door Jeremia naar Ierland kan zijn gebracht, zoals de traditie beweert. Over die steen is inderdaad een heel verhaal te vertellen. Hoe dan ook, vanaf het moment dat Jeremia arriveerde, bestond de opeenvolging van Ierse, Schotse en Britse monarchen uit allemaal afstammelingen uit dezelfde dynastie – de dynastie van David.

Een eeuwige bestemming

Nu kunnen we begrijpen waarom de Britse koninklijke familie onder koningin Victoria, wat betreft wereldfaam en superioriteit, uitgroeide tot grote hoogten; waarom het nog steeds een speciale plaats inneemt in de harten van velerlei mensen over de hele wereld; en waarom, van alle koninklijke families, het nog steeds de eerste is die in je gedachten opkomt.

Door het ongelooflijke doel en door de macht van de Grote God zit koningin Elizabeth II op de troon van koning David – in feite de troon van de Heer! En hoewel ze regeert over de belangrijkste stam van het huidige Israël, de stam van Efraïm uit Jozef, is de leeuw op het koninklijke wapen de leeuw van Juda. Elizabeth, Charles, Andrew, William en Harry – etnisch zijn ze allemaal Joden! Wat is dit toch opmerkelijk. Het is niet bijzonder verrassend wanneer een volk een lijn van heersers uit haar eigen nationale etniciteit handhaaft – maar de Britten uit Efraïm leven voort onder Joodse heersers!

Nog verbazingwekkender is het, dat alle onderlinge huwelijken met de andere koninklijke families van Europa dat feit niet hebben afgezwakt – want de meesten van hen zijn ook van Joodse afkomst, via Zerah. (Zie Bijlage 9: “De familie van Odin”) Sterker nog, velen van hen zijn blijkbaar zelfs afstammelingen van David. (Zie Bijlage 10: “Jozef van Arimathea en de lijn van Nathan”) Gemengde huwelijken van de adel onderling, gebeurden ook voornamelijk binnen de stam Juda. (Zie Bijlage 12: “De adel - ook Joods”) Alleen de Almachtige God kan dit alles plannen en laten gebeuren.

Terugkerend naar waar we begonnen, dreigt de Britse monarchie werkelijk te verdwijnen? Moet op dit punt deze vraag zelfs nog worden gesteld? Bedenk dat de dynastie van David 3000 jaar lang ononderbroken heeft geduurd – en dat dit bijna 1000 jaar daarvoor was beloofd. God heeft zich tot het uiterste ingespannen om het voortbestaan van deze troon te verzekeren – en om de onaantastbaarheid van Zijn beloften te bewijzen. Denken we nu dat een paar voorstanders van een republiek Hem kunnen tegenhouden om Zijn woord te houden?

Tot slot moeten we ons realiseren dat er ten minste drie interregnums zijn geweest tijdens de dynastie van David, waarin er geen afstammeling van David echt aan de macht was. Eén daarvan gebeurde toen de boze koningin Athalia zich de troon van Juda voor ongeveer zes jaar toeëigende. (2 Kronieken 22-23) Een andere werd gevormd door het grootste deel van wat wij behandelen in deze publicatie – namelijk de tijd tussen het afzetten van Zedekia en het herstel van de heerschappij van de Davidische lijn in Ierland. En de derde vond plaats nadat koning Charles I in 1649 werd onthoofd. Elf jaar lang regeerde het Gemenebest van Oliver Cromwell, totdat de troon werd hersteld onder de zoon van Charles I, Charles II, die buitenslands in Frankrijk had gewoond.

Hoewel deze vacatures Gods beloften aan David lijken te schenden, vielen zulke tijdelijke hiaten, zoals eerder vermeld, in feite ruim binnen de reikwijdte van Gods specifieke belofte, dat David in “alle generaties” een nakomeling op zijn troon zou hebben. Daarom kan zo’n kleine kloof in de bezetting van de troon op elk moment optreden. Maar we mogen gerust zijn: als de monarchie morgen verdwijnt, gaat er geen generatie voorbij voordat ze hersteld is.

Het lijkt heel goed mogelijk dat nog een kort interregnum in de toekomst ligt. Want hoewel het refrein van het volkslied “Rule Britannia” eindigt met “. . . Britten zullen nooit, nooit slaven zijn”, is dat gewoon niet zo. Zowel Amerika als Groot-Brittannië zullen als volkeren in gevangenschap en slavernij gaan, net zoals met het oude Israël en Juda gebeurde. (Download “The United States and Britain in Bible Prophecy” voor meer informatie.) En als dat gebeurt, kan de monarchie heel goed worden onderbroken. Maar zij zal in geen geval verloren gaan.

Korte tijd later zal de rechtmatige Erfgenaam van de troon, Jezus Christus, op het toneel verschijnen en in Jeruzalem staan. Eindelijk zal de troon van de Heer door de Heer Zelf worden teruggenomen van verderfelijke mensen. *“En de regering zal op Zijn schouder zijn . . . De grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon van David en in Zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe.”* (Jesaja 9:6)

Verbazingwekkend genoeg zal Jezus deze heerlijke troon van David delen met Zijn volmaakte volgelingen. (Openbaring 3:21 ; 2:26-28) Er zullen meerdere letterlijke tronen zijn voor de heiligen. (Mattheüs 19:28; Openbaring 20:4) Maar in zekere zin zullen deze tronen allemaal deel of verlengstukken zijn van één en dezelfde troon. (3:21) Want de Heilige Stad van God zelf, de woonplaats van Jezus en alle heiligen, zal de troon zijn van waaruit zij heersen: *“Te dien tijde zullen zij Jeruzalem noemen des HEEREN troon; en al de heidenen zullen tot haar vergaderd worden, om des HEEREN Naams wil, te Jeruzalem; en zij zullen niet meer wandelen naar het goeddunken van hun boos hart”.* (Jeremia 3:17)

Zo zal de troon nog een laatste keer zijn omgewenteld – teruggekeerd naar zijn rechtmatige plaats op de berg Sion in de Stad van David, om nooit meer te worden verplaatst. En de troon van Israël zal dan de troon over de gehele aarde worden. Hoe schokkend het ook mag lijken, dit is de ontzagwekkende bestemming van de troon van Groot-Brittannië! Als de troon van Jezus Christus en Zijn heiligen zal hij voor altijd blijven bestaan.

God zal ook Zijn Geest uitstorten op het fysieke huis van David (Zacharia 12:7-13 :1), zodat de leden uiteindelijk ook gered en verheerlijkt kunnen worden. Dit is inderdaad het lot dat de hele mensheid wacht – wie maar Gods genade zal aanvaarden en zich nederig zal onderwerpen aan Zijn manier van leven. We mogen allemaal dankbaar zijn voor het ingewikkelde en ongelooflijke plan dat God aan het uitwerken is – en voor de absolute zekerheid van Zijn ongelooflijke beloften.

Bijlage 1: De monarchie afschaffen?

Hoe lang denk je dat de monarchie zal duren?

De schokkende dood van prinses Diana in 1997 bracht veel ophef teweeg over de Britse koninklijke familie, grotendeels negatief. Er kwamen veel klachten naar voren over de Civil List, over het bedrag dat door het Parlement wordt toegekend om de officiële uitgaven van het House of Windsor te dekken – die “was vastgesteld op £ 8,9 miljoen per jaar; maar nog andere koninklijke kosten, waaronder de reiskostenvergoeding van de koningin, verhogen de kosten voor de belastingbetaler tot ongeveer £ 50 miljoen per jaar”. (The Telegraph, 14 september 1997)

Ook in het geding was de mate van toegang van het publiek tot de koninklijke paleizen. Natuurlijk hebben de gebeurtenissen van 11 september 2001 veel gedaan om dergelijke tongen het zwijgen op te leggen. Maar er bestaat nog steeds onvrede over het niveau van communicatie tussen de koninklijke familie en het Britse volk.

Premier Tony Blair heeft ervoor gepleit dat de monarchie voor zichzelf zou gaan betalen. Maar dat staat nog ver af van de hervorming die velen in zijn partij nastreven en die een republiek willen. In 1997 verklaarde de British Telegraph dat “veel van zijn collega’s in het kabinet al eerder controversiële opmerkingen hadden gemaakt over de koninklijke familie, waaronder Ron Davies, de minister voor Wales, die zei dat prins Charles niet geschikt is om koning te zijn, en John Prescott, de vicepremier, die zich voorstander verklaarde voor de afschaffing van de monarchie”.

Dezelfde krant citeerde een andere bron die zei dat: “de logica van New Labour – met name de afschaffing van het erfrecht van gelijkheid – Blair-aanhangers er zelfs toe zou kunnen brengen om op te roepen tot het afschaffen van de monarchie”.

The Sunday Times of London, die rapporteerde over een onderzoek dat deze krant had uitgevoerd samen met een groot Brits opiniepeilingsbureau, zei dat “het koningshuis moet moderniseren om te overleven – een meerderheid (58%) gelooft niet dat de monarchie in zijn huidige vorm over 30 jaar nog zal bestaan”. (14 september 1997) Charles zelf is voorstander van verandering, hoewel hij “waarschuwt dat “we het kind niet met het badwater moeten weggooien”, door al het goede van de monarchie te vernietigen”.

Maar is de monarchie echt een goede zaak? In 1994 schreef één van de meest gerespecteerde Britse tijdschriften ter wereld, The Economist, dat “de tijd van de monarchie voorbij is . . . het enige krachtige argument tegen afschaffing ervan is, dat het de moeite niet waard is”. (22 oktober, pagina 15)

“Een niet-gekozen instituut, riekend naar autoriteit en door toeval van geboorte gekozen”,

zo bekritiseerde het tijdschrift de monarchie en bestempelde het als “de antithese van . . . democratie, vrijheid en beloning van prestatie in plaats van erfrecht. Omringd als het is door uitverkiezing en beschermheerschap . . . is het tevens het symbool van aristocratie, van feodale eer, van ongegronde eerbied.” Toch bestaat de monarchie zeker niet zonder reden, zoals blijkt uit de inhoud van onverhavige publicatie.

De populariteit van de koninklijke familie is de afgelopen jaren gestegen, zij het niet tot het niveau van eerdere decennia. Velen zijn ontevreden over de hoeveelheid belastinggeld die de monarchie moet ondersteunen. Maar volgens een opiniepeiling uit december 2001 door The Observer, wil 75 procent van het Britse volk dat de monarchie blijft bestaan – waarbij 55 procent gelooft dat de opvolger op de troon Prins Charles zou moeten zijn. (www.guardian.co.uk/monarchy/story/0,2763,625864,00.html) Sterker nog, de meesten (59%) vinden dat hij met Camilla Parker Bowles zou moeten trouwen, maar ze willen niet dat ze koningin wordt.

Misschien wel het meest interessante resultaat waren de antwoorden op de vraag “Hoe lang denk je dat de monarchie zal duren?” De antwoorden waren: “Totdat de koningin sterft of afstand doet: 8%; gedurende nog eens 10 jaar of minder nadat de koningin sterft of afstand doet: 11%; meer dan 10 maar minder dan 20 jaar: 9%; meer dan 20 maar minder dan 50 jaar: 15 %; meer dan 50 maar minder dan 100 jaar: 9%; minstens 100 jaar: 34%; weet niet: 14%.” Dus gelooft de meerderheid dat de monarchie binnen 100 jaar verdwenen zal zijn.

De verrassende waarheid is dat de monarchie niet alleen meer dan 100 jaar zal duren, maar meer dan 1000 en zelfs 10.000 jaar. De monarchie die over Groot-Brittannië regeert, zoals deze publicatie bewijst, zal werkelijk voor eeuwig en altijd blijven bestaan.

Bijlage 2: Waren de Grieken Israëlieten?

Hier zijn een paar bronnen om deze vraag te helpen beantwoorden.

Hecataeus van Abdera, een Grieks historicus uit de vierde eeuw voor Christus, “vertelt ons dat de Egyptenaren, die voorheen door rampen geplaagd werden (in deze context, vermoedelijk de 10 plagen die tot de Exodus leidden), verdreven alle vreemdelingen (d.w.z. de Israëlieten) die zich in Egypte hadden verzameld, om de goddelijke toorn af te wenden. Van hen migreerden sommigen, onder leiding van Danaus en Cadmus, naar Griekenland. Anderen naar andere gebieden, waarvan het grootste deel naar Syrië (d.w.z. het hele oostelijke Middellandse Zeegebied, inclusief het land van Israël). Hun leider zou Mozes zijn geweest, een man die bekend staat om wijsheid en moed, stichter en wetgever van de staat”. (Geciteerd door C.W. Muller, “Fragmenta Historicum Graecorum”, 1883, deel 2, pagina 385)

Ter bevestiging van de Israëlitische identiteit van deze mensen zegt Diodorus van Sicilië, een historicus uit de eerste eeuw voor Christus: “Er wordt ook verteld dat degenen die met Danaus eveneens uit Egypte vertrokken, zich vestigden in wat praktisch de oudste stad van Griekenland is, Argos, en dat de natiën van de Colchi in Pontus en die van de Joden, die tussen Arabië en Syrië liggen, als kolonies werden gesticht door bepaalde emigranten uit hun land (d.w.z. Egypte); en dit is de reden waarom het van oudsher onder deze volkeren een instelling is om hun mannelijke kinderen te besnijden . . . deze gewoonte is mee overgekomen uit Egypte. Zelfs de Atheners, zegt men, zijn kolonisten uit Sais in (de Nijldelta van) Egypte”. (Boek 1, paragraaf 28, 1-5)

Of Danaus en Cadmus echt bestaande mensen waren, is moeilijk vast te stellen. Danaus was vermoedelijk het hoofd van de “Danae”, waaronder Argos tot bloei kwam. En Cadmus werd door de Grieken uit Thebe beschouwd als de grondlegger van hun stad. (Will Durant, “The Story of Civilization”, deel 2: “The Life of Greece”, pagina’s 40 en 72) Toch kunnen dit gewoon de Israëlitische stamnamen Dan en Gad zijn geweest. (Een dergelijke mogelijkheid moet worden overwogen, aangezien de us-uitgang een gelatiniseerd Grieks achtervoegsel is. Cadmus zou eigenlijk Cadm zijn – misschien Gadim in het Hebreeuws, wat Gadieten betekent.)

De beroemde Griekse dichter Homerus gebruikte inderdaad vaak de term Danaans voor de Grieken. Want deze naam, of varianten daarvan, zoals Danai of Danoi, gebruikten zij voor zichzelf. Dr. Robert Latham, een gerespecteerd etnoloog uit de 19e eeuw, legde het verband en schreef: “Ik denk ook niet dat het eponiem (of de voorouderlijke naam) van de Argive Danai (d.w.z. de Grieken uit Argos) een andere was dan die van de Israëlitische stam Dan; alleen zijn we zo gewend om ons bij onze beschouwing van de geschiedenis van de Israëlieten tot het gebied van Palestina te beperken, dat we . . . het aandeel negeren dat zij in de seculiere wereldgeschiedenis hebben

gehad . . . met de Danai en de stam Dan is dit zeker het geval, en niemand ziet die verbanden". ("Ethnology of Europe", 1852, pagina 137)

Sindsdien hebben nog meer geleerden ze met elkaar in verband gebracht. (Zie: Cyrus Gordon, "Common Background of Greek and Hebrew Civilizations", 1966; Allen Jones, "Bronze Age Civilization: The Philistines and the Danites", 1975; "Danaans and Danites: Were the Hebrews Greek?", Biblical Archeology Review, juni 1976; "Against the Tide: An Interview with Maverick Scholar Cyrus Gordon", Biblical Archaeology Review, november-december 2000, pagina's 52-63)

En dit verband werd zelfs ooit door deze mensen in kwestie zelf gelegd. De eerste-eeuwse Joodse historicus Josephus legde de inhoud vast van een brief die enkele eeuwen eerder door de koning van de Lacedemoniërs (de Spartanen in Zuid-Griekenland) aan de Joden in het Heilige Land was gestuurd:

"Areus, de koning van de Lacedemoniërs, aan Onias (de Joodse hogepriester), groet; wij hebben een bepaald geschrift gevonden, waarin we hebben ontdekt dat zowel de Joden, als de Lacedemoniërs van één stamboom zijn en afstammen van het geslacht van Abraham. Het is daarom niet meer dan rechtvaardig dat u, die onze broeders zijt, ons naar uw believen over uw zorgen schrijft. Wij zullen hetzelfde doen en uw zorgen als de onze beschouwen; en onze zorgen als die van u. Demoteles, die u deze brief brengt, zal uw antwoord aan ons terugbrengen. Deze brief is vierkant: en het zegel is een adelaar, met een draak (een slang) in zijn klauwen." (Boek 12, hoofdstuk 4, paragraaf 10)

Dit was het heraldische embleem van de stam van Dan, ("Flag", The Jewish Encyclopedia, pagina 405) ogenschijnlijk gedeeltelijk afgeleid van de profetie van Jakob: "*Dan zal een slang zijn aan de weg, een adderslang nevens het pad*". (Genesis 49:17) Van de vier belangrijkste banieren rondom Gods tabernakel in de woestijn, die van Efraïm, Juda, Ruben en van Dan, wordt algemeen aangenomen dat zij de symbolen droegen van respectievelijk een stier, een leeuw, een man en een adelaar. (Zie Numeri 2) – in overeenstemming met de vier levende wezens die Gods troon in de hemel omringen (Openbaring 4:7) met aangezichten van engelachtige cherubs. (Ezechiël 1:10)

Nog later antwoordde een andere Joodse hogepriester, Jonathan, een schrijven van de Spartanen om te bevestigen dat: "betreffende de verwantschap die er was tussen ons en u . . . daar zijn wij vanuit de heilige geschriften zeer van overtuigd . . . Het is al lang geleden dat onze verbinding met u is vernieuwd, en wanneer wij op heilige dagen en op feestdagen offers brengen aan God, bidden wij tot Hem voor uw behoud en overwinning". (Boek 13, hoofdstuk 5, paragraaf 1)

Inderdaad, de "heilige geschriften" behandelen deze kwestie op indirecte wijze. Want tegen de tijd van de Israëlitische richter Debora, rond 1200 voor Christus, was de stam Dan een zeevarend volk geworden, varend op zeilschepen. (Richteren 5:17) Zij waren ongetwijfeld later de belangrijkste matrozen op de vloot van Salomo, die verre zeeën bevoer, samen met de Feniciërs. (Zie 1 Koningen 9:26-28 ; 10:22; 2 Kronieken 8:18 ; 9:21) En let

op het volgende uit Ezechiël: *“Ook leverden Dan en Javan, (of Yavan, d.w.z. het oudtestamentische Hebreeuwse woord voor de Grieken (Zie Smith's Bible Dictionary)) de omreizer, (als zeelieden heen en weer gaande) op uw markten”*. (Ezechiël 27:19) Toen bestond dus nog steeds een hechte relatie tussen Dan en de Grieken.

Opgemerkt moet worden dat niet alle Grieken Israëlieten waren. Het woord dat in het Oude Testament als Griekenland is vertaald, is inderdaad, zoals gezegd, Javan, die één van de zonen was van Noachs zoon Jafeth. (Zie Genesis 10:2)

De geleerde Cyrus Gordon zegt: *“Noachs zoon Sem is de voorvader van de Semieten. Jafeth (een andere zoon van Noach) is verbonden met de Grieken. Kijk nu naar Genesis 9:27: “God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten”*. De Grieken zullen in de tenten van de Semieten wonen. Met andere woorden, het (Egeïsche) gebied was Semitisch voordat het Indo-Europees werd”. (Biblical Archaeology Review, november-december 2000, pagina 61)

Wanneer het Nieuwe Testament de term Grieken gebruikt, verwijst het duidelijk naar heidenen – niet-Israëlieten. Dit komt natuurlijk vooral omdat alle mensen die geen Israëlieten waren, als *“Grieks”* werden beschouwd – de Griekse taal en cultuur waren verspreid over de gehele bekende wereld. Bovendien waren tegen de tijd dat het Nieuwe Testament werd geschreven, de meeste Danaans uit Griekenland en nabijgelegen landen naar elders gemigreerd.

Bijlage 3: Egeïsche koninklijke lijnen uit Zerah

Een korte geschiedenis van de Egeïsche Koninklijke lijnen uit Zerah.

We hebben elders in deze publicatie gezien dat veel mensen in het oude Griekenland en West-Turkije tot de Israëlitische stam van Dan behoorden. (Zie Bijlage 2: “Waren de Grieken Israëlieten?”) Maar de Daniëten vormden niet de enige Israëlitische stam rond de antieke Egeïsche Zee. Er leefden daar ook veel Joden, een belangrijke schakel in het onderwerp dat we onderzoeken.

“De berg Juda”

Op de locatie die wordt beschouwd als het oude Pylos – oorsprong van de Milesiërs – werden “honderden gegraveerde kleitabletten ontdekt, die hard waren gebakken door het vuur dat het paleis (aldaar) had verwoest. De tabletten zijn ingegraveerd met het zogenaamde Lineaire B-schrift, eerder gevonden in het paleis te Knossos op Kreta, evenals . . . bij opgravingen in Mycene”. (“Pylos”, Encyclopaedia Britannica, pagina 820)

Dit is een verwijzing naar één van de twee zeer vergelijkbare Minoïsche schriftsoorten die op Kreta gevonden zijn: Lineair A en B. Lineair B bleek een vroege vorm van Grieks te zijn, terwijl Lineair A onderwerp van een controverse is geweest. Wijlen Cyrus Gordon, geprezen om zijn vertaling van het Ugaritisch, de taal van Kanaän, wordt niet zo geprezen vanwege zijn ontcijfering van Lineair A – omdat hij beweerde dat het Semitisch of Hebreeuws is, wat de moderne wetenschap niet gemakkelijk heeft omarmd. Niettemin is er veel dat zijn conclusies ondersteunt. (Zie Gary Rendsburg, “Is Linear A Semitic?”, *Biblical Archaeology Review*, november-december 2000, pagina’s 60-61)

Hoewel Lineair B Grieks is, is het interessant om te zien dat het in wezen hetzelfde syllabische systeem gebruikt als op Kreta werd gebruikt om te schrijven in wat waarschijnlijk Hebreeuws was. En de Minoïsche beschaving op Kreta was nauw verwant aan de Myceense beschaving van Zuid-Griekenland. Dit verschaft nog een schakel tussen de Israëlieten en de oude Grieken.

Bovendien schreef de eerste-eeuwse Romeinse historicus Tacitus: “Sommigen zeggen dat de Joden voortvluchtig waren van het eiland Kreta, en zich op de dichtstbijzijnde kust van Afrika vestigden, rond de tijd dat Saturnus van zijn troon werd verdreven door de macht van Jupiter (blijkbaar een vermenging van mythe met feit). Bewijs hiervan wordt gezocht in namen. Er is een beroemde berg op Kreta, genaamd Ida; de naburige stam, de Idaei, werden later Judaei genoemd door een barbaarse (d.w.z. niet-Grieks-Romeinse) toevoeging aan de naam van dit volk”. (Tacitus, “The Histories”, boek 5, paragraaf 2; “Great Books of the Western World”, 1952, deel 15) Het lijkt er dus op dat ook de stam Juda vertegenwoordigd was in de vroege Israëlitische immigratie in Griekenland.

Verrassend genoeg bestond er nog een berg Ida “in het noordwesten van Klein-Azië, vlakbij de plaats van het oude Troje”. (“Ida”, Encyclopaedia Britannica, 1985, deel 6, pagina 238) Een publicatie van de Christian Israel Foundation merkt op, dat “misschien wel het meest opvallende bewijs van een nederzetting van migrerende Israëlieten in Kretensisch Mycene, te vinden is in het monumentale werk van (vermaard pioniersarcheoloog) Sir Arthur Evans: “Mycenaean Tree and Pillar Cult”, waarin is vastgesteld dat daar Hebreeuwse rituelen werden gehouden . . . Deze cultuur verhuisde naar Klein-Azië, waar we achter Troje opnieuw een berg Ida (Juda) vinden en waar, net zoals in Milete, de overtuiging bleef bestaan over een koninklijke Kretensische afstamming”. (“The Link”, juni 1989, pagina 261) Op deze opmerking komen we later terug.

Over de Trojanen schrijft één auteur: “Latere Griekse mythen duiden aan dat ze uit dezelfde oorsprong kwamen als de Myceners, maar noordelijker trokken, om naar Klein-Azië over te steken bij de Bosporus, de zeestraat tussen de Zee van Marmara en de Russische Zwarte Zee. Daarna migreerden ze naar wat nu Turkije is. Uiteindelijk stichtte een aftakking onder Ilus de stad Troje, maar onder de naam ‘Ilium’ – vandaar ook: de “Ilias van Homerus”. (I.G. Edmonds, “The Mysteries of Homer’s Greeks”, 1981, pagina’s 71-72) De naam Troje, kwam volgens de Griekse traditie van de vader van Ilus: Tros.

Een naar verluidt veel oudere bron citerend, vertelt een Schotse publicatie uit 1897 over Israëlieten in Noordwest-Klein-Azië rond de tijd van de Exodus, die een verbond hadden gesloten met de Grieken: “De Hebreeën bouwden toen een altaar voor hun God . . . Hem dankend voor hun bevrijding van de Egyptenaren. De koning van Griekenland bezocht hun legerplaatsen samen met zijn Hebreeuwse dienaar en beval hen een stad te bouwen om zich tegen hun vijanden te verdedigen . . . (Toen) begonnen zij de stad Troje te bouwen”. (John MacLaren, “The History of Ancient Caledonia”, pagina 4) Hoe schokkend het ook lijkt, dit is kan heel goed op deze wijze gebeurd zijn.

Het koninklijk huis van Troje

De traditionele stichter van het beroemde koninklijk huis van Troje was Dardanus, een paar generaties vóór Tros en Ilus: “Dardanus, in de Griekse legende de zoon van Zeus en de Pleiade Electra, mythische stichter van Dardania aan de Hellespont (de nabijgelegen zeestraat die Dardania scheidt van Hellas of Griekenland, en die nu Dardanellen wordt genoemd). Hij was de voorouder van de Dardanen uit Troas (het gebied rondom Troje) . . .

“Volgens de overlevering . . . vluchtte Dardanus uit Arcadië (in het midden van Myceens Griekenland) over de zee naar Samothrake (een eiland in het noorden van de Egeïsche Zee). Toen dat eiland getroffen werd door een overstroming, stak hij over naar Troas . . . gastvrij ontvangen door Teukros (heerser over Frygië), trouwde hij met de dochter van Teukros, Bateaia, en werd de stichter van het koninklijk Huis van Troje”. (“Dardanus” Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, 1985, deel 3, pagina 884)

In zijn veelgeprezen “Story of Civilization” schrijft historicus Will Durant: “Wie waren de Trojanen? Een Egyptisch papyrus vermeldt dat bepaalde “Dardenui” tijdens de slag bij Kadesj (1287 voor Christus), tot de bondgenoten van de Hetieten behoorden; het is waarschijnlijk dat dit de voorouders waren van de “Dardenoi’ die, in de terminologie van Homerus, “één geheel zijn met de Trojanen”. Waarschijnlijk waren deze Dardanui afkomstig van de Griekse Balkan en waren zij in de zestiende eeuw (vóór Christus, hoewel de 15e eeuw misschien waarschijnlijker is) de Hellespont overgestoken . . . Herodotus (in de vijfde eeuw voor Christus de Griekse “vader van de geschiedenis”) identificeerde de Trojanen echter met de Teukriërs (let op de overeenkomst met de naam van koning Teukros die al werd genoemd) en de Teukriërs waren, volgens (de eerste-eeuwse voor Christus, Grieks-Romeinse geograaf) Strabo, Kretenzers die zich in Troas vestigden, misschien na de val van Knossos. Zowel Kreta als Troas hadden een heilige Berg Ida”. (Deel 2: “The Life of Greece”, 1966, bladzijde 35)

Nu wordt dit allemaal veel duidelijker. Nogmaals, deze mensen waren duidelijk Israëlieten – hoogstwaarschijnlijk Judaïeten of Joden. Zelfs veel van de Myceense koninklijke huizen in Zuid-Griekenland lijken te zijn voortgekomen uit het koninklijk geslacht van Kreta, dat Joods schijnt te zijn geweest.

Het is interessant om te bedenken dat volgens Homerus, de schilden van de Griekse leiders in de Trojaanse oorlog waren versierd met heraldische adelaars en leeuwen. Dit waren de Israëlitische stam-emblemen van respectievelijk Dan en Juda. De leeuw verscheen ook op de schilden van de Trojanen.

Dit wordt nog steekhoudender gemaakt door het volgende citaat uit het tijdschrift *Biblical Archaeologist*: “We moeten wel opmerken dat leeuwen niet vaak voor in Griekenland voorkomen”. (maart 1996, pagina 17) En toch begroet ons boven de “Leeuwenpoort” van Mycene nog steeds een oud reliëf met twee zeer grote leeuwen aan weerszijden van een pilaar. Vrijwel hetzelfde embleem verscheen later aan de overkant van de Egeïsche Zee in Frygië, in het westen van Turkije – op een uit de rotsen gehouwen graf in Aslantas nabij Afyon (de “Leeuwensteen”). Misschien was dit te danken aan het heraldische embleem dat door het Myceense koningshuis werd gevoerd en dat later blijkbaar werd overgedragen aan Milete – waarna de Milesiërs weer het naburige Frygië beïnvloedden. Is het mogelijk dat we in deze symbolen de leeuw van Juda herkennen?

Toegevoegd aan deze intrigerende mogelijkheid is er nog dit feit uit een Harvard-reispublicatie: “De plaats van het opgegraven oude Mycene strekt zich uit over een groot stuk ruw terrein verscholen tussen de berg Agios Elias in het noorden en de berg Zara in het zuiden”. (“Let’s Go Greece & Turkije”, 1998, bladzijde 146) In feite ligt het koninklijk paleis direct aan de voet van de berg Zara.

Zou het Myceense koningschap afstammen van Juda’s zoon Zerah of Zarah – het kind van de scharlakenrode draad?

Zerah en de lijn van Dardanus

Voordat we dat beantwoorden, moeten we eerst nog eens kijken naar de Trojaanse dynastie. Als alle factoren die ons ter beschikking staan in aanmerking worden genomen, lijkt het erop dat de stichter van de over Troje heersende dynastie toch niet zo mythisch is.

Sir William Smith's "Dictionary of the Bible" merkt op dat de eerste-eeuwse joodse historicus Flavius Josephus Dardanus gebruikte als de Griekse vorm van een bijbelse naam: "Darda . . . Jozeph(us) Dardanos; Darda . . .". (1863, deel 1, bladzijde 397) Darda, of Dara, wordt in de Schrift vermeld als een zoon van Juda's zoon Zerah – dezelfde Zerah die in Genesis 38 de scharlakenrode draad om zijn pols kreeg. *"De zonen van Zerah waren Zimri, Ethan, Heman, Chalcol en Dara – Deze allen zijn vijf"*. (1 Kronieken 2:6) In 1 Koningen 4:31 wordt hij Darda genoemd: *"Want hij (Salomo) was wijzer dan alle mensen – dan Ethan de Ezrahiet (d.w.z. Zerahiet of Zarhiet), en Heman, Chalcol en Darda, de zonen van Mahol; en zijn naam was onder alle heidenen."*

Maar hoe konden sommige van deze mannen zonen van Mahol zijn, als ze zonen van Zerah waren? Een aanwijzing komt voor in het eerste vers van Psalm 89, waar Ethan de Ezrahiet vermeld wordt als de auteur – die duidelijk na David moet hebben geleefd, aangezien de psalm spreekt over Gods verbond met David en zelfs over latere overtredingen door Davids opvolgers. Daarom lijkt het erop dat de "zonen" van Zerah in 1 Kronieken 2:6 eigenlijk moet betekenen: afstammelingen van Zerah – wat in de Bijbel een algemeen gebruik is van het woord "zonen". En "vijf in totaal" moet betekenen dat onder de uitgebreide "familie van de Zerahieten" (Numeri 26:20), er vijf waren van wie gezamenlijk werd gezegd dat ze een grote reputatie hadden op het gebied van wijsheid en begaafdheid. Dat ook Salomo wordt genoemd als hun meerdere, spreekt boekdelen over hen. Het waren ongetwijfeld internationaal beroemde mensen, die grote heldendaden hebben verricht.

Dat deze vijf, inclusief Darda, geen directe zonen van Zerah zijn, zorgt voor een mogelijke discrepantie in deze hele identificatie, aangezien de Griekse traditie melding maakt van een broer van Dardanus, genaamd Jasius of Iasion, die ofwel werd gedood door Dardanus of door de bliksem werd getroffen. (Encyclopaedia Britannica, bladzijde 88) Als de vijf zonen van Zerah echter afstammelingen zijn van Zerah, dan is deze kwestie gemakkelijk op te lossen.

Het is ook interessant om te zien dat, hoewel de genealogie van Juda's familie wat betreft de tak van Perez, vele generaties lang zeer gedetailleerd in de Schrift wordt opgenoemd, het genealogische verslag van de familie van Zerah slechts dat is, wat je hierboven leest – dat is alles, behalve nog één genoemde zoon van Ethan (1 Kronieken 2:8) en de beruchte Achan uit de tijd van Jozua, die samen met zijn vader en grootvader wordt vermeld. (Jozua 7:18-20, 24)

Dit gebrek aan informatie suggereert misschien dat de meeste nakomelingen van Zerah niet meer aanwezig waren bij het belangrijkste deel van het volk. Misschien waren

zij ontevreden met hun secundaire positie achter Perez, omdat ze het oneens waren met de gebeurtenis met de scharlakenrode draad en de doorbraak van Perez. Wat de reden ook is, het lijkt erop dat ze ergens anders heen zijn gegaan.

Zou de bijbelse Darda echt de stichter van Troje kunnen zijn? Hoe zit het met de afstamming van Dardanus van de Griekse god Zeus? Een aantal koninklijke genealogieën op basis van Homerus, beschrijven de afstamming van de Trojaanse koningen als volgt: Cronus (of Kronos) – Zeus – Dardanus – Erichthonius – Tros – Ilus – Laomedon – Priamus (in Homerus' Ilias de koning van Troje ten tijde van de Trojaanse oorlog). Hoewel deze afstamming misschien volledig mythisch lijkt, moet men zich realiseren dat sommige oude mythen over "goden" eigenlijk geworteld zijn in verhalen over echte mensen. In feite zijn veel heidense religies gedeeltelijk begonnen als voorouder- en heldenverering. (Zie Thomas Bulfinch, "Bulfinch's Mythology", "Stories of Gods and Heroes", hoofdstuk 25: "Origin of Mythology", 1855, 1979)

Met dat in gedachten is het nogal verrassend om te zien wat de oude Fenicische historicus Sanchuniathon (of Sanchoniatho) – van wie wordt aangenomen dat hij rond 1200 voor Christus heeft geleefd (hoewel sommigen hem een paar eeuwen later plaatsen) – te zeggen heeft over de identiteit van Kronos. Maar eerst moet worden erkend dat al het materiaal van Sanchuniathon "is afgeleid van de werken van Philo van Byblos (bloei-periode rond 100 na Christus), die beweerde zijn "Phoenicica" te hebben vertaald uit oorspronkelijke teksten. De authenticiteit van die bewering is in twijfel getrokken, maar opgravingen in 1929, in Ras Shamra (het oude Ugarit) in Syrië, onthulden Fenicische documenten die veel van Sanchuniathons informatie over Fenicische mythologie en religieuze overtuigingen ondersteunen". ("Sanchuniathon", Encyclopaedia Britannica, 1985, deel 10, pagina 404)

De geschriften van Sanchuniathon, zoals wij die hebben, vermelden de Griek: "Kronos, die door de Feniciërs Israël wordt genoemd . . . Hij besneed zichzelf en dwong zijn bondgenoten hetzelfde te doen". (I.P. Cory, "Ancient Fragments", 1828) Israël was, zoals eerder vermeld, de nieuwe naam die aan de bijbelse patriarch Jakob werd gegeven. En de Fenicische historicus legt verder uit dat deze Kronos, of Israël, een speciale zoon had, genaamd Jehud of Yehud. Dit is gewoon een verkorte vorm van het Hebreeuwse Yehudah, dat wil zeggen Juda: "... de zegelafdrukken op voorraadpotten, die verschijnen met verschillende vormen van Juda . . . zijn het bewijs van de omvang van Juda (later in de vijfde eeuw voor Christus). (Yohanan Aharoni en Michael Avi-Yonah, "The Macmillan Bible Atlas", 1977, pagina 109)

Aangezien de belangrijkste zoon van de Griekse Cronus, (de Romeinse Saturnus) Zeus (de Romeinse Jupiter) was, zou deze Jehud dezelfde zijn als Zeus. Het woord Zeus (Zhe-ut) kan inderdaad afgeleid zijn van Yehud – zoals de Romeinse Jupiter of Iupiter lijkt te zijn afgeleid van het Griekse Zeus-pater of Zheut-pater (pater betekent "vader"). Natuurlijk werd een groot deel van het Babylonische heidendom op deze historische

karakters overgedragen, waardoor de valse goden van de Griekse en Romeinse mythologie ontstonden. (Zie Alexander Hislop, "The Two Babylons", 1916, 1959)

Dus, ontdaan van alle mythologische verfraaiing, is Dardanus, de zoon van Zeus, de zoon van Kronos, dezelfde als Darda, de zoon van Juda, de zoon van Israël. In feite was Darda de kleinzoon, achterkleinzoon of een latere afstammeling van Juda – zoals het woord "zoon" in de Bijbel ook kan worden geïnterpreteerd. In ieder geval is het een feit, dat Darda een afstammeling van Juda was, via de lijn van Zerah.

Het is ongelooflijk dat een onderzoek van de genealogieën van de koninklijke families van Europa aantoonde, dat zij bijna allemaal hun afstamming kunnen terugvoeren naar het Huis van Troje. (Zie James Anderson, *Royal "Genealogies or the Genealogical Tables of Emperors, Kings, and Princes, from Adam to These Times"*, 1736; W.M.H. Milner, *"The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty"*, 1902) De scepter bleef dus werkelijk bij Juda, zoals geprofeteerd. Want uit de lijn van Perez kwam het koningshuis van David, terwijl uit de lijn van Zerah het koningshuis van Troje kwam. Toch was Troje niet de enige koninklijke lijn uit Zerah.

De stichter van Athene

Het Myceense Huis van Atreus herleidde ook zijn afstamming tot Zeus (d.w.z. tot Juda). Ziende op de berg Zara, die boven Mycene uitsteekt, lijkt het erop dat ook deze koninklijke lijn, net als die van Troje, uit Zerah voortkwam. Onthoud dat de Zerahiet Dardanus in feite uit dit deel van Griekenland voortkwam. Het lijkt er dus op dat de Joods-Kretenzische koninklijke familie, klaarblijkelijk uit Zerah, werd opgesplitst – waarbij de ene lijn naar het noordwesten van Turkije ging en de andere naar het Myceense Griekenland. Toch smolten ze weer samen toen Dardanus met de dochter van Teukros trouwde en Troje stichtte.

Hoe verhoudt dit alles zich dan tot de Milesiërs? Deze publicatie legt elders uit dat naar de vader van de Ierse Milesische dynastie uit Spanje, soms wordt verwezen als naar Miledh, Golamh of Gathelus. Hij wordt vaak de zoon van Nel genoemd (ook Niul of Neolus) – met zekerheid de Neleus naar wie de Milesiërs uit Klein-Azië hun afstamming traceerden. Naar Gathelus wordt soms verwezen als de zoon van Cecrops, in de Griekse mythologie de stichter van Athene.

Dus om wie gaat het nu? Was Gathelus nu de zoon van Neleus, of van Cecrops? Als onder "zoon" wordt verstaan een afstammeling, wat hier vrijwel zeker het geval is, dan zou hij de zoon van beiden kunnen zijn. Zoals elders in deze publicatie wordt opgemerkt, beweerde Will Durant dat de Ioniërs naar Milete kwamen vanuit Attica, het gebied van Athene. (pagina's 127-129)

Ook de Myceense Grieken traceerden zichzelf terug tot "Achaëus en Ion, verwekkers van de Achaëische en Ionische stammen, die na vele omzwervingen respectievelijk de Peloponnesus (Zuid-Griekenland) en Attica (het gebied van Athene) bevolkten. Eén van

Ion's afstammelingen, Cecrops, stichtte met de (vermeende) hulp van de godin Athena, . . . de stad die naar haar werd genoemd, Athene. Het verhaal vertelt dat hij het was, die aan Attica de beschaving bracht, het huwelijk instelde, de bloedige offers afschafte en zijn onderdanen leerde om de Olympische goden te aanbidden – vooral Zeus en Athena, meer dan de rest". (Durant, pagina's 39-40)

Dit is waarschijnlijk een gecorrumpereerd verslag van iets wat daadwerkelijk is gebeurd. We hebben al gezien dat Zeus dezelfde is als Juda. En de godin Athena is misschien vernoemd naar de stad Athene, in plaats van andersom. Aangezien ze bovendien als godin van de wijsheid werd gezien, is het misschien zo, dat Cecrops eenvoudig wijsheid verkondigde en adviseerde en dat dit later werd uitgelegd als het bevorderen van de aanbidding van een godin. Aan de andere kant was hij misschien door en door een heiden - we weten het gewoon niet.

Het is intrigerend dat, hoewel er veel over Dardanus is geschreven (en terecht), sommige onderzoekers van dit onderwerp, Cecrops hebben geïdentificeerd als één van de andere zonen van Zerah – namelijk als Calcol of Chalcol. Dit lijkt op het eerste gezicht een nogal zwakke verbinding. Maar er is enig bewijs om het te ondersteunen.

Bedenk dat van de twee vermeldingen in de Schrift van Calcol en Darda (daarin duidelijk de zonen van Mahol genoemd), dat Calcol beide keren als eerste wordt genoemd – blijkbaar als de oudste of meest belangrijke. Dit lijkt erop te wijzen dat van die twee, de belangrijkste koninklijke lijn van Zerah via Calcol zou moeten lopen. Dat is toch nogal verrassend als we Darda beschouwen als de grondlegger van het koningshuis van Troje. Want wat kan er belangrijker zijn dan dat? Het antwoord moet misschien zijn: de stichter van het koninklijke huis van het vroege Athene – een geslacht waaruit ook de dynastie van Milete en van andere koninkrijken lijkt te zijn voortgekomen (en uiteindelijk inclusief Ierland).

Wat Mahol betreft, zien sommigen een verband met de naam Milete. De naam Mahol kan in het Hebreeuws worden weergegeven als Machol, wat "dans" betekent. Of, letterlijk, "in een cirkel rondgaan". Deze naam lijkt op die van de kaap net ten noorden van Milete – "Mycale, de centrale ontmoetingsplaats van heel Ionië". (pagina 242) Het was hier dat de Ionische steden van Klein-Azië bijeenkwamen voor vergaderingen en om hun grote zang- en dansfestival, het Panionium, te vieren. (pagina 151) Hoewel zowel Calcol als Darda in de Schrift lijken af te stammen van iemand die Mahol heet of anders cryptisch "de zonen van de dans" worden genoemd, is er geen manier om te weten te komen of "Mahol" al dan niet verband houdt met Mycale of Milete.

Het is ook mogelijk dat het woord mahol of machol, zoals hier toegepast, daadwerkelijk uit Griekenland is geïmporteerd – dat het de Hebreeuwse transliteratie was van het Griekse woord megale, dat "groots" betekent. Zo zouden Calcol en Darda de "zonen van grootheid" kunnen zijn.

Dit zou meer geloofwaardigheid verlenen aan de gedachte dat Calcol de stichter van Athene is. Hoe dan ook, er is natuurlijk nog meer bewijs om op af te gaan, niet in de laatste plaats het feit dat op het grote eiland Euboea, vlak naast Athene en bevolkt door Atheners, een streek bestond, genaamd Chalcis. (Zie Bijlage 4: “De verbinding met Colchis”)

Omdat bovendien met zekerheid bewezen kan worden dat de Milesische heersers in Ierland afstammen van Zerah, zoals deze publicatie elders laat zien, lijkt het erop dat de eerste van de Milesische heersers die uit Cecrops voortkwamen het noodzakelijk maken dat de stichter van Athene ook een Zarhiet was. Daarom, en vanwege Calcols superioriteit over de oprichter van Troje Darda, is het niet onredelijk om Calcol te identificeren met Cecrops – hoe ongelooflijk dat ook moge klinken.

Bijlage 4: De verbinding met Colchis

Is het mogelijk om Calcol of Chalcol te identificeren als de Cecrops van Athene en toch zijn naam nog te relateren aan het volk van Colchis?

Naast Cecrops van Athene, hebben sommigen de afstammeling van Zerah, Calcol of Chalcol, ook geïdentificeerd met het land Colchis, een “bijna driehoekig gebied aan de uiterste oostzijde van de Zwarte Zee, ten zuiden van de Kaukasus, in het westen van het hedendaagse Georgië (voormalig USSR)”. (“Colchis”, Encyclopaedia Britannica, Micropædia, 1985, deel 3, bladzijde 443) Deze locatie grenst aan het oude Iberia – het land van de Hebreëën!

En verder: “In de Griekse mythologie was Colchis het thuisland van Medea (dochter van koning Aietes, de bezitter van het beroemde Gulden Vlies) en de bestemming van (Jason en) de Argonauten (zeelieden uit Argos van de Danoi, waarschijnlijk Danieten), een land van fabelachtige rijkdom en het domein van tovenarij” (pagina 443) – dat op elk land met superieure technologische vaardigheden en wellicht (hetzij echte of valse) profeten zou kunnen slaan.

De historicus Diodorus van Sicilië uit de eerste eeuw voor Christus heeft Argos en Colchis vereenzelvigd met de Israëlieten die uit Egypte emigreerden – en verbindt dezelfde oorsprong aan Athene. (Zie Bijlage 2: “Waren de Grieken Israëlieten?”)

Toch ligt Colchis ver bij Athene vandaan. Is het mogelijk om Calcol of Chalcol te identificeren als de Cecrops van Athene en zijn naam toch te verbinden met het volk van Colchis? Allereerst moet worden opgemerkt dat Calchas een naam is die in het Myceense Griekenland werd gebruikt, omdat het de naam was van een priester die de Griekse koning Agamemnon, ten tijde van de Trojaanse oorlog, opdracht gaf zijn dochter te offeren. Deze naam zou dus ook een aanduiding kunnen zijn geweest van Cecrops, hoewel hij eerder leefde. Maar als dat zo is, hoe kan deze naam dan terecht zijn gekomen in het land Colchis, dat ver ten noordoosten van Athene lag – aan de andere kant van de Egeïsche en de Zwarte Zee? Direct ten noordoosten van Athene ligt het grote eiland Euboea, waarvan het grote centrale gebied bekend stond als Chalcis. De historicus Will Durant zegt: “De kustvlakten waren rijk genoeg om in de dagen van de Dorische invasie Ioniërs uit Attica te lokken. (Ca.1100 voor Christus.)”. (“The Story of Civilization”, deel 2, pagina 106). Dit waren dus Atheners die hierheen migreerden.

Hij vervolgt: “In de nabijheid gelegen afzettingen van koper en ijzer en banken van murex-schelpen gaven Chalcis haar rijkdom en haar naam (chalcum betekent koper); een tijdlang was het het belangrijkste centrum van de metallurgische industrie in Griekenland en werden er ongeëvenaarde zwaarden en uitstekende bronzen vazen gemaakt”. (bladzijde 106) Maar is het niet mogelijk dat deze vernoeming omgekeerd moet

worden? Dat het Griekse woord voor koper eigenlijk afgeleid is van die aan koper rijke streek Chalcis? En dat Chalcis haar naam weer ontleende aan de Atheense immigranten die van Chalcol afstamden?

Het is duidelijk dat de Milesiërs hier rond 1000 voor Christus verschenen zijn. (Zie Bijlage 3: "Egeïsche koninklijke lijnen uit Zerah") De Egeïsche Chalcis volgden echter een nog andere migratieroute. We vinden ze later aan de Macedonische kust in Noord-Griekenland: "Grieken, voornamelijk uit Chalcis en Eretria (net ten zuiden van Chalcis op Euboea), veroverden en gaven hun naam aan het drievingerige schiereiland Chalkidiki". (pagina 157) Ten oosten hiervan, aan de Bosporus die naar de Zwarte Zee leidt, nu de Aziatische kant van Istanboel, lag het oude Chalcedon – dat ook een kolonie van Milete was. (pagina 156) Dan gaan we de Zwarte Zee op en reizen we verder naar het oosten langs de lange zuidelijke oever en komen uiteindelijk bij Colchis. Er was dus waarschijnlijk een migratie-route die deze gebieden met elkaar verbindt.

De Encyclopaedia Britannica merkt verder op: "Historisch gezien werd Colchis gekoloniseerd door Milesische Grieken aan wie de Colchiërs goud, slaven, landbouwproducten en scheepsbouw materiaal leverden". (pagina 443) Zo lijkt het erop dat de oude Atheners, Colchiërs en Milesiërs onlosmakelijk met elkaar verbonden waren. Calcol, Chalcol, Chalcis en Colchis – deze namen lijken te veel op elkaar om toeval te kunnen zijn, gezien ook alle feiten die we erover weten.

Toch is er enige verwarring: "De etnische afkomst van de Colchiërs, die door Herodotus werden beschreven als zwarte Egyptenaren, is onduidelijk". (pagina 443) Kristin Romey, assistent-hoofdredacteur van het tijdschrift Archeologie, schrijft: "Hoe zit het met de gedachte van Herodotus over de Egyptische afkomst van de Colchiërs?" Amiran Kakhidze (begeleider van lokale opgravingen) wuift met een enkel handgebaar deze vraag aan de kant. En een omstander deed ook een duit in het zakje: "Waarschijnlijk had hij te veel wijn gedronken toen hij dat schreef". ("Land of the Golden Fleece", Archaeology, maart-april 2001, pagina 35)

Natuurlijk, het is mogelijk dat Herodotus een feit vaststelde. Maar misschien schreef hij dit pas, nadat de Israëlieten uit deze streek waren weggevoerd en vertrokken. We moeten in gedachten houden dat in vroegere eeuwen, tijdens de regering van Salomo, de staat Israël, het Kanaänitisch Fenicië en Egypte, een zeer hechte alliantie vormden – zij bevoeren de zeeën en koloniseerden gezamenlijk. Het is dus waarschijnlijk dat de Israëlieten niet de enigen in deze regio zijn geweest. Maar vóórdat zij emigreerden, moeten ze prominent aanwezig zijn geweest. Het is natuurlijk ook mogelijk dat Herodotus gewoon had gehoord over de oorsprong van de Colchiërs, die later ook door Diodorus van Sicilië vermeld wordt, namelijk: dat zij migranten uit Egypte waren, die verwant waren aan de Joden in Palestina.

Is het dan ook mogelijk dat koning Aietes van Colchis een afstammeling van Calcol was?

Dat is zeker mogelijk. En als dat zo is, is het ook logisch dat de Israëlieten, die later in Assyrische ballingschap werden gevoerd, hun weg naar ditzelfde land vonden. De Assyriërs deporteerden de Israëlieten naar het noorden van Mesopotamië. Deze geïmporteerde bevolking stroomde over naar Armenië, net ten noorden van Mesopotamië. Al snel vonden ze hun weg naar nog noordelijkere buurlanden: Iberia en Colchis.

De stad in Colchis: "Vani werd gesticht in de achtste eeuw voor Christus, een eeuw waarin Colchis een bevolkingsexplosie onderging, hoogstwaarschijnlijk veroorzaakt door (zo veronderstelt men) belangrijke innovaties in de ijzerproductie". (Romey, pagina 30) In plaats daarvan kunnen wij ook wel een gokje wagen en veronderstellen dat de bevolkingsexplosie in die tijd het gevolg was van de toestroom van Israëlieten uit Armenië.

Misschien konden de Israëlieten in deze streek de heerschappij van de koning van Colchis uit de lijn van Zerah wel aanvaarden. En terwijl ze vanuit deze streken naar Europa migreerden – langs de rivieren die in de Zwarte Zee uitmonden – zijn ze mogelijk onder de heerschappij van die lijn van Zerah gebleven. In feite lijkt het erop, dat dit weer een andere manier is, waarop de koninklijke lijn van Zerah naar Europa werd overgebracht – zelfs ook de Trojaanse lijn (Zie Bijlage 10: "De familie van Odin") – naast de routes door Spanje, het andere Iberia.

Opgemerkt moet echter worden, dat de lijn van Zerah in de loop van al deze trektochten, vermengd kan zijn met een lijn uit David. Denk aan de grote Armeense stad Ani. "De oude Armeense heersers over Ani (die beweerden af te stammen van David en Salomo) regeerden over een gebied dat het grootste deel van Noordoost-Turkije en het moderne Armenië besloeg". (Archeology Odyssey, september-oktober 2002, pagina 18) Nadat ook een groot deel van Juda door de Assyriërs gevangen was genomen, waren er ook veel Joden onder de Israëlitische mirgranten en het is heel goed mogelijk dat sommigen van deze Joden afstammelingen van David waren. (We weten wel dat die lijn van regeerders niet kon afstammen van Jechonia die later in Babylonische ballingschap werd gevoerd, vanwege de beperking die God aan zijn nakomelingen had opgelegd.)

Ook moet worden opgemerkt dat enkelen van de Iberiërs in Spanje, waaronder sommigen van koninklijken bloede, misschien afkomstig waren uit het Iberia bij Colchis. De Ierse historicus Thomas Moore noemt "de Celto-Scythae, die de oorsprong van een deel van de gemengde bevolking van Spanje vormden en die oorspronkelijk uit de buurt van de Zwarte Zee kwamen, combineerden daardoor in zichzelf alle bijzonderheden die aan de Milesische kolonie werden toegeschreven: zij waren Scythisch, zowel als Oriëntaals (d.w.z. Midde-Oosters) en kwamen rechtstreeks uit Spanje". ("The History of Ireland", 1837, deel 1, pagina 73)

In ieder geval is het vermeldenswaard, dat we niet beperkt zijn tot één enkele afstammingslijn, om de aanwezigheid van de Zerah-tak uit de stam van Juda – en misschien zelfs vermengd met de Perez-tak via David – onder de koninklijke families van Europa te verklaren.

Bijlage 5: Brutus en het Verbondsland

Wat is de verbinding tussen Brutus en het Verbondsland?

Aan het begin van deze publicatie werd melding gemaakt van een koning van Trojaanse afkomst van wie we gegevens hebben: Brutus of Brwt, de eerste koning van Groot-Brittannië, van wie wordt aangenomen dat Groot-Brittannië haar naam heeft ontleend. Let op het volgende uit een oude Britse geschiedenis gepubliceerd in 1661:

“In de tijd van koning Edward I (1272-1307). Vanuit Lincolne, waar een volksvergadering was bijeengeroepen, werden, na ijverig onderzoek van de oude geschriften . . . brieven naar de paus van Rome gestuurd, voorzien van honderd zegels en getuigenissen . . . waarin wordt verklaard en juridisch onderbouwd, dat in de tijd van Hely (Eli) en Samuel de profeet (dat wil zeggen in ca. 1100 voor Christus) Brutus de Trojaan in dit land aankwam, en dit land naar zichzelf vernoemde, namelijk Brittannië, voordat zij Albion werd genoemd”. (Percy Enderbie, “Cambria Triumphans, or Britain in its Perfect Luster”)

Dit verhaal beschrijft hoe de natie tussen de zonen van Brutus verdeeld werd in drie delen: Loegria, Albanië en Cambria (later bekend als respectievelijk Engeland, Schotland en Wales). Dit was waarschijnlijk voor een gedeelte afgeleid uit het verslag dat Geoffrey of Monmouth in de jaren 1100 vastlegde in zijn *History of the Kings of Britain*, dat door veel geleerden nu liever wordt afgedaan als fictie. (Het kan worden gedownload van www.yorku.ca/inpar/geoffrey_thompson.pdf) Geoffrey beweert echter dat hij vertaalde uit een veel oudere bron in de vroeg Britse taal en er bestaat bewijsmateriaal dat zijn bewering en zijn werk onderbouwt. (Zie Mike Gascoigne, “Why All the Fuss About Geoffrey?”, online op www.write-on.co.uk/history/geoffrey.htm en Bill Cooper, “The Kings of the Ancient Britons: A Chronology”, online op www.biblebelievers.org.au/nation08.htm)

Bovendien had ook de Welshe monnik Nennius, al 300 jaar voor Geoffrey, de komst van Brutus opgetekend in zijn “*History of the Britons*” (online op users.ev1.net/~theweb/Nennius.htm) – waarin hij uitlegde dat Brutus een afstammeling was van Aeneas uit het Trojaanse koningshuis. Dezelfde Aeneas van wie de vroeg Romeinse keizers afstammen. En hoe Brutus Spanje onderwierp en door Gallië reisde voordat hij in Groot-Brittannië aankwam. Ook anderen hebben inderdaad elementen van dit verhaal opgeschreven. En er omheen bestaan veel overleveringen, zoals bijvoorbeeld Brutus, die andere Trojaanse koloniën in Spanje en Gallië ontdekte en hen overhaalde om met hem mee te gaan op zijn reis naar het noorden.

De overlevering vertelt verder dat Brutus en zijn gezelschap aankwamen in Devon, in het zuidwesten van Engeland, de rivier de Dart opzeilden langs het hedendaagse Dartmouth – 12 mijl landinwaarts vanaf Torbay tot wat nu Totnes is, een stad met een lange geschiedenis. De Brutus Stone in Fore Street daar, markeert nog steeds de plek waar hij verondersteld wordt aan land te zijn gestapt. Is het denkbaar dat de rivier de

Dart, samen met het omliggende landschap van Dartmoor, feitelijk vernoemd is naar Darda, stichter van het Huis van Troje? Het lijkt er misschien op dat de Dart vernoemd is naar de Keltische stam Durotriges, die in dit gebied woonde, maar misschien is het omgekeerde waar: deze stam is vernoemd naar de rivier en het gebied, die zelf weer vernoemd zijn naar Darda.

Brutus wordt verder geëerd voor de stichting van Londen als Trinovantum of Nieuw Troje. (Zie Gascoigne, "The Trojan City of London", online op www.write-on.co.uk/history/trojan_london.htm) Eén auteur hierover merkt op: "Het verhaal, dat Brutus de Trojaan, de kleinzoon van Aeneas (de held van Virgilius' grote epos), de naam Caer Troia, Troynovant of Nieuw Troje aan Londen gaf, hoeft niet langer als een fabeltje te worden beschouwd. In ligging en omgeving . . . blijkt er een aanzienlijke gelijkenis te zijn geweest tussen het historische Troje aan de Scamander en het Nieuwe Troje aan de Theems. Op de vlakten van het oude Troje zijn talloze kegelvormige heuvels te zien, die oprijzen uit de lagunes en moerassen die de citadel, gelegen op de heuvels van Hissarlik (de huidige naam voor de plaats van het oude Troje in het noordwesten van Turkije) omringden, en die sterk lijken op die, welke in de prehistorie de moerassen rond de vesting en haven van Londen domineerden". (E.O. Gordon, "Prehistoric London: Its Mounds and Circles", 1946, bladzijde 83)

De moderne geschiedkunde identificeert de Trinovantes als een oude Keltische stam die ten tijde van de Romeinse verovering van Groot-Brittannië niet ver ten noorden van Londen woonde. Julius Caesar noemt ze in zijn geschriften. Mogelijk hebben zij hun naam ontleend aan de hoofdstad van Brutus. Volgens Beda's "History of the English Church and People", voltooid in 731, "gaven de sterke stad Trinovantum en zijn commandant Androgius zich aan Caesar over". (Boek 1, hoofdstuk 2, vertaald door Leo Sherley-Price, 1955)

Het is niet verrassend dat de meerderheid van de geleerden tegenwoordig het verhaal van Brutus verwerpt, omdat het invloed zou hebben op de etymologie van de naam "Groot-Brittannië". Volgens hen zijn de Britten vernoemd naar één van de twee belangrijkste takken van de vroege Kelten op de Britse eilanden. Eén tak was die van de Goidelic Kelten, tot wie de Gaels van Ierland en Schotland hun voorouders herleiden. De andere was die van de Brythonic of Brittonic Kelten, van wie de volkeren van Wales en Bretagne afstammen.

Maar kunnen de Brythonic Kelten niet naar Brwt of Brutus genoemd zijn? Het woord Brython of Brwth-ayn, waar Groot-Brittannië vandaan komt, is immers eenvoudig Brwt (uitgesproken als Brutt of Britt) met het Keltische achtervoegsel van meervoud. Aangezien de Keltische taal zich zeer waarschijnlijk heeft ontwikkeld uit de oud-Hebreeuwse taal (de Kelten zijn afstammelingen van de Israëlieten), kunnen we ons afvragen wat Brit in het Hebreeuws betekent. Verbazingwekkend genoeg is dit hoe je het Hebreeuwse woord voor "verbond" uitspreekt. De Israëlieten waren het volk van het verbond. (Zie Exodus 19:5) Het woord b'rit (of berith) kan onderdeel van een naam zijn, zoals in die

van de afgod Baäl-Berith. (Zie Richteren 8:33; 9:4) Groot-Brittannië zou dus wezenlijk de plaats of het “land van het verbond” betekenen – of misschien van het verbondsvolk. Inderdaad, de uitdrukking “verbondsvolk” zou in het Hebreeuws Brit-am zijn, wat nogal dicht bij Groot-Brittannië ligt.

Het is natuurlijk heel goed mogelijk dat Brutus zelf de Hebreeuwse naam Brit kreeg (later gelatiniseerd als Brutus). Hij was tenslotte van Joodse afkomst via het Huis van Troje. Hij had dus een Hebreeuwse naam kunnen krijgen. Het is natuurlijk ook mogelijk dat hij historisch naamloos was – eenvoudigweg koning van de Brwt genoemd, een naam die toen op hem persoonlijk van toepassing werd.

Hoe het ook zij, het is opmerkelijk dat een naam die in het Hebreeuws “verbond” betekent, ging verwijzen naar een volk van Israëlitische afkomst. Inderdaad, Groot-Brittannië – voornamelijk afstammelingen van Jozefs zoon Efraïm – heeft het eerstgeboorterecht van Israël. Misschien is het slechts toeval dat het Engelse woord “British = Brits” in het Hebreeuws kan worden opgebroken tot “verbondsmens” (ish is een bekend Engels achtervoegsel dat “met betrekking tot” betekent, maar in het Hebreeuws betekent dit woordje “man”). Of dit is misschien helemaal geen toeval.

Heel interessant in dit opzicht is een uitspraak in een audiocursus genaamd “Een uitnodiging tot Hebreeuws” in de sectie “Woordenschat in het Joodse leven”. Nadat de leraar heeft bevestigd dat “verbond in het Hebreeuws . . . b’rit is”, spreekt hij over het voorkomen daarvan in de term “b’nai b’rit”, dat is “de zonen van het verbond” en verwijst hij naar “de VS, die in het Hebreeuws wordt genoemd “Artzot Ha-Brit”, dat is “de landen van het verbond”. (Mordecai Kamrat, “Spoken Arts”, Inc., 1960)

Dit alles is nogal verbazingwekkend. Want zowel de Verenigde Staten als Groot-Brittannië zijn inderdaad de landen van het verbond – de landen die God in een verbond beloofde aan de nakomelingen van Abraham, Izaak en Jakob. Vraag of download uw gratis exemplaar van “The United States and Britain in Bible Prophecy” voor hulp bij het nader bestuderen van dit onderwerp.

Bijlage 6: De datering van de aankomst van de Milesiërs in Ierland

Helaas is de datering van de Milesische aankomst in Ierland het onderwerp van een brede discussie. Maar er zijn factoren die ons zouden moeten helpen om tot een redelijk antwoord te komen.

Bij de overbrenging van de Davidische troon van Juda naar Ierland, trouwde een prinses uit het Huis van David met een man van Milesische koninklijke afkomst die, ofwel de koning van Ierland was, of dit spoedig zou worden – of van wie een nakomeling met de Davidische prinses op de Ierse troon zat. We kunnen er zeker van zijn dat dit huwelijk plaatsvond in de tijd van de profeet Jeremia, die – soms geïdentificeerd met de oude Ierse historische figuur Ollam Fodhla - klaarblijkelijk toezicht hield op de verhuizing van de monarchie.

Hoe weten we dat dit gebeurde in de dagen van Jeremia? In elk geval door schriftuurlijke aanwijzingen, maar ook door uit de historische aanwijzingen te verstaan, rond welke tijd ongeveer de Milesiërs Ierland binnenvielen. Want de overbrenging van de Davidische troon moet hebben plaatsgevonden nadat de Milesische heerschappij in Ierland de overhand had gekregen, of kort daarvoor – in het laatste geval betekent dat, dat de Milesische overname van Ierland in feite deel uitmaakte van de overbrenging van de Davidische troon.

Helaas is de datering van de Milesische aankomst in Ierland onderwerp van brede discussie. Maar er zijn factoren die ons zouden moeten helpen om tot een redelijk antwoord te komen. Elders in deze publicatie wordt aangetoond dat de Milesische of Schotse indringers de controle over de eilandstaat overnamen van de Tuatha de Danaan – een feit dat algemeen vaststaat.

Verder hebben we een Ierse bron geciteerd die de eerste verschijning van de Danaërs in Ierland rond 1200 voor Christus plaatste, kort na de tijd van Deborah de profetes. Ongetwijfeld ging de kolonisatie door tijdens de periode van de Israëliisch-Fenicische alliantie in de dagen van David en Salomo (ca. 1000 voor Christus) en zelfs daarna.

Sommigen plaatsen de Milesische overname van Ierland in de tijd van David of daarvoor. Maar deze gedachtegang is problematisch. De Ierse historicus Geoffrey Keating zegt in zijn *History of Ireland* over de vroegste periode tot aan de Engelse invasie: “De Danaërs waren een volk van grote wetenschap en rijkdom; ze verlieten Griekenland na een gevecht met de Assyriërs en gingen naar Ierland; en ook naar Denemarken, en noemden dat “Dan-mares”, dat is “Dans land””. (Deel 1, 1866, pagina's 195-199) Dit verwijst hoogstwaarschijnlijk naar de tijd van Assyrische invasies in Israël in de jaren 700 voor Christus.

De hier beschreven migratie van de Danaërs naar Ierland was klaarblijkelijk niet hun eerste. Integendeel, zij gingen erheen om zich te vestigen bij diegenen van hun stam, die het Eiland van Smaragd al bewoonden. Deze latere toestroom vond hoogstwaarschijnlijk plaats terwijl de Danaërs in Ierland nog overheersten. Het lijkt hoogst onwaarschijnlijk dat deze toestroom volgde, nadat de Milesiërs al hun macht over de Danaërs hadden gevestigd. Dus de Milesische aankomst in Ierland dateert naar alle waarschijnlijkheid van na de Assyrische verovering van Israël – en zou dan geplaast moeten worden na de jaren 700 voor Christus. Dit zou vereisen dat Ollam Fodhla ook na deze tijd zijn bloeiperiode had. Hieruit blijkt dat de chronologieën die hem dateren tussen 1100 en 800 voor Christus hoogstwaarschijnlijk onjuist zijn.

En let eens op wat de “Lebor Gabala Erenn”, of het “Book of Invasions of Ireland”, zegt over de Milesische aankomst: “De Tuatha de Danaan stond hen niet toe daar aan land te gaan, want ze hadden met hen niet onderhandeld . . . Ze omcirkelden Ierland drie keer, tot donderdag, tot aan de dag van de week, op de dag voor de Calendes van mei, de 17e dag van de maan: Anno Mundi 3500”. (Samengesteld rond 1150, Rescension of Michael O’Cleirigh, 1620, vertaald door R.A. Stewart Macalister, 1938, deel 1, bladzijde 122) Anno Mundi betekent “Jaar van de Wereld”, gerekend vanaf de tijd van Adams schepping, die de middeleeuwse geestelijken berekenden tot kort voor 4000 voor Christus. Deze bron stelt dus de Milesische aankomst kort voor 500 voor Christus.

Ter bevestiging van dit alles bestaat er een recent historisch getuigenis. Auteur John Bardon schrijft in “A History of Ulster”: “Archeologisch onderzoek toont geen bewijs van een enorme invasie (omdat er geen culturele verandering plaatsvond – de autochtonen en de allochtonen waren beide Israëlieten); er is eerder sprake van een eeuwenlange, gestage infiltratie vanuit Groot-Brittannië en vanaf het Europese vasteland. De eerste sprekers van het Keltisch (en het Keltisch, zo kan worden aangetoond, is afgeleid van het Hebreeuws) kwamen mogelijk al in 1000 voor Christus, en in nog grotere aantallen vanaf ongeveer 500 voor Christus. En bewapend met ijzeren wapens en rijdend op paarden, konden zij de inheemse volkeren aan zich onderwerpen”. (1992, pagina 9)

De vroege golf van Hebreeuwse immigranten zouden dan de Danaërs zijn, van 1200 tot 700 voor Christus. De latere golf zouden de Milesiërs zijn, vanaf het midden van de jaren 500. Merk op wat er volgens de Encyclopaedia Britannica op dat moment gebeurde in de Egeïsche Zee:

“Tijdens de 7e eeuw (600 voor Christus) kwam Milete in conflict met de naburige staat Lydië en erkende waarschijnlijk in het midden van de 6e eeuw de Lydische oppermacht. In het laatste deel van de zesde eeuw kwam zij onder Perzische heerschappij, samen met andere Griekse steden in Anatolië (d.w.z. Klein-Azië of Turkije). Omstreeks 499 voor Christus leidden de Milesiërs de Ionische opstand, die het begin van de Grieks-Perzische oorlogen markeerde. De stad werd bestormd en geplunderd door de Perzen in 494. Nadat de Perzen door de Grieken verslagen waren (479), sloot Milete

zich aan bij de door Athene gedomineerde Delische Bond; tegen het midden van de 5e eeuw was dit echter door interne verdeeldheid verzwakt en verarmd en in 442 werd deze unie in een oorlog verslagen door het naburige Samos". ("Milete", Deel 8, pagina 125)

Deze beroering was klaarblijkelijk de drijfveer achter de grote migratie westwaarts. Will Durant zegt: "Aan het begin van de zesde eeuw landden de Phocaeërs uit Ionia (Phocaea was de meest noordelijke stad van de Ionische Twaalf in Klein-Azië) op de zuidelijke kust van Frankrijk, stichtten Massalia (Marseille) en brachten Griekse producten over de Rhône en haar zijtakken naar het noorden . . . Westwaarts waagden ze zich naar Spanje en bouwden de steden Rhodae (Rosas), Emporium (Ampurias), Hemeroscopium en Maenaca (bij Malaga). De Grieken in Spanje kenden een tijdje voorspoed door het exploiteren van de zilvermijnen van Tartessus (Tarsis in Zuid-Spanje); maar in 535 bundelden de Carthagers (Feniciërs uit Noordwest-Afrika) en de Etrusken (Italianen) hun krachten om de Phocaeïsche (Milesische) vloot te vernietigen en vanaf die tijd nam de Griekse macht in de westelijke Middellandse Zee af". (Pagina 169)

Vanaf het midden tot aan het einde van de zesde eeuw voor Christus lijkt dus de periode te zijn waarin de Milesiërs naar Spanje werden verdreven en vandaar verder naar Ierland. Dit was kort na de val van Jeruzalem (586 voor Christus), wat betekent dat de profeet Jeremia mogelijk onder de Milesiërs kon zijn toen zij de eerste keer in Ierland aankwamen.

Sommigen plaatsen de aankomst in Spanje en Ierland van de Milesiërs bijna 1000 jaar eerder – rond de tijd van de Exodus – op grond van de verhalen rond de traditioneel Ierse voorouders Gathelus en Scota. Maar nog afgezien van de overduidelijke vergissing die wordt gemaakt door de aankomst van Milesiërs vóór die van de Danaërs te plaatsen, is die chronologische berekening om verschillende redenen duidelijk onjuist. (Zie Bijlage 8: "Gathelus, Scota en de Exodus")

Bijlage 7: Gathelus, Scots en de Exodus

We zouden dit gedetailleerder moeten onderzoeken – in het bijzonder hun connectie met de tijd van Mozes en de Exodus.

In verschillende bronnen wordt gemeld dat de Steen van Lotsbestemming, waarop de koningen van Ierland, Schotland en Groot-Brittannië worden gekroond, uit Egypte naar Ierland werd gebracht door een zekere koning Gathelus, zoon van Cecrops, de stichter van Athene, en een dochter van Farao genaamd Scots.

Ierse en Schotse geschriften

Een recente bron, die de Victoriaanse professor William Skene citeert, geeft details van een laat middeleeuws Schots historicus: "Hector Boece schreef de "Scotorum Historiae" in 1537, waarin Gaythelus, een Griek, de zoon van, of de Atheense Cecrops, of van de Acheeër Neolus, ten tijde van de Exodus naar Egypte ging, waar hij trouwde met Scots, de dochter van Farao, en na de vernietiging van het Egyptische leger op de Rode Zee, vluchtte hij met haar over de Middellandse Zee totdat hij aankwam in Portingall (Portugal), waar hij aan land kwam en een koninkrijk stichtte in Brigantium, nu Compostella. (Wat inderdaad ligt aan de noordwestkust van Spanje, enkele kilometers ten noorden van het hedendaagse Portugal.) Hier regeerde hij op de marmeren stoel (dat wil zeggen, de kalkstenen stoel), die bestond uit de "lapis fatalis cathedrae instar", oftewel "de steen van het lot gelijk een stoel" (dat wil zeggen, de Steen van Lotsbestemming als de zitting van een troon) en voorspelde dat waar ook maar deze (zitting, steen) werd gevonden, daar het koninkrijk van de Schotten zou zijn . . . Simon Breck, een afstammeling van Gathelus, bracht "de stoel" van Spanje naar Ierland en werd daarop gekroond tot koning over Ierland". (Pat Gerber, Stone of Destiny, 1997, pagina 31)

De Ierse historicus Geoffrey Keating noemt ene Miledh uit Scythië als de voorouder van de Milesiërs - Scythië verwijst hier blijkbaar naar de door Grieken vanuit Milete gekoloniseerde landen – die met toestemming van farao Nectonibus naar Egypte kwamen en zich daar vestigden. Deze Miledh, die blijkbaar ook Gaedal wordt genoemd (blijkbaar de Gaythelus van Boece), zou voor Egypte tegen de Ethiopiërs hebben gevochten: "Hierin was hij zo succesvol dat zijn roem en faam zich over alle natiën verspreidde, waarna farao hem één van zijn eigen dochters tot vrouw schonk. Deze dame heette Scots . . . Zij baarde haar man twee zonen in Egypte". ("History of Ireland from the Earliest Period to the English Invasion", 1857, pagina's 176-177)

Boece laat Gathelus "een grote overwinning voor farao tegen de Moris" behalen, dat wil zeggen de Moren in Noord-Afrika. ("The Chronicles of Scotland", 1537, deel 1, vertaald door John Bellenden, 1551)

Een andere versie van het verhaal gaat als volgt: "Eén van de meest gedenkwaaardige

hoofdstukken in de geschiedenis van het Keltische ras gaat over Niul, de jongste zoon van Fenius Farsa, koning van Scythië. Niul had de reputatie alle talen van de toenmalige wereld te beheersen. De faam van zijn geleerdheid en wijsheid verspreidde zich over de gehele wereld en koning Forond (waarschijnlijk een verbastering van farao), de eerste farao genaamd Cingris in Egypte, nodigde hem uit om naar Egypte te komen om Egyptische jongeren te onderwijzen in wetenschap. De koning schonk Niul een groot leengoed aan de Rode Zee en schonk hem ook zijn dochter Scotia ten huwelijk". ("The MacGeoghegan Family Society Newsletter", 3 mei 1990)

Maar volgens het verslag dat door Keating wordt verteld, raakte Miledh, schijnbaar weer dezelfde als Gathelus, bevriend met Mozes en de Israëlieten. "Farao Intur (waarschijnlijk de zoon van Nectonibus) en de Egyptenaren herinnerden zich na verloop van tijd hun oude wrok jegens de afstammelingen van Niul en de familie van Gaedal (Gathelus), namelijk hun wrok over de vriendschap die de laatste had gesloten met de kinderen van Israël. Daarom begonnen zij een oorlog tegen de Gaels, die daardoor gedwongen werden uit Egypte te vertrekken." (1866, pagina's 153-156)

Een lied of gedicht uit 1307, vertelt: "In Egypte predikte Mozes tot het volk. Scotia, de dochter van farao, luisterde goed, want hij sprak namens de Geest: "Wie eigenaar zal zijn van deze steen (de Steen van Lotsbestemming), zal de veroveraar zijn van een ver gelegen land". Gaidelon (opnieuw: Gathelus) en Scotia namen deze steen mee, toen ze van het land Egypte naar Schotland gingen, en niet ver weg van Scone aankwamen. Ze noemden het land Schotland naar de naam van Scotia. Na Scotia's dood nam haar man geen andere vrouw, maar bouwde zijn woning in het land Galloway (het zuidwesten van Schotland, maar de vroegste franse versie spreekt over Galway, dat is West-Ierland). Naar zijn eigen naam vernoemde hij Galloway (of Galway). Het lijkt er dus op dat de namen Schotland en Galloway zijn afgeleid van hun namen". (Geciteerd door Gerber, pagina's 33-34)

Na het verlaten van Egypte, laat de geschiedschrijving van Keating Miledh en zijn familie een vrij lange reis maken, waarbij ze zich een tijdje in Frankrijk en later in Spanje vestigen. De achtste-eeuwse monnik Nennius zegt in zijn Britse geschiedenis dat de omzwervingen van Gathelus 42 jaar duurden, waarna hij lange tijd in Spanje woonde. Keating laat Miledh sterven voor Scotia, waarna Scotia haar zonen begeleidt naar Ierland. Vijf van haar acht zonen worden bij hun aankomst gedood in een door storm veroorzaakte schipbreuk en zijzelf zou zijn gedood in een daaropvolgende strijd met de inheemse Ieren. (Seumus MacManus, "The Story of the Irish Race", 1949, pagina 10) Toch heeft de Steen het veilig gered. Volgens sommige verhalen wordt Scotia's zoon geïdentificeerd met Eremon, de eerste koning van de Schotten of de Milesiërs in Ierland.

Ernstige chronologische problemen

Sommigen, die op bovenstaande informatie vertrouwen, dateren het overbrengen van de Steen van Lotsbestemming naar Ierland in de tijd van de Exodus, rond 1445 voor Christus. Toch bestaan er duidelijke problemen met deze chronologie.

Ten eerste: als deze gebeurtenissen plaatsvonden rond de tijd van de Exodus, dan zou dit de Milesische aankomst in Ierland plaatsvinden vóór de aankomst van Danaërs aldaar – terwijl dit duidelijk daarna gebeurde. Het lijkt inderdaad vrij zeker dat de Milesische aankomst in Ierland moet worden gedateerd rond de zesde eeuw voor Christus, in de tijd van Jeremia. (Zie Bijlage 6: “Datering van de Milesische aankomst in Ierland”)

Ten tweede: als de steen van Jakob ten tijde van de Exodus naar Ierland zou zijn gebracht, zou hij nooit in verband zijn gebracht met de Davidische dynastie in het Beloofde Land, die van veel latere datum is. Hij zou nooit als kroningssteen voor het Huis van David hebben kunnen dienen. Aanhangers van deze gedachte zouden als weerwoord kunnen geven, dat de Steen de koninklijke opvolging in de lijn van Zerah, via de Milesiërs vertegenwoordigt. Toch was Jezus Christus, de ware Steen en het tegenbeeld van Jakobs Steen, uit de lijn van Perez en David en niet uit Zerah. Het zou dus vreemd zijn dat de kroningspilaar uit Davids lijn – waarvan we uit de Schrift weten dat die bestond – in de vergetelheid zou raken, terwijl de steen van Zerah bleef bestaan. Het lijkt veel waarschijnlijker dat de steen die naar Ierland ging, de Steen is van Davids Huis – en toch regeerde David zelf pas 400 jaar na de Exodus.

Ten derde: er is duidelijk bewijs dat de eerder genoemde Ierse en Schotse documenten niet volledig betrouwbaar zijn wat betreft het vertellen van de gebeurtenissen. De Egyptische farao uit de tijd van Mozes wordt Nectanebo genoemd. En hoewel er inderdaad twee farao's met deze naam waren, kijk eens wanneer ze regeerden: “Nectanebo, ook wel Nekhtnebf of Nekhtnebef genoemd . . . Nectanebo I, de eerste koning (regeerde van 380-363 voor Christus) uit de 30e dynastie van Egypte . . . Nectanebo II, de derde en laatste koning (regeerde van 360-343 voor Christus) uit de 30e dynastie van Egypte”. (“Nectanebo”, Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, pagina 578) Dat is ongeveer 1100 jaar na de Exodus.

Dus de Ierse en Schotse historische informatie lijkt nogal een wirwar te zijn. Maar misschien zijn er hier elementen van waarheid die ons kunnen helpen bij het ontwarren van wat er werkelijk is gebeurd – en wanneer.

We moeten wel van tevoren bedenken dat, als Gathelus en Scota in de tijd van Nectanebo I of II hebben geleefd, zij niets te maken gehad kunnen hebben met het overbrengen van de Davidische troon. Dan zou er veel langer dan een generatie verlopen zijn sinds de val van Jeruzalem in 586 voor Christus – wat zou betekenen dat de belofte van God dat David tijdens “elke generatie” een regerend afstammeling zou hebben, zou hebben gefaald. En dat kan zeker niet het geval zijn.

Het is heel goed mogelijk dat Jeremia de Steen van Lotsbestemming in Egypte heeft achtergelaten en dat deze 200 jaar later door Gathelus en Scota naar Ierland werd vervoerd. Maar waarom zou de profeet hem meenemen naar Egypte om hem daarna achter te laten? En waarom zouden Gathelus en Scota later deze taak op zich genomen

hebben – of zich er ook maar mee bemoeid hebben? De oorspronkelijke verklaring was een profetie van Mozes. Toch leefden Gathelus en Scota, als ze al bestonden, vrijwel zeker niet in de tijd van Mozes.

Eerlijk gezegd zijn er veel “mogelijkheden” die het overwegen niet waard zijn – en dat Jeremia de Steen in Egypte in de steek laat, om hem twee eeuwen later door anderen te laten ophalen, lijkt er daar één van te zijn. We zouden er beter aan doen te beseffen dat als Gathelus en Scota echte bestaande mensen waren, ze niet geleefd hebben in de tijd van Nectanebo.

Maar als dat het geval is, waarom hebben latere Ierse historici Nectanebo dan in verband gebracht met Gathelus en Scota? Over het bewind van Nectanebo I zegt de Encyclopaedia Britannica: “Een machtig leger, bijeengebracht door een vorige koning, Achoris (regeerde 393-380 voor Christus), en grotendeels samengesteld uit Griekse huurlingen, werd door Nectanebo toevertrouwd aan de Atheense Chabrias”. (pagina 578) Misschien werd Chabrias van Athene verward met Cecrops, de stichter van Athene, die in de Ierse overleveringen voorkomt als de vader van Gathelus.

Misschien was de verwarring ook het gevolg van de in die tijd aanwezigheid in Egypte, van een grote legermacht bestaande uit Griekse huursoldaten. Maar, zoals we elders hebben gezien, waren er al eerder ook Griekse huurlingen in Egypte – in de tijd van Jeremia. Als we het aandurven om Gathelus en Scota te dateren in de tijd van Jeremia, dan lijkt er veel van het verhaal gemakkelijker op zijn plaats te vallen.

Op het juiste moment beginnen

Elders hebben we gezien dat farao Psammetichus I (regeerde 664-610 voor Christus), stichter van de 26e dynastie van Egypte, de Grieken uit Milete (van wie velen in feite Israëlieten waren) rond 650 voor Christus toestond om een kolonie te stichten in de Nijldelta, en hij ronselde velen van hen als huurlingen voor het Egyptische leger. Hun herkomst (Milete of één van haar 80 koloniën) zou verklaren waarom Gathelus ook Miledh wordt genoemd – dit is geen eigenaam, maar een nationaliteit.

Hij wordt de zoon van Nel, Niul of Neolus (en soms Niul zelf) genoemd, en ook de zoon van Cecrops van Athene. Zoals elders uitgelegd, betekent dit hoogstwaarschijnlijk dat hij de afstammeling was van beide deze mannen. De Milesiërs uit Milete, zo is ook uitgelegd, traceerden hun afstamming tot Neleus van Pylos. (Gathelus wordt zelf ook Niul genoemd en dit lijkt sterk op de latere Ierse naam O’Neill – gedragen door degenen die van Neill of Niul afstammen.) En de Atheense koninklijke familie van Cecrops, die de bijbelse Calcol lijkt te zijn (een afstammeling van Juda via Zerach), lijkt te zijn overgebracht naar Milete.

Het is ongelooflijk dat de Griekse historicus Herodotus in de vijfde eeuw voor Christus meldde dat de Milesische komst in Egypte veroorzaakt werd door toeval, namelijk

door slecht weer, waardoor de profetie vervuld werd die aan Psammetichus was gegeven, over bronzen krijgers die hem te hulp zouden komen. (Boek 2: Euterpe, paragraaf 152, vertaald door George Rawlinson, "Great Books of the Western World", 1952) Daar we ons vertrouwen niet kunnen stellen op heidense orakels (hoewel God soms ook door valse profeten sprak – zie het verhaal over Bileam, Numeri 22-24), was God vrijwel zeker betrokken bij het brengen van de Milesiërs naar Egypte, vooral gezien de rol die ze lijken gespeeld te hebben bij het overbrengen van de Davidische troon naar Ierland, zoals we zullen zien.

Om terug te komen op de hoofdpersonen in deze gebeurtenissen, soms wordt verondersteld dat Niul en Gathelus (of Golamh of Gallam, zoals zijn naam ook wordt vermeld) twee afzonderlijke individuen waren die in tijd ver van elkaar verwijderd waren – en die beiden toevallig trouwden met een Scots, een dochter van een farao. Dat is echter uiterst onredelijk. Het is duidelijk dat er maar één Scots uit Egypte was, als die er al was – en als de namen Niul en Gathelus bestaande mensen aanduiden, dan zijn ze dus één en dezelfde persoon.

Toch was Gathelus waarschijnlijk niet de echte naam van deze man. Ook genoemd als Golamh, Gallam, Gaidelon, Gaedal en Gede (ook bekend als Heremon), is deze naam, zoals elders in deze publicatie al gezegd, een eponiem voor de Goidels, Gaels, Galliërs of zelfs Kelten. Zoals uitgelegd in ons boekje "The United States and Britain in Bible Prophecy", duiden deze namen op zwervende Israëlieten – net zoals de term Scythen. ("Linguistic Links: What's in a Name?", pagina 30) Scythen, zoals andere bronnen aantonen, kan zelfs "zwerfers naar de zonsondergang" hebben betekend – namelijk, zwerfers naar het westen. Het is dan ook geen verrassing dat deze specifieke Gathelus of Miledh ook een Scyth werd genoemd. Deze zelfde benaming zou zelfs ook van toepassing kunnen zijn geweest op elk van de Israëlieten die in Egypte verbleven.

En toch zit er achter deze verhalen zeker een echte persoon, die duidelijk iets bijzonders was en van koninklijke afkomst – maar nogmaals, we weten zijn echte naam niet. (Voor de doeleinden van deze publicatie blijven wij hem daarom aanduiden met de hiervoor genoemde eponiemen.)

Overeenstemming met de bekende geschiedenis

Wat betreft de Scythen is het interessant om te zien dat er rond deze tijd een periode van 28 jaar bestaat waarin, volgens Herodotus, de Scythen "heer en meester in Azië" waren. (Boek 1: Clio, secs. 103-106) – Azië omvatte Medo-Perzië, Mesopotamië, Syrië, Palestina en Klein-Azië. Herodotus beschrijft hoe farao Psammetichus aan de Egyptische grens met Filistea de Scythen smeekte om zijn land niet binnen te vallen. (paragraaf 105) De 28 jaar zijn wat jaartallen betreft niet precies vast te stellen, maar, zoals algemeen wordt erkend, moet het in de late jaren van 600 voor Christus zijn geweest. Zo zouden Griekse kolonisten uit Klein-Azië, met name degenen die etnisch verwant waren aan de Scythische opperhoofden, in deze periode als Scythen zijn beschouwd. En Scythian was de Griekse benaming voor de Israëlieten.

Zijn er nog meer overeenkomsten te zien in deze geschiedenis? Zoals we hebben gezien, zou Niul, of Gathelus, vele talen beheerst hebben en de jeugd in Egypte les gegeven hebben. Houd dat in gedachten en let dan op deze opmerking van Herodotus: “Aan de Ioniërs en Cariërs (d.w.z. de Milesiërs) die aan Psammetichus hun hulp hadden verleend, vervulde hij . . . alle mooie beloften, waarmee hij hun steun had verkregen; en verder vertrouwde hij aan hen de zorg toe voor bepaalde Egyptische kinderen, aan wie zij de taal van de Grieken moesten onderwijzen. Deze kinderen, die dit onderricht hadden ontvangen, werden in Egypte de oorsprong van een hele klasse van tolken”. (Boek 2: Euterpe, paragraaf 154)

En er zijn nog meer parallellen waarmee geschiedenissen onderling geharmoniseerd kunnen worden. Neem bijvoorbeeld Gathelus die voor Egypte tegen de Ethiopiërs vocht. Past dat, historisch gezien? Het is interessant om te ontdekken dat het ontstaan van Milesische nederzettingen en de betrokkenheid van huurlingen tijdens een opeenvolging van farao's voortduurden. De zoon van Psammetichus was de beroemde farao Necho uit de Bijbel, gelijktijdig met de regering van Josia over Juda. En Necho's zoon was farao Psammetichus II, koning (595-589 voor Christus) uit de 26ste dynastie van Egypte, die een belangrijke expeditie ondernam tegen het koninkrijk Koesj (Ethiopië), het zuidelijke buurland van Egypte.

De Griekse historicus Herodotus, die schrijft in de 5e eeuw voor Christus, verwijst in het kort naar een Ethiopische oorlog van Psammetichus II, een expeditie die uit de hedendaagse verslagen ervan van groot belang blijkt te zijn geweest. Misschien vermoedde Psammetichus een Koesjitische bedreiging voor Egypte, en stuurde er een grote troepenmacht op af. Het leger bestond uit inheemse Egyptenaren onder leiding van Ahmose, die later farao werd, en huurlingen (Grieken, Feniciërs en Joden) onder leiding van een andere generaal.

“Een hedendaagse stèle uit Thebe dateert deze onderneming in het derde jaar van de regering van Psammetichus (592) en verwijst naar een grote nederlaag die werd toegebracht aan een Koesjitische strijdmacht . . . Griekse deelnemers aan de expeditie lieten graffiti achter op de kolossen in Abu Simbel, de tempel van Ramses II, bewegend dat zij voorbij Kerkis zijn gevorderd . . . nabij de vijfde cataract van de Nijl, die ruim binnen het Koesjitische koninkrijk lag.” (“Psamtik II”, Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, deel 9, pagina 756)

Dit verleent aan de Ierse geschiedschrijving dus geloofwaardigheid – dat wil zeggen, ze bevat blijkbaar veel juiste feiten, maar heeft de verkeerde chronologische volgorde. In de juiste volgorde gezet, zijn de vastgelegde gebeurtenissen veel logischer.

Verkeerde identificatie

Wat te denken van Scota, de dochter van farao die aan Gathelus werd uitgehuwelijkt? Net als bij Gathelus was Scota waarschijnlijk ook niet haar echte naam. Dit eponiem verwijst naar de moeder van de Schotten, een andere naam voor de Milesiërs die van-

uit Spanje naar Ierland kwamen. Inderdaad, het woord Schot heeft dezelfde oorsprong als het woord Scyth (Grieks Skuth), een woord dat oorspronkelijk duidde op een afstammeling van Izaak, maar wat zwerver betekent. Het is interessant dat de naam van de Ierse prinses Tea, die vermoedelijk de dochter van Zedekia was, in het Hebreeuws ook “zwerver” betekent.

Maar was Scota een Scythische prinses, en dus een Israëlitische? Ze wordt de dochter van de farao genoemd. Toch gaven Egyptische heersers hun dochters bijna nooit aan buitenlanders ten huwelijk – en dit zou dus een enorme gebeurtenis moeten zijn geweest, waarover we niets in de geschiedenis terugvinden. Nogmaals, we moeten rekening houden met het tijdsbestek en wat daarbinnen gebeurde. Psammetichus II regeerde slechts korte tijd en stierf kort na de Ethiopische veldtocht in 589 voor Christus. Zijn zoon Apriës, in de Bijbel Hofra genoemd, werd na hem farao. Tijdens Hofra’s regering viel Jeruzalem en Jeremia vergezelde de dochters van koning Zedekia van Juda naar Egypte. Hofra bood hen, zoals we elders hebben gezien, onderdak in een paleis in Daphne – waarvan de ruïnes tot in de 19e eeuw nog altijd het “paleis van de Joodse dochter” werden genoemd – onder bewaking van Milesische huurlingen.

Er zijn drie voor de hand liggende manieren waarop de dochter van Zedekia als de dochter van Farao kan worden beschouwd: 1) Hofra heeft haar inderdaad geadopteerd, wat helemaal niet verwonderlijk zou zijn, gezien het feit dat haar vader, Hofra’s bondgenoot, dood was en zij en haar zus of zussen (we weten niet hoeveel het er waren) de overgebleven erfgenamen van de Joodse troon waren. 2) Hofra kan haar onder zijn hoede hebben genomen en haar hebben behandeld als een dochter, ook al was ze dat in feite niet. Of 3) latere Ierse historici hebben misschien gezien of gehoord dat zij werd beschreven als een prinses die uit Egypte kwam en zij kwamen daardoor tot de conclusie dat ze de dochter van een farao was – een begrijpelijke vergissing.

Hofra (Hebreeuws Chophra) kan farao Cingris of Chencris uit de Ierse overlevering zijn. Maar deze aanduiding in Ierse archieven zou op elke farao kunnen slaan. Cenchris was het Griekse woord voor torenvalk of valk. De Egyptische god Horus werd voorgesteld met een valkenkop. En de Egyptenaren geloofden dat alle levende farao’s de verpersoonlijking van Horus waren.

Hoe zit het met de uitspraak van Hector Boece uit Schotland, dat Gathelus voor de farao een militaire overwinning behaalde tegen de Moren? Dit lijkt nogal problematisch aangezien er toen nog geen Moren aanwezig waren. “Het woord is afgeleid van Mauri, voor het eerst gebruikt door de Romeinen om de inwoners van de Romeinse provincie Mauretanië aan te duiden, wat bestond uit het westelijke deel van het moderne Algerije en het noordoostelijke deel van het moderne Marokko”. (“Moor”, Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, deel 8, bladzijde 301) Dit kan natuurlijk een fout zijn geweest die in de loop van eeuwen bij het overdragen van informatie gemaakt is – misschien werd in plaats daarvan de bovengenoemde overwinning op Ethiopië bedoeld.

Er is echter nog een andere mogelijkheid. Een tijdje na de val van Jeruzalem “nam Farao Hofra, of Apriës, de Fenicische haven van Sidon in”. (“Apriës”, deel 1, pagina 496) Sommige Sidoniërs zijn toen mogelijk naar de Fenicische mediterrane havenstad Carthago in Noordwest-Afrika verhuisd. “Tijdens de lange jaren van aftakeling van Fenicië werd Carthago sterker door een constante stroom vluchtelingen, mensen die hun geteisterde thuissteden (zoals Tyrus en Sidon) ontvluchtten en naar het westen zeilden, naar de nieuwe kolonie”. (“TimeFrame 1500-600 BC: Barbarian Tides”, Time-Life Books, 1987, bladzijde 112) Dus nam Hofra een stad in waarvan de burgers die het overleefden, toen of op een later tijdstip, verhuisden naar Noordwest-Afrika – een gebied dat veel later werd geassocieerd met de Moren. In feite lanceerde Hofra later een mislukte aanval op Cyrene in Libië in het westen, wat mogelijk ook de verwarring kan hebben veroorzaakt.

Elkaar overlappende referenties

Vervolgens moeten we het nog hebben over de kwestie van de vriendschap, die Gathelus zou hebben gesloten met Mozes en de Israëlieten. Dit is duidelijk een chronologische fout. Toch raakte hij waarschijnlijk wel bevriend met de Israëlieten – de Joden – die door hem en de Milesiërs werden bewaakt. Ook moeten we niet te snel alle vermeldingen over Mozes afwijzen. Bij het verwijzen naar de Thora en de wet gebruikten de Joden vaak de naam van de auteur daarvan: Mozes. Zoals bijvoorbeeld: “Volgens Mozes moet dit worden gedaan”, enz.

Gathelus zou door Mozes van een slangenbeet zijn genezen. Dit kan een complete leugen zijn of misschien betekent het dat hij werd genezen doordat hij een aanhanger werd van de Mozaïsche religie zoals die is vastgelegd in de Torah. (Als hij echt werd gebeten en vervolgens werd genezen door een specifieke persoon, was deze persoon waarschijnlijk Jeremia.)

Hier hebben we ook een verklaring voor dit bijzondere deel van het eerder geciteerde lied: “In Egypte predikte Mozes aan het volk. Scota, de dochter van de farao, luisterde goed, want zij zei door de Geest gedreven: “Wie deze steen zal bezitten (de Steen van Lotsbestemming), zal een heel ver land veroveren.” Het “goede luisteren naar Mozes” van Scota kan eenvoudig betekenen dat ze gehoor gaf aan wat Mozes in de Schrift had geschreven – en wat aan haar werd gepredikt door de priester en profeet Jeremia.

Heeft Mozes iets geschreven wat lijkt op wat hier wordt behandeld? Eigenlijk wel – toen hij de profetieën van Jakob over de stammen van Jozef in de laatste dagen opschreef in Genesis 49: “*Jozef is een vruchtbare tak aan een fontein; elkeen der takken loopt over den muur. De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, hem beschoten en hem gehaat. Maar zijn boog is in stijfheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkte geworden door de handen van den Machtige Jacobs, daarvan is hij een herder, een Steen (de herderssteen) Israëls, van uws vaders God Die u zal helpen, en van den Almachtige die u zal zegenen . . .*”. (Genesis 49:22-25)

Gods versterking van Jozefs handen tot militaire overwinning en expansie lijkt hier verband te houden met het bezit van de Steen. Jeremia zal ongetwijfeld het belang van de Steen, inclusief deze profetie, hebben uitgelegd aan de leden van de koninklijke familie die samen met hem de dragers ervan werden.

Nu we het toch over Mozes hebben, we zouden ons kunnen afvragen hoe de Ierse en de Schotse geschiedenis déze gebeurtenissen in verband brengt met de tijd van de Exodus, die bijna 1000 jaar eerder plaatsvond. "In 1866 somde Joseph Robertson van het Nationaal Archief in Edinburgh, een paar feiten op, die hij had verzameld uit Schotse kronieken, geschreven in verschillende perioden vanaf de tiende eeuw . . . Robertson legde uit hoe gebeurtenissen, die echt hebben plaatsgevonden, vaak verkeerd geplaatst worden en overgebracht worden naar een verkeerd tijdperk. Meestal vanwege het verlangen om de roem van een geliefd held op te bouwen, door hem de verdienste toe te schrijven voor elke belangrijke heldendaad uit verschillende perioden." (Gerber, pagina 29, 35)

Bedenk dat middeleeuwse kroniekschrijvers de koningslijsten van Ierland ten onrechte zo hadden gerangschikt dat het begin van de Milesische dynastie terugging tot ongeveer 1700 voor Christus – bijna 1200 jaar voordat deze echt lijkt te zijn begonnen. Toen ze in hun oude archieven en overleveringen zagen dat Gathelus en Scota, de stichters van de Milesische dynastie, tijdens een onrustige periode uit Egypte waren vertrokken, besloten deze kroniekschrijvers, die Rooms-Katholieke monniken waren, het vertrek van deze illustere voorouders in verband te brengen met de grootste gebeurtenis in Egypte in de bijbelse geschiedenis – op een wijze die over het algemeen binnen hun tijdsbestek leek te passen. (Hoewel de chronologie daardoor ongeveer 250 jaar niet synchroon loopt.)

We moeten bedenken dat het woord "exodus" gewoon het Griekse woord voor uittocht, vertrek of vertrekken was. Op die manier hadden Gathelus en Scota een "uittocht" uit Egypte gemaakt. En dit gebeurde blijkbaar te midden van rampspoed en ontreddering. "Apriës' (d.w.z. Hofra's) leger werd in Libië verslagen, toen hij de Griekse kolonie bij Cyrene aanviel; dit leidde tot een opstand binnen het leger en tot een burgeroorlog in de (Nijl)delta. Een nieuwe Saïtische koning, Ahmose (Amasis) besteeg de troon." ("Egypt", Encyclopaedia Britannica, Macropaedia, pagina 164)

Hoewel Ahmose (II, regeerde 570-526 voor Christus) de Milesische strijdkrachten als huurlingen wilde blijven gebruiken, verdreef hij ongetwijfeld sommigen die hij als loyaal aan Hofra beschouwde. Bovendien ontstond in die tijd een anti-buitenlands nationalisme onder de Egyptische bevolking. (pagina 165) Zoals elders in deze publicatie wordt uitgelegd, had God gewaarschuwd dat de meeste Joden die na de val van Jeruzalem naar Egypte waren gevlucht, zouden worden gedood of van honger zouden omkomen. (Jeremia 42:15-16) En dat is zeer waarschijnlijk rond deze tijd gebeurd. (De vermelding van farao Intur in de Ierse archieven kan simpelweg een verwarring zijn met de opstand van Inaros, die plaatsvond kort na het bewind van Ahmose.)

Redelijke conclusies

Het lijkt dus vrij waarschijnlijk dat Gathelus en Scota, hoewel dit niet hun echte namen waren, toch echte mensen zijn geweest. Gathelus was een Milesische hoofdman die blijkbaar uit de koninklijke lijn was van Zerah, de zoon van Juda. En Scota was klaarblijkelijk de dochter van koning Zedekia. Ze verlieten Egypte met de Steen van Lotsbestemming. En het is redelijk om te concluderen dat de profeet Jeremia met hen meeging. Ze kwamen uiteindelijk allemaal in Spanje of Portugal terecht, vanwaar we Simon Brec (elders geïdentificeerd met Jeremia's secretaris Baruch) de steen naar Ierland zien brengen. (Dit is verder bewijs over de periode waarin Simon Brec geleefd moet hebben.)

Aangezien de namen Scota en Tea beide een zwerver lijken aan te duiden en beide beschouwd worden als de aanduiding van de dochter van Zedekia, is het mogelijk dat ze één en dezelfde zijn. Toch is het ook mogelijk dat Scota werd verward met een andere Tea, die eigenlijk de dochter was van iemand die genaamd was Lugaidh, vooral als deze dochter naar haar vernoemd zou zijn. Echter, zoals elders uitgelegd, is Lughaidh misschien geen echte persoon geweest – aangezien deze naam, die blijkbaar "Gods Huis" of "Eed" betekent, eenvoudig van toepassing zou kunnen zijn op de Davidische dynastie.

In de tradities die hier zijn uiteengezet, zit Scota nooit, zoals Tea wel, echt zelf op de troon van Ierland, maar haar zoon Heremon wel. Dit zou binnen de grenzen van Gods belofte aan David over een voortdurende dynastie passen, zolang Scota's zoon de Ierse troon maar zou bestijgen voordat er een generatie was verstreken sinds de val van Jeruzalem. God lijkt in Zijn belofte echt veel tijd te hebben uitgetrokken voor het overbrengen van de troon – na de val van Jeruzalem een hele levensperiode, die ongeveer een eeuw had kunnen zijn.

Het is echter zeker dat het in minder tijd gelukt is. We moeten rekening houden met de leeftijd van Jeremia. Omdat hij een "jongeling" wordt genoemd toen hij zijn bediening begon in het 13e jaar van Josia's regering, rond 626 voor Christus (Jeremia 1:1-2, 6), nemen we aan dat hij toen ongeveer 17 was. Hij zou dus 58 zijn geweest bij de val van Jeruzalem in 586 en 74 ten tijde van Hofra's omverwerping in Egypte rond 570. Nennius, zoals we eerder zagen, zei, dat Gathelus 42 jaar rondzwierf voordat hij zich in Spanje of Portugal vestigde en, zoals anderen optekenen, daar nog zeven jaar woonde, voordat de troon een paar jaar later uiteindelijk naar Ierland werd overgebracht. Maar dan zou Jeremia 126 zijn, toen hij voor het eerst in Ierland aankwam. En bedenk dat Jeremia naar verluidt dezelfde zou zijn als Ollam Fodhla, van wie wordt gezegd dat hij 40 jaar heeft geregeerd.

Het is duidelijk dat we hier in de problemen komen. Waarschijnlijk is, dat het aantal van 42 jaar gewoon verkeerd is of dat dit vanuit het verkeerde startpunt is berekend. Ollam Fodhla, die 40 jaar regeert, kan in feite verwijzen naar Jeremia, die nog 40 jaar

leeft na de val van Jeruzalem of na de verdrijving uit Egypte, waardoor hij op de leeftijd van 98 of 114 zou komen te overlijden – wat geen van beide een onredelijke leeftijd is voor een oude profeet van God. Het is ook mogelijk dat aangezien Ollam Fodhla vaak wordt verward met de heersende hoge koning die Heremon wordt genoemd, de 40 jaar moet worden toegepast op de koning die een tijdgenoot was van Jeremia en niet op Jeremia zelf.

Gezien de historische gebeurtenissen die wel bekend zijn, kan het ook zijn dat de Milesische bewoning van Ierland pas rond 535 voor Christus een aanvang nam, toen de Carthagers en Etrusken de Phocaeïsche (Milesische) vloot in de westelijke Middellandse Zee vernietigden. (Zie Bijlage 6: “De datering van de aankomst van de Milesiërs in Ierland”) Jeremia zou toen 99 jaar zijn geweest. Aangemoedigd door de kracht van God om zijn opdracht uit te voeren, heeft hij wellicht daarna nog enkele jaren in Ierland gewoond, waar hij de troon van David vestigde (via ofwel de zoon van Gathelus en Scota óf door Scota zelf) en veel van de Israëlieten terugbracht naar Gods weg.

Natuurlijk zou Scota tegen die tijd in de vijftig zijn geweest – dus het kan zijn dat het verhaal van de mooie jonge prinses Tea-Tephi van toepassing was op wat er in Egypte gebeurde óf, zoals al gesuggereerd, op een andere jonge vrouw uit Milesisch Spanje, die ook van koninklijke afkomst kan zijn geweest. Toch is het ook mogelijk dat Jeremia en de Milesiërs veel eerder in Ierland arriveerden – toen Scota nog jong was.

Hoe dan ook, hoewel er zeker verwarring is over wat er precies is gebeurd, is de kern van het verhaal sterk. Jeremia zorgde ervoor dat een prinses uit de koninklijke lijn van David trouwde met een man uit de Milesische koninklijke lijn van Zerah. De profeet leidde de overdracht van de monarchie van David - samen met de kroningssteen van Davids Huis, de Steen van Lotsbestemming – uit het land Judea naar Ierland. En uit de verbintenis van twee afstammelingen uit die koningshuizen kwamen de koningen van Ierland, daarna van Schotland en nog later van heel Groot-Britannië voort.

Wat een verbazingwekkende geschiedenis heeft God bewerkstelligd.

Bijlage 8: De leeuw en de eenhoorn

De heraldiek van Groot-Brittannië krijgt grote betekenis in het licht van de ware bijbelse identiteit van het Britse volk en haar koninklijke familie.

Zoals ons boekje “The United States and Great Britain in Bible Prophecy” bewijst, zijn de volkeren in de wereld met een Britse achtergrond, de ontvangers van de zegeningen van het eerstgeboorterecht over nationale grandeur, die aan Jakob of Israël zijn beloofd. (Zie Genesis 35:11; 48-49; 1 Kronieken 5:1-2)

De oudste zoon van Jozef, Manasse, zou een grote afzonderlijke natie worden – en dat is ook zeker gebeurd door middel van zijn nakomelingen, de meerderheid van de mensen die in de Verenigde Staten leven. Aan de andere kant, zou Jozefs jongste zoon Efraïm zelfs nog belangrijker worden – een veelvoud aan natiën. Deze profetie is vervuld in het Britse Rijk en de vele staten met een Britse oorsprong binnen het Britse Gemenebest, dat daarop volgde. Groot-Brittannië (Efraïm) regeerde in haar hoogtijdagen inderdaad over een groter gedeelte van de aarde met haar volkeren, dan enig ander land in de geschiedenis. Efraïm, als de belangrijkste stam, is de meest vooraanstaande vertegenwoordiger van Jozef geweest. En ja, terwijl Manasse in Openbaring 7:6 bij name wordt genoemd, wordt Efraïm in diezelfde context feitelijk Jozef genoemd (vers 8).

Maar hoewel de zegeningen van het eerstgeboorterecht werden beloofd aan de nakomelingen van Jozef, ging de lijn van koningen die leidde naar de uiteindelijke Koning, Jezus de Messias, naar de stam Juda. (Genesis 49:8-12; 1 Kronieken 5:1-2) Uit Juda werden, zoals elders uitgelegd, de tweelingzonen Perez en Zerah geboren. Hoewel Perez als eerste werd geboren, was het Zerah's hand die eigenlijk als eerste naar buiten kwam en gemarkeerd werd met een scharlakenrode draad. Uit Zerah ontstonden veel van de koninklijke lijnen in Europa – in het bijzonder die van de verschillende stammen van Israël. Toch was het via Perez dat de belangrijkste koninklijke familie zou ontstaan: koning David en later Jezus. De huidige Britse koninklijke familie is eigenlijk een samensmelting van de koninklijke huizen uit David, van Perez en Zerah.

Heraldische beelden

Jakob en Mozes spraken beiden profetieën van God uit over de toekomst van de verschillende stammen van Israël. Het is voornamelijk van de beelden in deze profetieën dat de heraldische symbolen van de stammen van Israël werden afgeleid. Deze emblemen zouden later worden weergegeven op de banieren of vroegste vlaggen van de stammen, genoemd in Numeri 2. (Zie ook “Vlag”, Joodse Encyclopedie)

Met dat in gedachten let op wat Mozes over Jozef zei: *“Zijn heerlijkheid is als een eerstgeboren stier, en zijn horens (wapens) zijn als de horens van een wilde os”*. (Deuteronomium 33:17; KJV) Waar in de nieuwe versie van de King James staat “een wilde os”, stond in de

vroegere King James “eenhoornen”. Het was in elk geval de bedoeling dat het een rund werd genoemd – terugkoppeland naar de “stier” in het eerste gedeelte van het vers.

Sommigen geloven stellig dat het middeleeuwse idee van een eenhoorn is geïnspireerd door de Arabische oryx (spiesbok). Van opzij gezien, vooral van een afstand, lijken deze dieren één enkele lange hoorn te hebben. En soms hebben ze er ook maar één. Bedenk ook dat eenhoorns, hoewel ze worden afgebeeld met paardengezichten, de hoeven van antilopen en lange leeuwenstaarten hebben - zoals oryxen ook hebben. De stier of eenhoorn werd zo het symbool van Jozef, in het bijzonder van Efraïm.

Over Juda zei God via Jakob: *“Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders loven; uw hand zal zijn op den nek uwer vijanden; voor u zullen uws vaders zonen zich nederbuigen. Juda is een leeuwenwelp; gij zijt van den roef opgeklommen, mijn zoon. Hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw en als een oude leeuw. Wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken . . .”*. (Genesis 49:8-10) Zoals algemeen wordt begrepen, werd de leeuw het stamemblem van Juda – en we zien hem hier direct verbonden met het koningschap. Dit was natuurlijk passend, aangezien de leeuw bekend staat als de “koning der dieren” – en uit Juda zou de koning van Israël komen, David, en uiteindelijk de Koning der koningen, Jezus Christus. Jezus wordt zelfs “de leeuw uit de stam van Juda, de wortel van David” genoemd. (Openbaring 5:5)

Inderdaad, de leeuw, als het embleem van Juda, werd het symbool van het Huis van David. Merk op hoe Davids zoon Salomo deze beelden gebruikte om de belangrijkste dynastie op aarde voor te stellen: *“Nog maakte de koning een grote elpenbenen troon en hij overtoog denzelfden met louter goud. En de troon had zes trappen, (en het hoofd van den troon was van achteren rond) en een voetbank van goud, aan den troon vast zijnde, en leuninggen aan beide zijden, tot de zitplaats toe; en twee leeuwen stonden bij de leuninggen. En twaalf leeuwen stonden daar, aan beide zijden, op de zes trappen; desgelijks is in geen koninkrijken gemaakt geweest”*. (2 Kronieken 9:17-19 ; invoeging uit 1 Koningen 10:18-20)

Verbazingwekkend genoeg, hoewel de zegeningen van macht en grandeur van het geboorterecht naar Jozef zouden gaan, zouden deze zegeningen, zoals God had voorgezegd, uiteindelijk de koninklijke lijn van Juda dienen. Want op het hoogtepunt van de macht van Efraïm (dat wil zeggen, de macht van Groot-Brittannië), was het de koninklijke lijn van David die in Groot-Brittannië heerste. Zelfs een aantal presidenten van de Verenigde Staten komt uit dezelfde lijn. Geen wonder dus dat God de nationale macht van Israël in de eindtijd afschildert in woorden over een leeuw. (Micha 5:7)

En let op deze ongelooflijke profetie over Israël die God de heidense profeet Bileam deed uitspreken: *“God heeft hem uit Egypte uitgevoerd; zijn krachten zijn als van een eenhoorn; hij zal de heidenen, zijn vijanden, verteren en hun gebeente breken en met zijn pijlen doorschieten. Hij heeft zich gekromd, hij heeft zich nedergelegd gelijk een leeuw en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? Zo wie u zegent, die zij gezegend en vervloekt zij, wie*

u vervloekt.” (Numeri 24 :8-9) Zo zien we opnieuw de leeuw en de eenhoorn – symbolen van respectievelijk de stam met de scepter, Juda en de stam met het eerstgeboorterecht van Jozef. En de laatste zin was een herhaling van de zegen van het geboorterecht die aan Jakob werd gegeven. (Zie Genesis 27:29)

Wapenschild met vele kleuren

Waar brengt ons dit alles? Naar het Britse koninklijke wapen, waarin al deze en andere symbolen samenkomen. In dit blazoen bestaat de kam, die boven het heraldische schild zit, uit een helm met de koninklijke kroon, waarop een gekroonde leeuw schrijdt. Aan weerszijden van het schild staan de schilddragers – weer een leeuw samen met een eenhoorn! De woeste leeuw (op één poot opgestaan om toe te slaan), naar verluidd de gouden leeuw van Engeland, heeft een kroon op zijn hoofd, terwijl de wilde eenhoorn, symbool uit de Schotse heraldiek, een kleinere kroon om zijn nek heeft.

Eén bron legt dit aldus uit: “Koning James VI van Schotland volgde Elizabeth I op toen ze in 1603 kinderloos stierf, waardoor Schotland en Engeland praktisch gezien onder één regering werden verenigd. Het Schotse koninklijke wapenschild had tot dan toe twee eenhoorns als schilddragers gebruikt. De Engelsen hadden een verscheidenheid aan dragers in gebruik, maar meestal was daar ook een leeuw bij ingesloten. In een tactvol gebaar plaatste James VI toen een leeuw aan de linkerkant van het nieuwe wapenschild en een eenhoorn aan de rechterkant.

“Dit was een krachtig stukje symboliek, want de leeuw en de eenhoorn werden lange tijd beschouwd als dodelijke vijanden van elkaar: beide werden beschouwd als koning der dieren, waarbij de eenhoorn regeert door harmonie, terwijl de leeuw regeert door macht. Dit wapenschild werd het symbool van verzoening tussen de Schotse eenhoorn en de Engelse leeuw en het symbool dat deze twee de regering behoren te delen.” (www.sterlingtimes.org/memorable_images14.htm)

Natuurlijk moet worden vermeld dat de leeuw - de woeste rode leeuw - het belangrijkste symbool van Schotland was. Dit alles doet zeker niets af aan de waarschijnlijke bijbelse oorsprong van deze symbolen. Want Schotland en Engeland zijn beide Efraïm (vertegenwoordigd door een stier of een eenhoorn) – en worden beide geregeerd door het Huis van David uit de stam van Juda (vertegenwoordigd door een leeuw).

En terugkerend naar het wapenschild: tussen de leeuw en de eenhoorn zit een kousenband rond het centrale schild, waarvan wordt gezegd dat het de Orde van de Kousenband voorstelt, een oude ridderorde waarvan de Britse monarch het hoofd is. Op de kousenband staan in het oudfrans de woorden “Honi soit qui mal y pense”, wat zoveel betekent als: “Schande over hem die er kwaad van denkt” – kwaad over Groot-Britannië dus. Is dit niet bijna hetzelfde als “vervloekt is hij die u vervloekt” in Numeri 24? Een belofte in de Schrift, in dezelfde pericoop als de leeuw en eenhoorn? Dit is in ieder geval niet puur toevallig.

Onder het schild en de dieren verschijnt het motto van de vorst, “Dieu et mon droit”, wat betekent: “God en mijn recht”, dat wil zeggen het recht van koninklijke opvolging (zoals Davids geslacht door Gods belofte heeft). Of geboorterecht – het eerstgeboorterecht (waarvan Efraïm de belangrijkste ontvanger is). Dit was het militaire wachtwoord dat in 1198 door koning Richard I werd gekozen, maar de oorsprong ervan gaat mogelijk nog verder terug. In ieder geval lijkt het meer dan toevallig dat dit het koninklijke motto van Groot-Brittannië is.

En er is nog meer. Op het wapenschild verschijnen de gouden gaande leeuwen van Engeland – gaande betekent lopend, met opgeheven voorpoot. Eigenlijk wordt aangenomen dat deze leeuwen in een gehurkte positie over het schild rennen – hun prooi besluipen en aanvallen. Eén bron zegt: “Sinds de introductie van heraldiek zijn er leeuwen in onze Koninklijke Wapens verschenen. Er wordt gezegd dat het wapenschild van Hendrik II oorspronkelijk uit twee leeuwen bestond en dat hij er bij zijn huwelijk (in 1152) een derde aan toevoegde”. (Patrick Montague-Smith, “The Royal Line of Succession”, Pitkin, 1968, bladzijde 2)

De twee leeuwen waren vóór 1066 het embleem van Willem de Veroveraar. (Jiri Louda en Michael Maclagan, “Heraldry of the Royal Families of Europe”, 1981, pagina 16) Willem was blijkbaar uit de Joodse lijn van Zerah, (Zie Bijlage 9: “De Familie van Odin”) en kan zelfs uit de Davidische lijn zijn geweest. (Zie Bijlage 10: “Jozef van Arimathea en de Lijn van Nathan”) De twee gouden leeuwen doen ons waarschijnlijk denken aan de vergulde leeuwen terzijde van Salomo’s troon.

Dat brengt ons op een aanverwante zaak. Toen Willems afstammeling Edward I in 1296 de Steen van Lotsbestemming uit Schotland meenam, “beval hij zijn goudsmid om een mooie bronzen stoel te maken om hem te omvatten . . . de kroningsstoel, die vandaag de dag nog steeds in de Westminster Abdij staat, is gebruikt bij bijna alle Engelse kroningen sinds die van Edward II in 1307. Er wordt ons verteld dat hij in 1299 werd gemaakt door Walter van Durham . . . (die) werd betaald . . . voor het snijden en schilderen van twee houten luipaarden; (de middeleeuwse term voor de gaande leeuw, die de tegenstelling is van de woeste leeuw) – koningen van Engeland vertoonden zich in die periode graag met hun voeten rustend op luipaarden (lees: gaande leeuwen), misschien om hun troon gestalte te geven naar de beschrijving van die van koning Salomo, bij welke “twee leeuwen stonden bij de leuning”. (Pat Gerber, “Stone of Destiny”, 1997, pagina 105)

Maar we moeten erop wijzen dat, “ondanks de oorspronkelijke bestelling van een bronzen stoel door Edward Plantagenet, heeft tot dusverre geen enkel onderzoek door historici en wetenschappers uitgevoerd, ook maar één enkel spoor van brons in de stoel aan het licht gebracht . . . Inderdaad, recent onderzoek wijst er sterk op dat Edwards mannen in feite de stoel die de Steen (in Schotland) omvatte, meenamen (misschien om als model te dienen voor de bestelde bronzen troon) en deze later, toen hij al hoog en droog in Westminster was, op Engelse wijze lieten vergulden”. (bladzijde 106, 112). Dit betekent dat de leeuwen aan de stoel van Edward waarschijnlijk deel uitmaakten van het Schotse ontwerp voor de troon – zo het al niet dezelfde leeuwen zijn.

Nog meer bijdragen

Nogmaals, de leeuw was en blijft het belangrijkste embleem van Schotland. De woeste rode leeuw siert de Schotse vlag en hij verschijnt ook op het schild van het Britse koninklijke wapen. Informatie over de oorsprong ervan hebben we doorgegeven. Hij kwam mee met de overdracht van de Davidische monarchie van Ierland naar Schotland rond het jaar 500. Hoe dat oosterse tropische beest, de leeuw, het blazoen werd van een land dat zo ver in het westen ligt als Schotland, en dat ook nog in het ijzige noorden, zal het volgende uittreksel uit (Edmund) Campion's "History of Ireland" (1571) (bladzijde 32 in (Edmund) Spencer's Publicatie "A View of the Present State of Irelande", 1597) verklaren:

"Daarom kwam eerst uit Ierland Fergusius, de zoon van Ferchardus; een man die zeer beroemd was om zijn vaardigheid in het ontwerpen van wapenschilden. In zijn eigen wapenschild droeg hij de Woeste Rode Leeuw op een gouden veld. (John Major "Historia Majoris Britanniae", 1521, boek 2, hoofdstuk 1) Er was in Ierland een monument van marmer (dat wil zeggen, van steen – de Steen van Lotsbestemming), gevormd als een troon, en . . . omdat hij het ontdekken daarvan voor sommige koninkrijken gevaarlijk achtte, nam hij hem mee en stelde hem in het land als een juweel tentoon. Dit stuk marmer, dat Fergusius kreeg om zijn reis voorspoedig te maken, liet hij in Schotland achter, waar ze hem daarna vele jaren gebruikten bij de kroning van hun koningen in Scone."

"Zo zal het duidelijk zijn dat de Leeuw van Schotland in werkelijkheid de Leeuw van Ierland was: en aangezien de leeuw net zo min een Iers als een Schots wild beest is, is het duidelijk naar dat land geïmporteerd vanuit de Oriënt. Bovendien werd deze leeuw, zoals hierboven gezien, door Fergus geassocieerd met de nationale Steen van de koninklijke familie, zodat hij ook deze leeuw als de banier van volk en familie moet hebben beschouwd." (F.R.A. Glover, "England, the Remnant of Judah, and the Israël of Efraïm", 1861)

Waarom een rode leeuw? Nogmaals, de Schotse monarchen kwamen oorspronkelijk uit Noord-Ierland, dat wil zeggen uit Ulster, waar het symbool van de Rode Hand en de Rode Tak werd gebruikt. Elders in deze publicatie wordt uitgelegd dat deze waarschijnlijk afkomstig waren van de afstammelingen van Zerah, die in de Schrift werd gekenmerkt door het scharlaken koord om zijn hand. Aangezien de afstammelingen van Zerah tot de stam van Juda behoorden, zullen ze waarschijnlijk het embleem van een leeuw hebben gebruikt. Misschien hebben ze hem rood gekleurd om het scharlaken koord (het symbool van het hen ontnomen eerstgeboorterecht) te representeren.

Het is ook interessant om te bedenken dat de bovenkant van de rugleuning van de Britse kroningsstoel eruit ziet als de bovenkant van de Ster van David. Misschien stond er een volledig weergave van deze ster op het ontwerp van de troon in Schotland. Zoals elders vermeld, was de zespuntige Davidster een ander symbool van Ulster, dat nog steeds voorkomt op de vlag van Noord-Ierland, in het midden waarvan de rode hand wordt weergegeven.

En nogmaals terugkerend naar het Britse koninklijke wapenschild, dit schild toont een universeel erkend symbool van Ierland – in feite het nationale embleem van Ierland dat wordt weergegeven op de vlag van de Republiek Ierland, namelijk de Ierse harp. Zoals ook elders vermeld, schreef de vader van de astronoom Galileo in 1581 een boek, waarin hij uitlegde dat de Ierse gehechtheid aan de harp, door de Ieren zelf werd getraceerd tot hun oorsprong - of liever de oorsprong van hun oude monarchie – namelijk koning David de harpist.

Zo blijken op het Britse koninklijke blazoën te verschijnen: de leeuw en de kroon van Juda; de harp van David; de gouden leeuw van Salomo; de rode leeuw van Zerah; de eenhoorn van Jozef; de belofte aangaande de vervloeking van vijanden; het geboorterecht van Israël; en de erkenning van God als Degene die dit alles heeft georkestreerd. Wat een ongelooflijke samensmelting in één enkel beeld! Hoewel deze dingen op zichzelf geen bewijs vormen voor de bijbelse oorsprong van het Britse volk en hun koninklijke familie, helpen ze zeker bij het bevestigen van wat we elders hebben bewezen. Het staat vast, Groot-Brittannië is Efraïm en de Britse koninklijke familie is uit de Joodse koninklijke lijn van Zerah, verenigd met het koninklijk Huis van David.

Bijlage 9: De familie van Odin

De verschillende koninklijke huizen uit de Engelse geschiedenis – de Saksen, Denen, Noormannen, Tudors, Stuarts, Plantagenets, Hannoveranen, Saksen-Coburgs, alle lijnen die zijn vermengd en versmolten met het Schotse koningshuis in het hedendaagse House of Windsor – traceren hun bloedlijnen terug naar één gemeenschappelijk voorouder.

Inderdaad, de verschillende vorstenhuizen van Europa, zoals blijkt uit de middeleeuwse Viking-sagen en -geschiedenissen, de Angelsaksische kroniek en stamboom na stamboom van elke Europese koninklijke afstamming, zijn allemaal terug te voeren op één en dezelfde persoon. Bij de Duitsers stond hij bekend als Votan. Bij de Angelsaksen als Woden. Bij de Noormannen en andere Scandinaviërs stond hij bekend onder de naam waarmee hij tegenwoordig nog altijd het meest wordt aangeduid: Odin.

Odin is natuurlijk ook de oppergod van het Germaanse pantheon, dat bekend staat als de Asen, die leefden in het zogenaamd mythische Walhalla (“Zaal der uitverkorenen”) in Asgard – wat wordt beschouwd als de Noorse versie van “de hemel”. Dus, zoals te verwachten is, verwerpt de moderne wetenschap dit idee meestal in z’n geheel. Maar wat moeten wij hiermee?

De speurtocht van Thor naar Odin

Let op een rapport van Reuters News Agency van 30 november 2001: “De Vikinggod Odin was misschien een reële koning die 2000 jaar geleden leefde in wat nu Zuid-Rusland is”, zegt de Noorse ontdekkingsreiziger Thor Heyerdahl in een controversieel nieuw boek. In “The Hunt for Odin” zegt Heyerdahl dat zijn archeologische opgravingen bij de Zee van Azov in Rusland het bewijs ondersteunen, dat Odin meer was dan een mythe, zoals beschreven door Snorri Sturluson in de 13e-eeuwse sagen.

“Heyerdahl, die in 1947 wereldwijd bekendheid verwierf met zijn reis over de Stille Oceaan op het balsavlot Kon-Tiki, zei dat Odin een koning was die in de buurt van Azov woonde, voordat hij door de Romeinen werd verdreven en hij zijn volgelingen naar Zweden bracht. Oude metalen riemhouders, ringen en armbanden uit 100-200 na Christus, gevonden bij opgravingen rond de monding van de rivier de Don, waren bijna identiek aan Viking-equivalenten van zo’n 800 jaar later, gevonden in Gotland, Zweden”, zei hij. “Snorri is er niet voor gaan zitten om dit allemaal te verzinnen” sprak Heyerdahl tijdens een persconferentie om zijn nieuwste boek, samen met co-auteur Per Lillestrom, te lanceren. “In de oudheid behandelden de mensen Goden en Koningen als één en hetzelfde ding.” Snorri’s verhalen over Odin, gezien als de koning van de goden in de Noorse mythologie, beelden hem af als krijger. Daarentegen behandelde Snorri Thor, de god van de donder, als een mythische, met een hamer zwaaiende figuur die door de lucht rijdt. En hij zei dat veel van de plaatsnamen in de sagen van Snorri overeenkwamen met de oude Griekse namen voor plaatsen rond de Zee van Azov, zoals bijvoorbeeld Tanais.”

Heyerdahl ging zelfs nog verder. Hij heeft de regio ten oosten van Azov en de Zwarte Zee geïdentificeerd als Asgard. Hij ziet ook een verband tussen de Asen of Aser met Azerbeidzjan, net ten zuiden van het Kaukasusgebergte, waar de mensen zichzelf Azeri noemen. "Heyerdahl begon deze mening voor het eerst te vormen na een bezoek aan Gobustan, een oude grotwoning die 30 mijl ten westen van Bakoe (in Azerbeidzjan) werd gevonden en die beroemd is vanwege zijn rotstekeningen. De schetsen van sikkelvormige boten die in deze rotsen zijn uitgehouwen, lijken sterk op rotstekeningen, gevonden in zijn eigen geboorteland Noorwegen." ("Scandinavian Ancestry: Tracing Roots to Azerbaijan," Azerbaijan International, zomer 2000, online op www.azer.com/aiweb/categories/magazine/82_folder/82_articles/82_heyerdah...)

Heyerdahl zegt: "Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat Snorri mondelinge geschiedenis heeft opgetekend in plaats van een zelf verzonnen verhaal, en ik denk dat het tijd is om het land te zoeken waar mijn Scandinavische voorouders vandaan kwamen en niet alleen waar zij vervolgens op hun Viking-invalen en verkenningen naartoe gingen. Ze zijn zeker niet onder gletsjers vandaan gekomen toen de ijstijd eindigde, dus moeten ze vanuit het zuiden zijn geëmigreerd. Omdat hun fysieke type Kaukasisch wordt genoemd en hun eigen afstammelingen een routekaart bewaard hebben, vanuit het zuiden van de Kaukasus naar het noorden van Turkije, vermoed ik dat het huidige Azeri-volk en de Asen uit de Noorse sagen gemeenschappelijke wortels hebben en dat mijn voorouders daar hun oorsprong vinden". ("The Azerbaijan Connection: Challenging Euro-centric Theories of Migration", Azerbaijan International, Spring 1995, online www.azer.com/aiweb/categories/magazine/31_folder/31_articles/31_thorazer...)

Wel moet erop gewezen worden dat Heyerdahl niet de eerste is die dergelijke ideeën naar voren brengt. Zoals hij zegt, is het inderdaad vrij duidelijk dat veel van Snorri Sturlusons IJslandse "Edda" een echt historisch verslag is. U mag het zelf lezen. Het is online beschikbaar, samen met andere middeleeuwse Noorse sagen en gedichten op www.heathenry.org/lore. De twee belangrijkste relevante bronnen zijn de proloog van Snorri's "Edda", ook wel de "Proza Edda" genoemd, en zijn "Heimskringla" ("The Chronicles of the Kings of Norway"), in het bijzonder de "Saga of the Ynglings". Op basis van deze en andere geschriften trekken velen conclusies die vergelijkbaar zijn met die van Heyerdahl – en dat al geruime tijd.

In 1902 schreef W.M.H. Milner in zijn boek "The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty": "De tradities van onze Scandinavische voorouders vertellen over een groot veroveraar, de heldenkoning van Asgard – Odin. Hij was zo'n heldhaftige koning en zo'n groot veroveraar, dat bijgeloof en bewondering in de eeuwen daarna een godheid van hem maakten . . . Hij leidde onze voorouders dwars door heel Europa. Asgard is op verschillende plaatsen in Armenië of aan de Dnjepr gelocaliseerd. In elk geval doorkruiste hij tijdens zijn overwinningmars Rusland, Duitsland, Denemarken, Noorwegen en Zweden". (pagina 31-32)

Milner citeert ook andere bronnen: "(Paul) Du Chaillu's "Viking Age" (1889), pagina's 51-68, geeft het bewijs voor de trektocht van "Odin". Zijn historische identiteit is vast-

gesteld door (Daniel) Haigh op de pagina's 120-140 van zijn "Conquest of Britain" (by the Saxons, 1861). In Sharon Turners (monumentale historiografische werk "History of the Angel-Saxons" (1805, 1823), deel i, pagina's 124, 430, 450, is het menselijk bestaan van Odin tot in detail bewezen". (pagina 32, voetnoot) Op basis van genealogische tabellen kan Odin worden gedateerd in de tweede of derde eeuw: "De jaartallen van Odin worden gegeven op pagina 733 van Andersons "Royal Genealogies" als tussen 256 tot 300 na Christus". Op pagina 140 van Haighs "Conquest of Britain by the Saxons" laat een zorgvuldige verzameling van alle Saksische genealogieën Odin geboren worden in de "laatste helft van de derde" eeuw. Sharon Turner, op de pagina's 430 en 450 van het eerste deel van zijn "History", stelt het jaartal van Odin op 270, 297, 285 of 220 na Christus. 250 na Christus is daarvan het redelijk gemiddelde". (pagina 32, voetnoot)

Wanneer en wie?

Heyerdahl zou dit jaartal echter iets eerder stellen: "Snorri zegt: "In de tijd dat Odin leefde, waren de Romeinen heinde en verre de regio aan het veroveren. Toen Odin hoorde dat ze naar het land van de Asen kwamen, besloot hij dat het het beste voor hem was om zijn priesters, stamhoofden en een deel van zijn volk mee te nemen en naar het noorden van Europa te verhuizen". Romeinen zijn reële mensen, ze komen van deze planeet, het zijn geen mythische wezens."

"Bovendien herinner ik me dat toen ik in Gobustan was, ik daar een stenen plaat met Romeinse inscripties heb gezien. Ik nam daarover contact op met de Academie van Wetenschappen van Azerbeidzjan. Ik werd naar die plaats gebracht en ik kreeg de exacte bewoording van de inscriptie. Er bestaat een heel logische manier om erachter te komen wanneer dit is geschreven. Het moet geschreven zijn na het jaar 84 en vóór het jaar 97 na Christus. Als deze inscriptie overeenkomt met het verslag van Snorri, dan zou dit betekenen dat Odin in de tweede helft van de eerste eeuw naar Scandinavië vertrok."

"Omdat die informatie beschikbaar is, kon ik het aantal generaties vaststellen door de koningen te tellen. Elke koning, tot aan de grootvader van de koning die Noorwegen tot één koninkrijk verenigde – rond 830 na Christus. In de antropologie rekenen we voor regerende koningen 25 jaar per generatie. In moderne tijden kan een generatie oplopen tot 30 jaar, maar de gemiddelde lengte van een generatie van vroege regeerders is 25 jaar. Als je 31 generaties vermenigvuldigt met 25 jaar, kom je precies uit op de tweede helft van de 1e eeuw na Christus. Het kan dus bewezen worden dat deze, door de Romeinen in steen uitgehouwen inscripties, samenvallen met de geschreven geschiedenis, die bijna 800 jaar geleden in IJsland is opgetekend." ("Scandinavian Ancestry", Azerbaijan International)

Een bijschrift van hetzelfde artikel luidt: "Heyerdahl is ervan overtuigd dat de mensen die in het gebied dat nu bekend staat als Azerbeidzjan, zich rond 100 na Christus in Scandinavië hebben gevestigd." En daarmee bedoelt hij onder leiding van Odin, die in

het historische scenario van Heyerdahl tot ver in de tweede eeuw geleefd kan hebben. Daarenboven is de opgegeven plaats van herkomst bijzonder intrigerend. Want, zoals uitgelegd in ons gratis boekje "The United States and Bible Prophecy", is de Kaukasus het gebied van waaruit de stammen van Israël, die door de Assyriërs waren gedepor-teerd, hun grote, eeuwenlange trektocht naar Europa maakten.

Met dit in gedachten, let op wat Milner over Odin zegt: "Zijn naam is Hebreeuws – Aud'n of Odn (want de lange A in het Hebreeuws heeft vaak de klank van een O), wat "Heer" betekent – menselijk of goddelijk". (pagina 32) De "Companion Bible" zegt: "Adon is een van de drie titels (Adon, Adonai, Adoniem), die in het algemeen alle als Heer worden vertaald, maar elk heeft zijn eigen specifieke gebruik en associatie. Ze duiden allemaal op leiderschap, maar in verschillende aspecten. Ze hebben te maken met God als Opperheer". (E.W. Bullinger, app. 4)

Deze titel is de oorsprong van het Griekse Adonis, en staat gelijk met het Kanaänitische Baäl of het Babylonische Bel, woorden die ook "Heer" betekenen. Het is inderdaad duidelijk dat veel van de verhalen rond Odin niets te maken hebben met het historische karakter dat we hier beschrijven. De meeste van deze mythische aspecten kunnen worden teruggevoerd op de bron van afgoderij, het oude Babylon en haar goddeloze heerser Nimrod. (Zie Alexander Hislop, The Two Babylons, 1916, 1959)

Het is dus duidelijk dat de aanduiding Odin al een goddelijke titel was, toen onze historische figuur aan de macht kwam. Misschien gaf hij zichzelf deze titel, enkel omdat hij als heer aangesproken wilde worden. Op basis van de verhalen die hem als een soort tovenaars laten zien, is het echter ook mogelijk dat Odin deze naam voor zichzelf nam om met deze afgod geïdentificeerd te worden – om angst of trouw bij zijn volgelingen op te wekken. Dit zou kunnen betekenen dat er meerderen geweest zijn die deze titel droegen, hoewel dan waarschijnlijk uit dezelfde afstammingslijn. Er kan zelfs al eerder een Odin geweest, zoals we zo dadelijk zullen zien.

Verrassende genealogie

Van degene die het duidelijkst wordt aangeduid als Odin (omdat hij bij herhaling op hetzelfde tijdstip in de genealogieën verschijnt) hebben we een zeer opmerkelijke genealogische oorsprong, die wordt bewaard in de IJslandse "Proza Edda" van Snorri. Hij schrijft: "In de buurt van het centrum van de wereld, waar dat land dat wij Turkije noemen ligt, werd het beroemdste van alle paleizen en zalen gebouwd - genaamd Troje . . . In die citadel verbleven twaalf hoofdmannen en dezen blonken op alle manier uit boven alle andere toen levende mannen. Eén van die koningen heette Munon of Men-non. Hij trouwde met een dochter van de opperkoning Priamus, die de naam Troain droeg en zij kregen een zoon genaamd Tror – wij noemen hem Thor (die misschien toch niet helemaal een mythische oorsprong had). Hij werd in Thracië opgevoed door een hertog genaamd Loricus . . . (Thor) nam bezit van het gebied Thracië – wij noemen dat Thruthheim. Daarna reisde hij heinde en ver. . ."

“In het noordelijke deel van de wereld ontmoette en trouwde Thor met een profetes genaamd Sibylle, die wij Sif noemen. Ik ken de genealogie van Sif niet, maar ze was een zeer mooie vrouw met haar als van goud. Loridi (in het Angelsaksisch Hloritha), was hun zoon, die op zijn vader leek. Loridi’s zoon was Einridi, zijn zoon was Vingethor, zijn zoon was Vingener, zijn zoon was Modi, zijn zoon was Magi, zijn zoon was Scef (of Scaef), zijn zoon Bedvig (of Bedwig), zijn zoon Athra (of Hathra), die wij Annar noemen, zijn zoon was Itrmann (of Itermon), zijn zoon Heremod, zijn zoon Skjaldun, die we Skjold (of Sceldwa) noemen, zijn zoon was Biaf die wij Bjar (of Beaw) noemen, zijn zoon was Jat (of Geata), zijn zoon Gudolf (of Godwulf), zijn zoon Finn, zijn zoon Friallaf die wij Frithleif (of Frithuwulf) noemen; hij had een zoon genaamd Voden (of Woden) die wij Odin noemen; hij was een man, beroemd om zijn wijsheid en grote kunde. Zijn vrouw heette Frigida, die we Frigg (of Freya) noemen.” (www.heathenry.org/lore/snorra_edda/prologus/english.html)

In deze genealogie lijken een paar mensen te zijn overgeslagen, zoals ze wel voorkomen in andere Germaanse genealogieën die beginnen met Scaef. Ondersteuning voor een eerdere Odin komt van de Deense kroniekschrijver Saxo Grammaticus, die een Dan (misschien Wo-Dan) noemt als de grootvader of eerdere voorouder van de bovengenoemde Skjold. (Zie “History of the Danes”, Boek 1, www.heathenry.org/lore/saxo/book1e.html) Sommigen hebben deze Dan gelijkgesteld met Scaef. (Zie John Keyser, “The Trojan Origins of European Royalty”, online op hope-of-israel.org/i000109a.htm)

Wat echter in de bovenstaande genealogie belangrijk is om op te merken, is de afstamming van Odin (en zeker ook die van Scaef) uit het Huis van Troje. Zoals we elders hebben gezien, stamt de koninklijke lijn van Troje af van Juda’s zoon Zerah. (Zie Bijlage 3: “Egeïsche koninklijke lijnen uit Zerah”) Over Odin merkte Milner terecht op: “Door de grote Overheerser van alle dingen werd aan hem een kroon gegeven, die hij uitbreidde door zijn zonen tot koningen te kronen over de landen die hij veroverde, waardoor hij zijn eigen positie zeker stelde als de koninklijke voorouder van alle dynastieën in Europa. Zij komen samen in het Koninklijk Huis van Brittannië”. (pagina 32)

Milner levert ook bewijs dat de Frankische of Sicambrische koningen van de Fransen, via een andere lijn afstamden van het Huis van Troje. (pagina’s 35-36, 41) En hij beschrijft nog vele andere connecties. Zijn boek, “The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty”, wordt aanbevolen voor verdere studie. Het is te bestellen bij The Covenant Publishing Co. in Londen op www.britishisrael.co.uk/booklist.htm.

Wat dit allemaal betekent is, dat de ontelbare duizenden huwelijken tussen de verschillende koninklijke families van Europa het Joodse erfgoed van de koninklijke familie van Groot-Brittannië niet hebben aangetast. Zeker, juist het tegenovergestelde. Het is er duizenden malen door versterkt – en dat niet alleen in Groot-Brittannië, maar in elke koninklijke familie van Europa. Hoe verbazingwekkend heeft God zijn belofte, dat de scepter niet zou wijken van Juda, veilig gesteld.

Bijlage 10: Jozef van Arimathea en de lijn uit Nathan

De Davidische lijn van koningen die over de staat Juda regeerde, liep via Davids zoon Salomo. In de tijd van de val van Juda onder de Babyloniërs, in 586 voor Christus, werd deze lijn, zoals uitgelegd in deze publicatie, voortgezet door het overbrengen van de monarchie naar Ierland.

De monarchie van Salomo werd later, rond het jaar 500 na Christus, naar Schotland verplaatst en nog later naar Engeland overgebracht toen koning James VI van Schotland ook koning werd van heel Groot-Brittannië. De huidige Britse soeverein, koningin Elizabeth II, is dus een directe afstammeling van David via Salomo. Maar het is mogelijk dat ze ook afstamt van een andere zoon van David.

Deze mogelijkheid draait om bepaalde mensen die leefden in de tijd van Jezus – de belangrijkste daarvan is een man die in het Nieuwe Testament wordt aangeduid als Jozef van Arimathea, die in de middeleeuwse traditie wordt geïdentificeerd met Groot-Brittannië. Zoals we zullen zien, is het nogal een fascinerend verhaal.

Directe familie van Jezus

Koning David had een aantal kinderen. Grote eer ging natuurlijk naar Salomo, die gezegend werd met rijkdom en de eerder genoemde dynastie. Toch ging de grootste eer eigenlijk naar Davids zoon Nathan, want van hem stamde Jezus Christus af. Mattheüs 1 bevat de genealogie van Jezus' adoptievader Jozef – zoon van Jakob (vers 16) – uit Salomo. Lukas 3, waarin de genealogie van Nathan wordt vermeld, lijkt misschien ook de familiegeschiedenis van Jozef te zijn, maar hij wordt hier vermeld als de “zoon van Heli” (vers 23). In feite zegt het letterlijke Grieks alleen “Jozef van Heli” - niet “zoon van Heli”. Nu impliceert het genitief “van” in de rest van de genealogie “zoon van”. Maar in dit geval wordt algemeen erkend dat het hier “schoonzoon van” betekent, waardoor Heli de vader is van Jozefs vrouw Maria, die de moeder van Jezus was.

Toch waren Jezus en Maria niet de enigen die deze koninklijke afstamming van Nathan deelden en die in het Nieuwe Testament worden genoemd. Maria had naast Jezus nog andere kinderen. De inwoners van Nazareth hadden deze vraag over Jezus: *“Wordt zijn moeder niet Maria genoemd? En zijn broers Jakobus, Joses, Simon en Judas? En zijn zussen, zijn ze niet allemaal onder ons?”* (Mattheüs 13:55-56) Inderdaad, deze broers en zussen waren ook uit de lijn van Salomo, aangezien zij kinderen waren die Maria had met Jozef.

Ook vinden we de vermelding van Jezus' moeder en *“de zuster van zijn moeder, Maria, de vrouw van Kleopas”*. (Johannes 19:25) De tante van Jezus hier, ook een dochter van Heli, uit de lijn van Nathan, wordt vanuit de bijbelse context algemeen erkend als de *“moeder van Jakobus de Mindere en van Joses”*. (Markus 15:40; zie vers 47; Mattheüs 27:56) Jakobus de Mindere wordt beschouwd als één van de twee van de oorspronkelijke 12 apostelen,

die de naam Jakobus droegen – Jakobus, de zoon van Alfeüs. (“James”, Paul Gardner, redacteur, “The Complete Who’s Who in the Bible”, 1995, pagina 294)

En er is nog een andere nieuwtestamentische figuur die een naaste verwant van Jezus lijkt te zijn geweest: Jozef van Arimathea. De plaatsnaam waarmee hij wordt geïdentificeerd komt in het Oude Testament voor als de plaats waar de profeet Samuël woonde, Ramathaim Zofim (1 Samuël 1:1). De Griekse vertaling van de Hebreeuwse Geschriften, de Septuagint, geeft het cursief gedrukte woord weer als Arimathaim. Dit dorp, ook bekend onder de verkorte vorm Ramah, is blijkbaar synoniem met het moderne Ramallah, een stad ongeveer vijf mijl ten noorden van Jeruzalem.

Jozef wordt een “rijk man” en “vooraanstaand raadsheer” genoemd en was een “goed en rechtvaardig man” die “niet had ingestemd” met het valse proces dat Jezus veroordeelde. (Zie Matteüs 27:57-60; Marcus 15:42-46; Lukas 23:50-53) Na de dood van Jezus vroeg Jozef, “die een discipel van Jezus was, maar bedekt, om de vreze der Joden, (de Romeinse stadhouder Pontius) Pilatus of hij het lichaam van Jezus mocht wegnemen; en Pilatus gaf hem toestemming”. (Johannes 19:38) Daarna, nadat hij het lichaam klaar had gemaakt voor de begrafenis, legde Jozef het in een in de rotsen uitgehouwen graf in een tuin. (verzen 39-42; en zie eerdere verwijzingen) Het graf was duidelijk eigendom van Jozef, zoals was geprofeteerd dat de Messias zou worden begraven in het graf van een rijke man. (Zie Jesaja 53:9)

Markus zegt dat Jozef vrijmoedig naar Pilatus ging om het lichaam van Jezus te vragen (Markus 15:43) – en net op tijd. Barne, in zijn “Notes on the New Testament”, merkt op: “Tenzij er namens Jezus, een speciaal verzoek aan Pilatus werd gedaan, zou Zijn lichaam samen met die van de boosdoeners (met wie Hij gekruisigd was), die nacht in een gemeenschappelijk graf zijn begraven. Want het was een Joodse wet dat het lichaam van een geëxecuteerde man niet op de sabbat aan het kruis mocht blijven. (Johannes 19:31) Op dit kritieke moment riep God deze geheime discipel naar voren . . .” (1970, aantekening bij Marcus 15:43)

Bewijs van de verwantschap van Jozef

Maar op welke gronden dan, claimde Jozef het lichaam? Niet omdat hij een discipel was, want in dezelfde context lezen we dat hij moeite deed om dit feit te verbergen uit angst voor de Joden. Maar hoe kunnen we dit rijmen met de vrijmoedigheid van zijn verzoek? Laten we eens kijken waar Jozef precies bang voor was. Het kan zijn dat hij bang was dat de Joden achter hem aan zouden komen, zoals ze dat bij Jezus hadden gedaan. Misschien had de angst voor represailles hem in het verleden ervan weerhouden te onthullen dat hij een discipel was – en zijn vrijmoedigheid was nu het ondernemen van deze actie, die onthulde wat hij was.

Men kan in dit geval echter ook de specifieke angst van Jozef en zijn ondernomen actie op een andere manier opvatten. Later lezen we dat de Joodse autoriteiten op geen enkele manier wilden, dat het lichaam van Jezus in de handen van Zijn discipelen zou komen –

uit angst dat de discipelen het zouden gebruiken om een opstandingsfabel te verzinnen. (Mattheüs 27:62-66) Toen hij Pilatus benaderde was Jozef dus waarschijnlijk bang, dat als bekend zou worden dat hij een discipel was, de Joodse autoriteiten de gouverneur onder druk zouden zetten om zijn verzoek om het lichaam van Christus te weigeren.

Daarom lijkt het erop dat Jozef Pilatus op andere gronden benaderd moet hebben. Eenvoudigweg zijn vriendschap met Jezus? Nee. Naast zijn beschermheer en discipel zijn, zou er nog een hindernis te overwinnen zijn.

“Het Sanhedrin had Jezus tot misdadiger verklaard. Volgens zowel de Romeinse als de Joodse wet, werd het lichaam van een geëxecuteerde misdadiger in een gemeenschappelijk graf geworpen, waarbij net zoals bij alle anderen, alle fysieke gegevens volledig werden uitgewist. Tenzij het lichaam van een geëxecuteerd misdadiger onmiddellijk door de nabestaanden werd opgeëist. Het staat vast dat het fanatieke Sadduceese element in het Sanhedrin, dat de totale uitroeiing van Jezus nastreefde, zelfs na de dood, niets minder dan een wettige claim op het lichaam van Christus zou hebben toegestaan.” (E. Raymond Capt., “Traditions van Glastonbury”, 1983, bladzijde 20) De Joodse autoriteiten, die Jezus haatten en verachtten, zouden zich er zeker tegen hebben verzet dat hij een eervolle begrafenis in een privégraf kreeg – tenzij er onweerlegbare redenen waren om Jozef het lichaam te geven.

Daarom kunnen we uit deze verzen afleiden dat Jozef een naaste verwant van Jezus was. Dit verklaart waarschijnlijk de vrijmoedigheid van Jozefs verzoek – niet stoutmoedig in de zin van het onder ogen zien van zijn angsten, maar stoutmoedig omdat het een bevestiging was van zijn rechten op het lichaam van Christus. Er worden geen andere familieleden van Jezus genoemd die naar voren komen. Zijn wettige vader Jozef, voor het laatst genoemd toen Jezus 12 jaar oud was, (Lukas 2:44-52) was klaarblijkelijk lang daarvoor gestorven – in Nazareth werd naar Jezus verwezen als “*de timmerman, de zoon van Maria*”. (Markus 6:3)

Maria zelf was niet in staat om deze zaak aan te pakken – en dit zou hoe dan ook niet de verantwoordelijkheid van een vrouw geweest zijn. De broers van Jezus waren waarschijnlijk in de twintiger of tienerjaren, misschien te jong om de verantwoordelijkheid voor het gezin op zich te nemen – en dus om voor deze onsmakelijke zaak te zorgen. Of ze waren afwezig – of waren misschien gewoon te bang om op dit moment met Jezus geassocieerd te worden.

Dan treedt Jozef van Arimathea naar voren, nogmaals, duidelijk een naaste verwant. Volgens sommige overleveringen was dit rijke familielid na de dood van Maria's echtgenoot Jozef, de peetvader van het gezin geworden. Meer specifiek: “Van Jozef van Arimathea wordt volgens de oosterse (orthodoxe) traditie gezegd, dat hij de jongere broer was van de vader van de Maagd Maria”. (Richard W. Morgan, “St. Paul in Britain”, 1860, 1984, pagina 69-70 voetnoot) – waardoor hij de oom van Maria en de oudoom van Jezus

was. Maria's vader Heli was feitelijk een koninklijke prins uit de Davidische lijn van Nathan – en dat was Heli's broer dus ook. Jozef van Arimathea kan dus heel goed van koninklijken bloede zijn geweest. (Sommigen beweren dat volgens een vroegere overlevering Jozef de broer van Maria was en dus de directe oom van Jezus – wat hem nog steeds tot dezelfde familie zou maken.)

De nobele decurio

Jozef werd, zoals we hebben gezien, beschreven als een *“eerlijk raadsheer”*. (Markus 15:43) Het oorspronkelijke Grieks hier is euschemon bouletes. De Amplified Bible noemt dit “nobel en eervol in rang en een gerespecteerd lid van de raad”. Het eerste Griekse woord hier kan nobel van karakter betekenen of klaarblijkelijk ook van geboorte: “De vrouwen die in Handelingen 13:50 tegen (de apostel) Paulus worden opgehitst, zijn “eerlijk (euschemon)”, evenals die in Handelingen 17:12. Ze behoorden tot een hogere sociale laag”. (Theological Dictionary of the New Testament, Logos Software).

Over het tweede woord wordt ons aangaande Jozef verteld: “Hij wordt ook door Markus en door Lukas een bouletes genoemd, letterlijk, “een senator”, waarmee wordt bedoeld een lid van het Sanhedrin of de hoogste raad van de Joden”. (“Joseph of Arimathea,” The Catholic Encyclopaedia, 1910, deel 8, Online Edition, 1999, www.newadvent.org/cathen) Maar omdat dit niet een “Joodse aanduiding” is voor de Hoge Raad (The Bible Knowledge Commentary, Logos Software, aantekening bij Marcus 15:52-53) – en ook toegepast wordt op adviseurs van heidense functionarissen in Handelingen 25:12 – zeggen sommigen dat Jozefs ambt “onder de (Romeinse) staat viel en dat hij behoorde tot de geheime raad van Pilatus; (maar) zijn functie lijkt eerder te zijn geweest . . . (als) één van het grote Sanhedrin van de Joden”. (Matthew Henry's Commentary on the Bible, Logos Software, opmerking over Markus 15:42-47) Dit begrijpen we door de opmerking van Lukas, dat Jozef niet met hen had ingestemd om Christus te veroordelen. (Lukas 23:50)

Toch zouden de Griekse woorden euschemon bouletes in de Romeinse wereld van de eerste eeuw correct kunnen worden opgevat als “nobeles senator” – in dit geval zeker, omdat de term “senaat” zou kunnen duiden op “bestuursraden van onderworpen volkeren”. Zoals het Sanhedrin was: “senatus . . . de Romeinse senaat . . . (maar) ook gebruikt voor soortgelijke instanties in andere landen”. (“senatus”, The Classic Latin Dictionary, 1941) Toen de Katholieke “kerkvader” Hiëronymus aan het eind van de jaren 300 echter de eerste versie van de Vulgaat produceerde, de vroegste Latijnse vertaling van de Bijbel, gaf hij deze Griekse woorden hierboven weer als nobilis decurio.

In het woord nobilis zien we duidelijk het woord “nobel”. Maar hoe zit het met het Latijnse woord decurio? Behalve dat het een militaire titel was, werd “decurio” toegepast op een lid van de lokale raad of senaat van een colonia (een gemeenschap gesticht door Romeinse burgers en met volledige burgerrechten) of municipium (een bedrijf en gemeenschap opgericht door niet-Romeinen, maar met verleende bepaalde burgerrechten). De bevoegdheden waren talrijk en de positie werd als een eer beschouwd.

De decuriones hadden uitgebreide bevoegdheden op het gebied van lokaal bestuur, financiën en gerechtelijke procedures". ("Decurio", Encyclopaedia Britannica, Micropaedia, 1985, pagina 953). Misschien had Hiëronymus toegang tot meer informatie over Jozef.

Het apocriefe evangelie van Petrus zegt dat Jozef een vriend van Pilatus was. De informatie in dergelijke bronnen is vaak onnauwkeurig, maar het is heel goed mogelijk dat Pilatus hem kende en respecteerde, wat misschien heeft bijgedragen aan zijn bereidheid om Jezus' lichaam te overhandigen. (Natuurlijk zou dit alleen niet genoeg zijn geweest om het lichaam veilig te stellen.)

Hoe dan ook, het lijkt erop dat Jozef een man met aanzienlijke middelen was. Niet alleen rijk, maar ook behoorlijk invloedrijk. In de middeleeuwse traditie wordt hij Joseph de Marmore genoemd. Sommigen herkennen marmore als het Griekse en Latijnse woord marmor, wat "marmer" betekent – of misschien "gedolven steen". (Abingdon's Strong's Exhaustive Concordance of the Bible: "Greek Dictionary of the New Testament", 1890, 1981, nr. 3139; "marmor," Klassiek Latijn Woordenboek) Anderen zien Marmore als een plaatsnaam. Er is La Marmore, de hoogste top van Sardinië, de Zee van Marmore tussen de Egeïsche en de Zwarte Zee, en de Romeinse provincie Libië in Noord-Afrika, bekend als Marmarica – al deze zijn duidelijk vernoemd naar marmer.

Toch is er misschien nog een andere mogelijkheid. Jozef schijnt een rijk edelman uit Juda te zijn geweest met een brede invloed, bepaalde burgerrechten en misschien zelfs een voldoende hoge sociale status om regelmatig persoonlijk contact te hebben met de Romeinse gouverneur. Volgens de overlevering schijnt hij inderdaad een koninklijke prins uit de lijn van David te zijn geweest – wat hem nog meer status bij de Joden zou hebben gegeven. Is het dan mogelijk dat Marmore eigenlijk een titel was die de status van Jozef weergaf?

In het Hebreeuws zouden de woorden mare morah "heer vrees" of "gevreesde heer" betekenen (Strong's: "Hebrew and Chaldee Dictionary", nrs. 4172, 4758) – dat wil zeggen, een heer die behoorlijk gevreesd en gerespecteerd moet worden. Een dergelijke titel heeft ook zijn weg gevonden naar meer recente tijden. Let op hoe de pelgrims naar de Britse koning verwezen in het Mayflower Compact van 1620: "Wij, wier namen zijn onderschreven, de loyale onderdanen van onze gevreesde soevereine Heer Koning James, bij de genade van God . . .". Dit is inderdaad al millennia lang een vrij gebruikelijke manier om koningen aan te spreken.

Als Jozef zo'n titel droeg, is het denkbaar dat middeleeuwse schrijvers, die dat waarschijnlijk niet hebben begrepen, dit opschreven als Marmore, denkend dat dit een plaats was waarmee hij zich identificeerde. Of misschien beschouwden ze het als uitgehouwen steen, misschien als een connectie tussen de steengroeven en een andere nogal sterke traditie rondom Jozef - zijn betrokkenheid bij de tinmijnbouw in het zuiden van Groot-Brittannië.

Glastonbury-tradities

We moeten rekening houden met de tradities die Jozef met Groot-Brittannië verbinden. Over hem zegt de Encyclopaedia Britannica: “volgens alle vier de evangeliën, een geheime discipel van Jezus, Wiens lichaam hij in zijn eigen graf begroef . . . Jozef krijgt een lange geschiedenis in latere literatuur (veel ervan mythisch) . . . In Robert de Borons versroman *Joseph d’Arimathie* (ca. 1200), wordt hem de Heilige Graal (beker) van het Laatste Avondmaal toevertrouwd. Een interpolatie uit het midden van de 13e eeuw (een tekstuele wijziging die door geleerden is aangebracht in het 12e-eeuwse werk van de Engelse historicus William of Malmesbury) vertelt dat Jozef naar Glastonbury (in Somerset, Engeland) ging . . . als leidsman van 12 zendelingen, daarheen gestuurd door de apostel Filippus”. (“Joseph of Arimethea, Saint”, 1985, *Micropaedia*, deel 6, bladzijde 621)

Men is het er algemeen over eens dat het origineel van William de missie vermeldde die door Filippus was gestuurd en dat de stichting van Glastonbury teruggaat tot de tijd van Christus. Glastonbury wordt door velen geïdentificeerd als het mysterieuze eiland Avalon in de verhalen over koning Arthur. Let op het volgende, waar het gaat over de overblijfselen van een oude kerk aldaar: “Glastonbury Abbey, een verwoeste abdij in Somerset, ongeveer 6 mijl ten zuiden van Wells, Engeland. Volgens de overlevering was het hier dat Jozef van Arimathea de eerste Christelijke kerk in Engeland stichtte”. (*Collier’s Encyclopedia*, 1959, deel 9, bladzijde 120).

De “Encyclopaedia Britannica”, 11e editie, zegt: “Volgens de legenden . . . was de eerste kerk in Glastonbury een klein gebouw van rijswerk (met rieten dak), gebouwd door Jozef van Arimathea als de leider van twaalf apostelen (dat wil zeggen, de eerder genoemde 12 “missionarissen”) door Filippus vanuit Gallië naar Groot-Brittannië gestuurd”. (“Glastonbury,” deel 12, online op 81.1911encyclopedia.org/G/GL/GLASTONBURY.htm)

Een oud gezegde op het Engelse platteland, waarvan wordt aangenomen dat het een reïfrein is van een antiek mijnwerkerslied, zegt dat “Jozef was een man van tin”. Hier wordt, zoals gezegd, inderdaad mee bedoeld dat hij betrokken was bij de tinwinning en, belangrijker nog, de tinhandel met het Middellandse Zeegebied. Velen geloven dat hij tijdens het leven van Jezus vaak naar Groot-Brittannië kwam, misschien zelfs al daarvoor, en dat Jozef na de dood en opstanding van Christus weer terugkwam, dit keer als evangelist.

Dit hele verhaal klinkt te fantastisch, om er zeker van te zijn. Maar, is dit in zijn geheel een bedenksel uit de late middeleeuwen – of was het een nog veel oudere overlevering? En zou er een kern van waarheid in kunnen zitten?

Om de eerste vraag te beantwoorden, er schijnt een verwijzing te zijn geweest naar de aanwezigheid van Jozef in Glastonbury, van een zekere Melkin, geïdentificeerd als Maelgwyn of Llandaff (ca. 480-550), heerser van Gwynedd in Noord-Wales, die was opgeleid aan dezelfde school als de bekende vroege Britse historicus Gildas: “John of Glaston, hun (d.w.z. van de Glastonbury Abdij) laatste historicus haalde aan het begin

van de vijftiende eeuw . . . citaten aan om het feit te onderbouwen van de begrafenis van Jozef op de begraafplaats (aldaar) . . . een oud Britse historicus, Melkin genaamd, die vóór Merlijn (de historische Welshe bard Myrddin) leefde, schreef over de missie van de discipelen van Filippus, dat zij achtereenvolgens stierven en op het kerkhof werden begraven: “Onder hen ontving ook Joseph van Marmore, genaamd Arimathea, zijn eeuwigdurende slaap. En hij ligt in linea bifurcata nabij de zuidhoek van het oratorium, dat is opgetrokken uit panelen (van rijswerk)”.

“Het is de moeite waard om hier op te merken dat toen (de koninklijke antiquair van Henry VIII, John) Leland, rond 1540 Glastonbury bezocht, abt Whiting hem toeliet in de bibliotheek van het klooster, waar hij een fragment uit de geschiedenis van Melkin aantrof: “Historiolam de rebus Britannicis”: zoals hij ons zelf vertelt, was deze auteur hem geheel onbekend. Hij las dit fragment met grote belangstelling en plezier, en vond daarin precies het verhaal dat hierboven is geciteerd. Ongetwijfeld was het hetzelfde manuscript dat werd gebruikt door John of Glaston, wiens kroniek Leland niet kende. Melkin werd door Leland in zijn catalogus van Britse schrijvers opgenomen en komt dienovereenkomstig voor in de werken van zijn kopiïsten”. (Robert Willis, “The Architectural History of Glastonbury Abbey”, 1866, hoofdstuk 2, online op vrcoll.fa.pitt.edu/medart/image/England/glastonbury/mainglastonbury.html) Indien legitiem, plaatst dit de eerste bekende historische vermelding over Jozef in Glastonbury, 700 jaar vroeger dan de vermelding die door de moderne wetenschap algemeen als eerste wordt aanvaard.

Tinmijnen in Zuid-Engeland

Hoe zit het dan met enige waarheid in deze verhalen? Zoals elders in deze publicatie werd opgemerkt, was er tinhandel in Groot-Brittannië gaande sinds de dagen van de Feniciërs. (“Industries, Extraction and Processing”, Encyclopaedia Britannica, 1985, Macropaedia, deel 21, pagina 424) In de oude Middellandse wereld werden de Britse eilanden de Cassiterides genoemd, de “Tin-Eilanden” – samen met Spanje de primaire bron van tin voor de Middellandse Zee. In de Romeinse tijd was dit nog steeds het geval. “De Cornish tinmijnen (de tinmijnen in Cornwall in het zuidwesten van Engeland) waren beroemd tegen de tijd dat de Romeinen Groot-Brittannië veroverden in de 1e eeuw na Christus”. (pagina 424).

Andere metalen werden ook in Groot-Brittannië gedolven. “In verschillende delen van het Romeinse Rijk zijn voorbeelden gevonden van Romeins-Brits lood (uit de Mendip-mijnen nabij Glastonbury). Omstreeks 1950 werd in Ostia, de zeehaven van Rome, een oude Romeinse regenpijp gevonden, samengevoegd met lood. Onderzoek toonde aan dat het lood in de Mendips was gedolven”. (Capt, pagina 35)

Verder zijn er aanwijzingen dat er Joden bij sommige van deze mijnen betrokken waren, zoals uitgelegd door Dr. Bernard Susser, een Joods rabbijn, in zijn boek uit 1993 “The Jews of Southwest England”, oorspronkelijk geschreven in 1977 als zijn doctoraal aan de Universiteit van Exeter in Engeland. Het is online beschikbaar op www.eclipse.co.uk/exeshul/susser/thesis. Hij zegt daarin: “De Joodse nederzetting in Devon en

Cornwall, de twee meest zuidwestelijke graafschappen van Groot-Brittannië, begon in de verre nevelen van de bijbelse en Romeinse tijd . . .”

“De aanwezigheid van smeltovens in Cornwall en Devon, die “Jodenhuizen” worden genoemd (White’s “Devonshire Directory” (1850) . . . pagina 41 . . .) kan wijzen op vroege Joodse deelname in de mijnindustrie . . . Dit type oven was in gebruik vanaf de tweede eeuw voor Christus tot ongeveer 1350 na Christus en werd door achttiende-eeuwse tinwerkers “a Jew’s House” (een Jodenhuis) genoemd. (A.K. Hamilton-Jenkin, “The Cornish Miner” (1962), pagina 68f . . .) Het tin uit een Jodenhuis stond bekend als “Jew’s House tin”. (W.C. Borlase, “Antiquities of Cornwall” (1769), pagina 163. Zie ook T. Hogg, “Manual of Mineralogy” (1828)), pagina 74, en “Journal of the Royal Institution of Cornwall”, IV (1871), 227)

“Joden hebben in de pre-Romeinse periode misschien minstens één goed gevestigd handelscentrum in Cornwall gehad, zoals de stad Marazion. Deze naam zelf suggereert een Hebreeuwse oorsprong, omdat dit ofwel “gezicht op Sion” of “bitterheid van Sion”) betekent. Het stond vroeger bekend als Jodenmarkt. De hoofdstraat van Penzance die ernaartoe leidt, heet zelfs vandaag de dag nog Market-Jew Street (Jodenmarktstraat). Dit is ook niet de enige stad in Cornwall waarvan men zegt dat de naam Hebreeuws is. Ook het dorp Menheniot, waarvan de naam, zoals gesuggereerd door een correspondent van de Jewish Chronicle, is afgeleid van twee Hebreeuwse woorden: “min oniyot”, wat “van schepen” betekent. (Jewish Chronicle, 1 juni 1860) Het is vermeldenswaard dat veel van het bewijsmateriaal, dat wijst op Joodse vestiging of invloed in Groot-Brittannië tijdens de pre-Romeinse periode, voornamelijk betrekking heeft op Devon en Cornwall.” (Voorwoord en hoofdstuk 1)

Joden in Romeins Groot-Brittannië

De Romeinse periode begon toen Julius Caesar in 55 voor Christus binnenviel en het jaar daarop de inheemse troepen versloeg – hoewel Groot-Brittannië voor een hele periode niet echt “geromaniseerd” kon worden. “De inwoners, gezamenlijk Britten genoemd, behielden politieke vrijheid en betaalden schatting aan Rome gedurende bijna een eeuw, voordat de Romeinse keizer Claudius I in 43 na Christus begon met de systematische verovering van Groot-Brittannië. Tegen 47 hadden Romeinse legioenen het hele eiland, ten zuiden van de rivier de Humber en ten oosten van de rivier de Severn, bezet. De stammen, met name de Siluriërs (die we dadelijk zullen bespreken), inwoners van wat nu de regio’s Wales en Yorkshire zijn, hebben meer dan 30 jaar hardnekkig weerstand geboden. Een periode die werd gekenmerkt door de mislukte en bloedige opstand onder leiding van de inheemse koningin Boudicca in 61. In die tijd werd Groot-Brittannië een keizerlijke provincie van Rome, genaamd Britannia, bestuurd door Romeinse gouverneurs. Rond 79 onderwierpen Romeinse legioenen de stammen in Wales en vestigden zij gedeeltelijke controle over die in Yorkshire”. (“Britain, Ancient”, Microsoft Encarta 2001)

Dr. Susser vertelt over deze periode: “Waren er joden in Romeins Groot-Brittannië? Deze vraag is door Dr. (S.) Applebaum in overweging genomen (in zijn artikel “Wa-

ren er Joden in Romeins Groot-Brittannië?" ("Transactions of the Jewish Historical Society of England"), XVII, 1950, pagina 205) Er bestaat de mogelijkheid . . . dat er enkele Joodse handelaren waren, die betrokken waren bij de invoer van aardewerk, glas en oosterse (d.w.z. oost-mediterraanse) goederen. Ze hebben misschien zelfs kleine gemeenschappen gevormd in Colchester, York, Corbridge en Londen . . .".

"Het archeologische bewijs houdt verband met vondsten van munten en aardewerk. Volgens Dr. Applebaum tonen munten uit de Romeinse periode en uit het Nabije Oosten, gevonden in Dorset en Devon, een vroege connectie tussen die gebieden. Een nauwkeurige analyse van deze munten toont aan dat Exeter een van de eerste aanloophavens was voor het zeeverkeer dat van de Middellandse Zee door het Kanaal kwam. Uit analyse van de munten blijkt ook dat ze voornamelijk afkomstig zijn uit Antiochië, Chalcis, Cyrrhus, Hierapolis, Edessa, Samosata, Zengma en Singara, allemaal steden met een hoog percentage Joden in hun bevolking. (Applebaum, "Roman Britain", pagina 190). De bijzonder sterke band tussen Exeter en het Nabije Oosten maakt het waarschijnlijk dat er enkele vroeg Joodse betrekkingen met die stad waren." (hoofdstuk 1)

Dr. Susser zegt verder: "Een hardnekkige legende verwijst ook naar de aanwezigheid van ten minste één Jood in Engeland aan het begin van de Christelijke jaartelling. Hij was Jozef van Arimathaea, een rijke Esseense Jood die, zo wordt gezegd, uit sympathie voor Jezus hem ter begrafenis in een rotsgraf in de buurt van Jeruzalem schonk . . . (Joodse Encyclopedie, New York, 1901) Een variant van de legende laat Jozef vergezeld van Jezus door Cornwall reizen . . . Deze legende kan een volksheerinnering zijn uit aloude tijd, toen een of meer vooraanstaande Joden Engeland bezochten". (hoofdstuk 1)

Zo keren we weer terug naar Jozef van Arimathea. Misschien was hij, behalve een vooraanstaand man uit het Huis van David en een nobel raadslid, ook een vorstelijk koopman – rijk geworden door handel in metaal uit Groot-Brittannië en, wederkerig, in aardewerk en glas uit het Midden-Oosten. Onder al zijn waardigheden, zou dit hem bij de Romeinen de grootste reputatie hebben gegeven en hem mogelijk in regelmatig contact hebben gebracht met Pontius Pilatus.

Bovendien, als dit allemaal waar is, dan is dat een goede reden voor Jozefs verblijf in Groot-Brittannië na de dood en opstanding van Christus. Hij had de mogelijkheid zijn vroegere beroep te blijven uitoefenen, terwijl hij ondertussen de boodschap, over wat er in Judea was gebeurd verspreidde. Of misschien was hij in die tijd alleen nog evangelist, maar ging hij naar deze plek die hem bekend was en waar hij belangrijke contacten had.

Apostolische reizen

En er zijn nog andere goede redenen waarom Jozef en zelfs anderen van Christus' oorspronkelijke volgelingen naar Groot-Brittannië zijn gegaan. Toen Jezus Zijn apostelen voor het eerst aanstelde, zei Hij tegen hen: "*Betreed niet de weg van de heidenen en ga geen stad van de Samaritanen binnen, maar ga liever naar de verloren schapen van*

het Huis Israëls". (Mattheüs 10:5-6; vergelijk 15:24) Nu gold dit waarschijnlijk gedeeltelijk voor de geestelijk verloren Joden in het Heilige Land. Maar het lijkt in de eerste plaats over de 10 "verloren stammen" van Israël te gaan. Natuurlijk zei Jezus later tegen Zijn apostelen dat ze Zijn boodschap aan alle volkeren moesten brengen (Mattheüs 28:19-20) en de redding aanbieden aan al de heidenen. (Handelingen 10-11) Maar toch moest de evangelieboodschap "eerst voor de Jood (Israëliet) en ook voor de Griek (heiden)" zijn. (Romeinen 1:16). Dit alles lijkt erop te wijzen dat het primaire doel van evangelisatie de Israëlieten waren. Zelfs Paulus, de apostel der heidenen, kreeg de opdracht om ook aan "de kinderen van Israël" te prediken. (Handelingen 9:15)

Hoe dan ook, voor de mensen in de dagen van Christus zou "alle volkeren" zeker van toepassing zijn geweest op de volle omvang van het Romeinse Rijk en daarbuiten. En de verloren stammen van Israël bevonden zich in die tijd over de gehele lengte van de noordgrens van dat rijk, dat zich uitstreckte van Parthië en Scythië in het oosten tot aan Spanje, Frankrijk en Groot-Brittannië in het westen.

In het begin van de jaren 300 schreef de beroemde kerkhistoricus Eusebius in zijn bekende "Geschiedenis van de Kerk": "De heilige apostelen en discipelen van onze Verlosser werden over de hele wereld verspreid. Thomas, zo vertelt de traditie ons, werd gekozen voor Parthië, Andreas voor Scythië, Johannes voor Klein-Azië, waar hij tot zijn dood in Efeze bleef. Petrus schijnt te hebben gepredikt in Pontus, Galatië en Bithynië, Cappadocië en Klein-Azië, tot de Joden (of liever, de Israëlieten) in de verstrooiing". (Boek 3, hoofdstuk 1) Paulus noemde specifiek zijn voornemen om naar Spanje te gaan. (Romeinen 15:24, 28) Kan het misschien zo zijn dat hij daarheen ook gegaan is?"

In een ander van zijn werken schreef Eusebius: "De apostelen gingen voorbij de oceaan naar de eilanden die de Britannische eilanden worden genoemd". ("Demonstratio Evangelica" of "Proof of the Gospel", boek 3, hoofdstuk 7) Hij zei niet welke apostelen, maar is het zo vreemd om je voor te stellen dat sommigen dat inderdaad deden? Per slot van rekening was de reis van Judea naar Groot-Brittannië niets meer dan het doorkruisen van het keizerrijk. Bedenk dat in de dagen van de pioniers, ontelbare mensen met de huifkar van het oosten van de Verenigde Staten naar de westelijke gebieden verhuisden. En dat verre reizen werden gemaakt per postkoets. Toch zal reizen van het Heilige Land naar Groot-Brittannië veel gemakkelijker en sneller zijn gegaan – omdat de afstand over water, met zeilschepen kon worden afgelegd en over land over de Romeinse wegen, die goed werden onderhouden.

De vroegste algemeen erkende historicus van Groot-Brittannië, Gildas de Wijze, die we al genoemd hebben, schreef rond 550: "We weten zeker dat Christus, de ware Zo(o)n, Zijn licht, de kennis van Zijn beginselen, naar ons eiland bracht in het laatste jaar van Tiberius Caesar". (De "Excidio Britanniae" of "On the Ruin of Britain") Tiberius stierf in maart 37 na Christus. Dus Gildas zegt dat binnen zes jaar na de dood en opstanding van Jezus, het evangelie al in Groot-Brittannië was gepland. Dit was ruim voordat de apostelen

zich over de bekende wereld verspreid hadden en gemeenten stichtten buiten het Heilige Land. Maar dit houdt zeker verband met de verschrikkelijke vervolging, die door Paulus over de gemeente werd gebracht, vóór zijn bekering rond het jaar 35.

Bevond Jozef van Arimathea zich onder degenen die in Brittannië arriveerden? In vier katholieke concilies aan het begin van de 14e eeuw werd bepaald dat Frankrijk en Spanje op punten van oudheid en voorrang, moesten wijken voor Groot-Brittannië, aangezien de kerk daar onmiddellijk na de dood en opstanding van Christus door Jozef van Arimathea werd gesticht.

Legenden in perspectief

De katholieke kardinaal Cesare Baronius, die in 1597 werd benoemd tot conservator van de Vaticaanse bibliotheek, noemt Jozef in een interessant verband. In zijn monumentale “*Annales Ecclesiastici*” (Annalen van de Kerk) over het jaar 35 na Christus, beschrijft hij een zeereis in een boot “zonder roeiriemen” van de discipelen Lazarus, Maria Magdalena, Martha, hun dienaar Marcella en een andere discipel genaamd Maximinus – die uiteindelijk aan land kwamen nabij Marseille in Zuid-Frankrijk. (Deel 1, jaar 35, paragraaf 5) Over deze informatie verwijst Baronius in een voetnoot naar “Handelingen van Magdalena” en aanverwante werken.

Zoals David Mycoff stelt in zijn inleiding tot “*The Life of Saint Mary Magdalene and of Her Sister Martha: A Medieval Biography*” (1989), is dit verhaal duidelijk vervat in een aantal documenten die teruggaan tot ten minste de negende eeuw (pagina 5-6) – waarvan in vele wordt vermeld dat Lazarus en Maria Magdalena het evangelie verspreidden in Zuid-Frankrijk.

Deze en andere overleveringen werden samengevoegd om het document te vormen, dat hij in zijn bovengenoemde boek vertaalt - een manuscript uit ongeveer 1408, toegeschreven aan de negende-eeuwse abt Rabanus Maurus (pagina 7), waarvan geleerden, waaronder Mycoff, denken dat het stamt uit het einde van de 12e eeuw (pagina 10). Dit document vermeldt de passagiers van de boot als “Maximinus de aartsbisschop, samen met de beroemde metgezellin van God, Maria Magdalena, haar zuster de gezegende Martha, en de gezegende aartsdiaken Parmenas, en de bisschoppen Trofimus en Eutropius, samen met de rest van de voorgangers van het leger van Christus”. (Hoofdstuk 37, regels 2141-2145)

Baronius gaat nog een stap verder. Hij citeert in een voetnoot wat hij noemt “een historisch Engels manuscript dat in de bibliotheek van het Vaticaan wordt bewaard”, en zegt dat dit gezelschap uit elkaar ging, waarvan sommigen toen “Jozef van Arimathea, de edele decurio” naar Groot-Brittannië vergezelden. Hoewel de kardinaal hem oorspronkelijk niet met de anderen had genoemd, is het interessant dat Jozef in het verhaal toch opduikt. (paragraaf 5)

Maar is dit werkelijk gebeurd? Zeker weten is natuurlijk onmogelijk. Het past wel in

het tijdsbestek van Gildas wat betreft het evangelie, dat aan het einde van Tiberius' regering naar Groot-Brittannië kwam. Toch zijn er problemen met het scenario. Ten eerste zijn de overleveringen die Lazarus in verband brengen met Zuid-Frankrijk nogal twijfelachtig – waarschijnlijk oorspronkelijk afgeleid van een vijfde-eeuwse bisschop uit het gebied, ook genaamd Lazarus, die enige tijd doorbracht in het Heilige Land voordat hij terugkeerde en de rest van zijn dagen in Marseille doorbracht. (Zie “St. Lazarus van Bethanië”, The Catholic Encyclopedia, 1910, deel 9, Online Edition, 1999, www.newadvent.org/cathen) Het is echter ook mogelijk dat deze persoon zogezegd opzettelijk de voetsporen van zijn naamgenoot kopieerde.

Bovendien zou je je kunnen afvragen waarom de Katholieke concilies aan het begin van de 14e eeuw, de Britse kerk als ouder beschouwden dan die van Frankrijk, als evangeliseren als eerste in Zuid-Frankrijk begon? Alleen al om deze reden lijkt het erop dat ten tijde van deze concilies Jozef niet in verband gebracht werd met de “boot zonder roeispanten”. Wat waarschijnlijker lijkt, is dat Baronius twee tradities samenvoegde tot één – of zijn informatie ontleende aan een eerdere samensmelting van overleveringen. Dit doet niets af aan de vroege aankomst van Jozef in Groot-Brittannië. Het blijft heel opmerkelijk dat, zelfs als we deze tradities met betrekking tot Lazarus en Maria Magdalena al zo vroeg in de geschiedenis in Zuid-Frankrijk in overweging nemen, de concilies nog steeds besloten dat Jozefs vroege aanwezigheid in Engeland aan Groot-Brittannië de eer verleende de oudste gemeente buiten het Heilige Land te zijn.

Volgens de traditie hebben sommige apostelen, in de loop van de decennia volgende op Tiberius' dood, Groot-Brittannië bezocht. Waaronder Simon de Zeloot, Petrus en Paulus. Maar van al deze tradities zijn die van Jozef de meest prominente. Voornamelijk doordat zij verband houden met de “heilige graal” in de romans over koning Arthur.

Wat was dat precies, die graal? Er zijn meerdere interpretaties. Het is waarschijnlijk dat de graallegenden voortkwamen uit een aantal bronnen die met elkaar verweven raakten, waarvan sommige van heidense oorsprong. Toch is de meest populaire vorm van de graal in de legende, die van de heilige beker van het “laatste avondmaal”, waarmee Jozef druppels van het bloed van Christus aan het kruis zou hebben opgevangen – en dat het drinken uit deze beker genezing en eeuwig leven bracht. Misschien kunnen we in dit alles een nogal voor de hand liggende verbastering van iets schriftuurlijks herkennen?

Op de avond voor Zijn dood, bij Zijn laatste Pascha met Zijn discipelen, bood Jezus een beker wijn aan als vertegenwoordiger van Zijn voor de zonde “vergoten bloed” om daarmee het Nieuwe Verbond in te stellen. Ergens anders zei Hij, dat wie Zijn “bloed” dronk, eeuwig leven zou hebben. Bedenk dat als Jozef een Pascha zou houden in een heidens land, het bericht gemakkelijk de volgende strekking zou kunnen krijgen: “Jozef heeft een beker met het vergoten bloed van Jezus erin. Als je ervan drinkt, zul je voor altijd leven”. Doordat Jozef de woorden van Christus herhaalde: “*Deze beker is het Nieuwe Verbond in mijn bloed*” (1 Korinthe 11:25), dachten sommigen ten onrechte dat Hij dezelfde

beker gebruikte. En zo werd misschien de graallegende geboren – of in ieder geval, de meest bekende versie daarvan. Natuurlijk moeten we heel voorzichtig zijn met het accepteren van iets uit een legende als iets werkelijks, hoewel legenden vaak een kern van waarheid bevatten.

Jaartallen afstemmen

Terugkomend op de gebeurtenissen in wat al de 13e-eeuwse interpolatie in de tekst van William of Malmesbury werd genoemd, wordt ons verteld dat Jozef in het jaar 63, op aandringen van de apostel Filippus, vanuit Frankrijk naar Groot-Brittannië overstak. Hoewel dit volledig fictief kan zijn, kan het ook duiden op een reële overlevering, zelfs als het door de monniken van Glastonbury in de tekst van William zou zijn opgenomen, zoals geleerden beweren. Dit zou niet noodzakelijkerwijs betekenen dat Jozef niet al eerder in Groot-Brittannië was geweest.

Misschien arriveerde hij inderdaad rond 37 in Groot-Brittannië, maar ging later terug naar het Europese vasteland en misschien zelfs helemaal terug naar het Heilige Land, voordat hij nog later weer naar Groot-Brittannië werd gestuurd. Het kan zijn dat hij zelfs meer dan eens is geweest. Dit zou niet zo verwonderlijk zijn als je bedenkt dat Jozef, als de tradities waar zijn, dergelijke reizen al vele malen eerder had gemaakt. Het is ook mogelijk dat Jozef pas in 63 met een groter gezelschap kwam. Jozef kan zelfs toch één van de reizigers op de “boot zonder roeiriemen” zijn geweest - zij het dan op een later tijdstip dan dat hij de eerste keer naar Groot-Brittannië kwam.

E. Raymond Capt, die de voorkeur geeft aan een vroege komst van Jozefs gezelschap in Groot-Brittannië en zijn commentaar baseert op andere vastgelegde tradities, zegt: “Jozef en zijn metgezellen werden opgewacht door koning Arviragus van de Silurische dynastie van Groot-Brittannië. Deze was de zoon van koning Cunobelinus (de Cymbeline van Shakespeare) en een neef van de beroemde Britse krijger Caradoc, die door de Romeinen werd omgedoopt tot “Caratacus””. (pagina 39) Capt concludeert: “Ongetwijfeld waren Arviragus en Jozef goede bekenden van elkaar; Jozefs zaken als metaalhandelaar voor de Romeinen zou hem meer dan eens in contact hebben gebracht met deze koning. Later zou koning Arviragus een belangrijke rol spelen in de strijd tegen de Romeinse overheersing van Groot-Brittannië”. (pagina 39)

Volgens de tijdlijn in Geoffrey of Monmouth’s “History of the Kings of Britain”, zou Arviragus op dat moment koning zijn geweest. Arviragus, die wordt genoemd door de latere Romeinse satiricus Juvenalis, lijkt echter ook een latere koning te zijn, die regeerde in de tijd van keizer Domitianus – ongeveer 50 jaar na de veronderstelde aankomst van Jozef. (Om beter te begrijpen hoe moeilijk het is om een periode te bepalen: zie Lucas Stevens, “Speculations on British Genealogy and History in Antiquity and the Literary Transmission Thereof”, hoofdstuk 3: “The Heirs of Caratacus”, online op [www.geocities.com Athene/Egeïsche Zee/2444/specificaties](http://www.geocities.com/Athene/Egeïsche_Zee/2444/specificaties).)

Ook hebben sommigen vastgesteld dat Arviragus een titel zou zijn – vergelijkbaar met *ard righ*, de Iers-Gaelische term die “Hoge Koning” betekent – en beschouwen dit als van toepassing op alle vroege Britse Hoge Koningen, inclusief Caradoc. Anderen hebben van Arviragus en Caradoc neven gemaakt, en zelfs mederegeerders. Natuurlijk hadden de verschillende Britse stammen in die tijd hun eigen lagere koningen. Wie er precies regeerde, wanneer en waar, tijdens deze duistere periode uit het verleden van Groot-Brittannië, is onzeker, aangezien de archieven toen een kwestie waren van orale overleveringen door barden.

Van Jozef wordt gezegd dat hij “Arviragus” tot het Christendom heeft bekeerd, wat voor heerser hij ook was. Het kan natuurlijk ook zijn dat er niets van dien aard is gebeurd – of misschien heeft hij een belangrijk persoon bekeerd en dat later werd gemeld dat dit de koning was. Verbazingwekkend genoeg is er in het licht van de bekende geschiedenis in de Schrift inderdaad bewijs, dat lijkt te bevestigen dat sommige leden van de Britse koninklijke familie uit deze periode daadwerkelijk bekeerd werden - maar of dit in Groot-Brittannië gebeurde of niet, is onzeker.

Koninklijke bekeerlingen

Toen Paulus later, rond het begin van de jaren 60 als gevangene in Rome woonde, noemt hij de leden van “Caesars huisgezin” die lid waren van de kerk in Rome. (Filippenzen 4:22) Hij noemt daar ook Pudens, Linus en Claudia als prominente gemeenteleden. (2 Timotheüs 4:21) Uit de Romeinse geschiedenis blijkt dat deze verzen naar reële mensen verwijzen. Claudia, de geadopteerde dochter van de vroegere keizer Claudius (die in 54 stierf), was bekeerd – samen met haar man Pudens en broer Linus.

Claudia, wiens geboortenaam Gladys was, was de dochter van de Britse hoge koning Caradoc, die gevangen werd genomen tijdens de Romeins-Britse oorlog. Haar buitengewone schoonheid (later geroemd door de Romeinse dichter Martialis) en haar scherpe verstand hadden zoveel invloed op Claudius, dat hij haar als zijn eigen dochter adopteerde. Haar echtgenoot, Rufus Pudens Pudentius, gewoonlijk Pudens genoemd, was een Romeins senator en voormalig adjudant van Aulus Plautius, één van de beroemdste en briljantste militaire bevelhebbers van zijn tijd, die door Claudius in 43 na Christus naar Groot-Brittannië gestuurd werd om het eiland tot onderwerping te brengen.

Wanneer werden deze mensen Christenen? Sommigen zeggen dat het te danken was aan de prediking van Paulus in Rome, maar er wordt op goede gronden ook beweerd dat ze al in Rome wonende Christenen waren, toen Paulus daar voor het eerst aankwam. (Zie Morgan, “St. Paul in Britain”) Het is dus mogelijk dat ze al eerder werden bekeerd, terwijl ze nog in Groot-Brittannië waren – waar Jozef van Arimathea naar verluidt omgang had met de Britse Hoge Koning.

In feite wordt Jozef in de middeleeuwse romans geassocieerd met een andere Britse heerser, Brons genaamd, die vaak wordt geïdentificeerd als Bran the Blessed, waarvan

sommigen geloven dat hij zich ook tot het Christelijk geloof bekeerd had. Er moet worden vermeld dat veel geleerden Bran als mythisch beschouwen, vanwege de bizarre legenden die hem omringen – en ze identificeren hem als een Keltische afgod. Dit is echter vaak de uitvlucht van de moderne academische wereld bij het onderzoek naar oude Keltische heersers – meestal een redelijke gedachte, maar toch één die vaak onjuist blijkt te zijn, omdat er in die tijd zeker belangrijke personen waren en zich rond velen van hen overleveringen verzameld hebben. Bran komt voor in genealogieën die velen over het algemeen als legitiem beschouwen.

Morgan legt uit: “In de tijd van de clans . . . betekende het bewaren van afkomst het behoud van alles wat waardevol was in de bloedlijn, in status en eigendommen. Zonder dit was een man vogelvrij; hij behoorde niet tot een clan, en had dus geen wettige rechten of status. Genealogieën werden daarom met extreme precisie onderhouden en met pijnlijke nauwkeurigheid opgetekend door de herauten en barden van elke clan. Bij de openbare officiële aanneming van een kind in de clan, op vijftienjarige leeftijd, werd zijn familiestamboom geproclameerd en allen die daaraan twijfelden werden bevolen zich bekend te maken. Afstamming en erfrecht waren in de Britse cultuur zelfs zo van specifiek belang, dat een erfgenaam tot in de negende generatie, door een gerechtelijk uitspraak, elk deel van zijn nalatenschap kon terugkopen, waarvan zijn voorvaders uit noodzaak gedwongen waren geweest afstand te doen”. (pagina 42-43)

Dan vermeldt Morgan Caradoc's genealogie uit de Welsh Pantliwydd Manuscripts of Llansannor: “Caradoc ab (van) Bran Fendigaid (d.i. “the Blessed”) ab Llyr Llediath (de koning Lear van Shakespeare), ab Baran (etc.) . . .”. (pagina 43) Hij citeert ook de middeleeuwse Welshe Triaden van het eiland Groot-Brittannië: “Bran, zoon van Llyr Llediath, die voor het eerst het geloof van Christus uit Rome naar de Cymry (de Welsh) bracht, waar hij zeven jaar gegijzeld was in de plaats van zijn zoon Caradoc, die de Romeinen in de gevangenis hadden gezet . . .”. (pagina 84) Verder citeert Morgan een oud Welsh spreekwoord: “Heb je de woorden gehoord van Caradoc, de verheven zoon van de edele Bran? “Voortdurende onderdrukking brengt de dood voort” “. (Geciteerd op pagina 85) Bran was dus zeer waarschijnlijk de vader van Caradoc en de grootvader van Claudia en Linus – en, zoals gezegd, het lijkt erop dat hij contact had en zaken deed met Jozef van Arimathea.

Twaalf hides land

Ook kunnen we zien dat de missionaire opdracht van Jozef aanzienlijk in de gunst stond bij de Britse overheden: “Van koning Arviragus (wat voor koning hij dan ook was) wordt vermeld dat hij aan Jozef en zijn volgelingen “twaalf hides” (ongeveer 1900 aren) land schonk, belastingvrij, in “Ynis-witrin” (“Isle of Glass” – d.w.z. Glastonbury) . . .”. Bevestiging van dit koninklijk handvest wordt gevonden in het officiële “Domesday Book of Britain” (het nationale kadaster in opdracht van William the Conqueror). (In 1086 na Christus, waarin staat: “. . . Deze Kerk in Glastonbury bezit in eigen beheer XII hides waarover nooit belasting is betaald.”) (Domesday Survey folio pagina 249b) (Capt, pagina 41)

Als het “geïnterpoleerde” jaartal 63 na Christus inderdaad van toepassing is, zou het heel goed kunnen dat deze toekenning van territorium plaatsvond. Misschien hadden Jozef en zijn gezelschap zich bij hun aankomst in 37 in het gebied rondom Glastonbury gevestigd, maar kregen ze het land daar pas in deze latere tijd. Of misschien was Jozef in 37 alleen of met slechts een paar mensen gekomen, teruggegaan naar het Heilige Land en kwam in dit latere jaar 63 met anderen weer. In de tussentijd is Rome het Britse eiland opnieuw binnengevallen, te beginnen in 43, zoals we al hebben gezien. Dit zou voor Jozef eerlijk gezegd een goede reden zijn geweest om Groot-Britannië te verlaten. Maar verbazingwekkend genoeg werden de Romeinen tegengehouden door de opstand van Boudicca in 61 en konden ze het uiterste westen van Brittannië niet veroveren. Deze opstand vrijwaarde ook dat deel van het eiland waar Glastonbury was gelegen van Romeinse overheersing – en het gebied bleef daarna bijna twee decennia onder Britse soevereiniteit. Het is interessant om te zien dat het jaar 63, waarin de toekenning van het land aan Jozef plaatsvond, slechts twee jaar na de opstand was.

Historicus Geoffrey Ashe, die nogal sceptisch staat tegenover de legenden over Jozef, erkent het verhaal over Jozef en zijn gezelschap, die zich vestigden in Glastonbury in Somerset: “Wat zo pikant is, is dat degene die het verhaal heeft verzonden, zo netjes een periode heeft aangeduid, waarin een Brits opperhoofd het centrum van Somerset in handen kan hebben gehad en in staat is geweest om aan de zwervers dit toevluchtsoord te geven. Totdat het Cadbury-heuvelfort (daar vlakbij en waarvan sommigen denken dat dit het latere Camelot van Arthur is) werd opgegraven, was er geen bewijs dat er in dat gebied, lang na de (Romeinse) invasie, nog vrije Britten waren. Een koppeling van legenden kan worden verondersteld door het feit, dat Bran als Bron of Brons verschijnt en in de verhalen over de Heilige Graal Jozef vergezelt. Deze verhalen, en de passage in Gildas, lijken allemaal draaien rondom het idee dat er direct aansluitend op de periode van Boudicca, in Groot-Britannië Christenen waren – heel weinig en zonder enige invloed. (“Kings and Queens of Early Britain”, 1982, 1990, pagina 45)

Toch kunnen ze wel een behoorlijke impact hebben gehad. Hoewel dit wordt betwist, is het mogelijk dat het volk binnen enkele decennia geheel gekerstend werd door de persoon van koning Lucius, die waarschijnlijk uit dezelfde koninklijke familie was – en als dat zo is, is dat waarschijnlijk voor een groot deel te danken aan het fundament dat in Glastonbury was gelegd. Natuurlijk weten we niet hoe trouw aan de waarheid de latere bekeerlingen zijn geweest. In dat opzicht is het interessant om te zien wat er 500 jaar later gebeurde, toen de Rooms-Katholieke priester Augustinus de Britten, die nog steeds vasthielden aan hun eigen vorm van Christendom, kwam “bekeren”.

De Angelsaksische historicus Beda, zelf Katholiek, schreef over het jaar 603: “De Britten nu, vierden Pasen (Latijns Pascha, d.w.z. Pesach) niet op de juiste tijd, maar tussen de veertiende en twintigste dag van de maan . . . Bovendien waren sommige andere van hun gebruiken in strijd met de algemene uitoefening van de kerk, maar ondanks langdurige discussies konden noch gebeden, noch adviezen of afkeuringen van Augus-

tinus en zijn metgezellen, de voegzaamheid verkrijgen van de Britten, die koppig de voorkeur gaven aan hun eigen gebruiken boven die welke algemeen in de Christelijke (d.w.z. Katholieke) kerken worden gebruikt". ("A History of the English Church and People", 731, Boek 2, hoofdstuk 1; vergelijk hoofdstuk 19; Boek 3, hoofdstuk 25 vertaald door Leo Sherley-Price, 1955).

Beda beschrijft vervolgens hoe de Britten een ommekeer begonnen te maken, nadat Augustinus zogenaamd een wonder van genezing had verricht – maar uiteindelijk toch vasthielden aan hun oude gebruiken. In ieder geval lijkt de hierboven beschreven viering, althans gedeeltelijk overgenomen te zijn van de oorspronkelijke apostelen, die het Pascha en het Feest van Ongezuurde Broden vierden van de 14e tot de 21e dag van de eerste maand van de Hebreeuwse kalender. (Zie Leviticus 23:4-8; 1 Korinthe 5:7-8; en ons gratis boekje "God's Holy Day Plan") Gezien de afval, waarin het grootste deel van de Christelijke wereld in de tweede eeuw verviel, versterkt het voortbestaan van dergelijke vroege kerkpraktijken in het geïsoleerde Groot-Brittannië de kans, dat het evangelie op dit eiland werd gepredikt door enkelen van de vroegste volgelingen van Christus.

Andere referenties

Dus, met zulke overtuigende overleveringen rond de aanwezigheid in Zuid-Engeland van Jozef van Arimathea in de eerste eeuw na Christus, en talloze ondersteunende factoren, lijkt het vrij waarschijnlijk dat hij daar echt was – hoewel we misschien niet in staat zijn om de details van wat er precies gebeurd is aan de weet te komen.

Er zijn talloze bronnen beschikbaar die daarvoor nog meer onderbouwend bewijs leveren. Een paar geven we hier, waarvan er enkele al zijn aangehaald. Houd er rekening mee dat een aanbeveling van deze externe bronnen om verder onderzoek te doen, geen goedkeuring is van alles wat in deze bronnen wordt vermeld. Er staan inderdaad in dit materiaal uitspraken, waar we het absoluut niet mee eens zijn. Niettemin bevatten de volgende onderwerpen waardevolle en relevante informatie over het onderwerp in kwestie en zij verwijzen zelf ook weer naar andere bronnen:

- * **Richard W. Morgan, "St. Paul in Britain"**, 1860, 1984
(te bestellen via www.artisanpublishers.com of www.britishisrael.co.uk/booklist.htm)
- * **E. Raymond Capt, "Traditions of Glastonbury"**, 1987
(te bestellen via www.artisanpublishers.com of www.britishisrael.co.uk/booklist.htm)
- * **Herman L. Hoeh, "Waar zijn de twaalf apostelen gebleven?"**
(online op www.british-israel.ca/Where.htm)
- * **Robert Jones, "Joseph of Arimathea: Biblical and Legendary Accounts"**, 1997
(online op www.sundayschoolcourses.com/joseph/joscont.htm)
- * **Arthur Eedle, "Amazing Historical Evidence"**, The Prophetic Telegraph, nr. 76
(online op www.oxleigh.freeserve.co.uk/pt76.htm)
- * **Arthur Eedle, "The Tin Islands"**, The Prophetic Telegraph, nr. 77
(online op www.oxleigh.freeserve.co.uk/pt77.htm)

* **John Keyser, “Joseph of Arimathea and David’s Throne in Britain”**, Hope of Israel Ministries (online op hope-of-israel.org/i000111a.htm).

* **W.M.H. Milner, “The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty”**, 1902, 1964 (te bestellen via www.britishisrael.co.uk/booklist.htm)

Jozef, stichter van dynastieën?

Maar wat heeft dit allemaal te maken met de troon van David? Welke betrekking heeft dit eigenlijk op de Britse monarchie? Bedenk dat Jozefs verkondiging van het evangelie het feit moet hebben vermeld dat Jezus uit de koninklijke lijn van David was – en als Jozef de oudoom van Jezus was, zullen de Britten begrepen hebben dat ook hij in die koninklijke lijn was inbegrepen. Inderdaad, door hun eerdere contacten met deze prins der koopvaardij, kan het zijn dat de Britse koningen al zoveel wisten. Ze herken- den hem in ieder geval zeker als een edelman van groot belang. In hun ogen zou dit hem en zijn familie kandidaten hebben gemaakt voor onderlinge huwelijken met de Britse koninklijke families.

In dat licht is het opmerkelijk om in de graalverhalen terug te vinden dat Jozef een lijn van koningen stichtte. De meeste informatie in deze verhalen is zeker fictief, maar er zitten waarschijnlijk ook enkele kernen van waarheid in, zoals vaak het geval is bij legenden. Rond 1212 schreef Robert de Borron in zijn werk “Josef of Arimathea” dat Jezus aan Jozef verscheen en hem de “geheimen van de Verlosser” gaf, die alleen met de “familie” van de graal gedeeld mochten worden. Dit is duidelijk fictief, maar deze “familie” komt veel voor in de verhalen. “Later, als Jozef stervende is, spreekt de stem van de Heilige Geest tot hem, die hem vertelt dat hij een afstammingslijn gesticht heeft, die zal voortduren totdat er, in een verre tijd, iemand zal komen die de Graal zal be- machtigen. Dit is (de ridder van Arthur) Perceval.” (John Matthews, “King Arthur and the Grail Quest: Myth and Vision from Celtic Times to the Present”, 1994, pagina 127)

“In dezelfde tekst vinden we een verwijzing naar de broer van Jozef, Brons, die de naam “De Rijke Visser” krijgt, nadat hij het gezelschap, dat op zoek is naar de Graal, voedt met één enkele vis – duidelijk genoeg een verwijzing naar het wonder van de broden en vissen in de bijbelse geschiedenis. Interessant is natuurlijk dat Brons een naam is die is afgeleid van Bran.” (pagina 89) Jozef wordt gezien als een broer – in ieder geval als familie – van de Britse koning Bran.

Een iets vroeger werk over Perceval, daarin Parzival genaamd, “werd samengesteld door een Beierse ridder genaamd Wolfram von Eschenbach in ca. 1207 . . . (Het) is enorm uitgewerkt en doorspekt met een enorme en mysterieuze symbolische structuur met numerologie en een nauwkeurige rangschikking van de hoofdstukken, zodat het verhaal binnenwaarts naar het midden kronkelt . . . en dan weer tot aan het slot naar buiten. Er is veel inkt verknoeid met pogingen om Wolframs “code” te kraken en te komen tot een diepere, meer esoterische betekenis daarin”. (pagina 114)

In het verhaal van Wolfram is de “graal” geen beker, maar een mysterieuze steen, die zijn bewaarders in stand houdt – de afstammingslijn van de mystieke graalfamilie. (pagina’s 128-130) In een commentaar op Parzifal zegt John Matthews, een erkend expert op het gebied van Arthur-tradities: “Wolfram lijkt hier (in een bepaalde passage) te spreken over een letterlijke lijn van opvolging, misschien zelfs over een elitegroep van mensen die op een volledig berekende manier zijn gegenereerd om de Graal te dienen. Hij geeft ook aan dat de voorbeschikking van de afstammelingen van deze Graallijn een geheim is dat alleen aan de engelen bekend is”. (pagina 130)

Enige tijd later werd de verzameling verhalen over Arthur gepubliceerd die de Vulgaat-cyclus wordt genoemd. In een inleiding tot het eerste boek, “History of the Holy Grail”, “verschuift de aandacht snel van Jozef van Arimathea naar zijn zoon Josefus en daarna naar een bekeerde heidense prins genaamd Nasciens. In een langdurig avontuur komt deze laatste terecht op een eiland. Er verschijnt een schip waarop zich een weelderig bed, een gouden kroon en een zwaard van prachtig vakmanschap bevinden. In documenten wordt verklaard dat deze ooit toebehoorden aan de bijbelse koning David . . . Het schip was gebouwd door Salomo”. (Matthews, pagina 99) Nogmaals, dit is duidelijk fictief, maar de verwijzingen naar David en Salomo zouden onze interesse moeten wekken.

Geheimen en corrupties

In Wolframs “Parzifal” worden de graalwachters de “Templiesen” genoemd, wat velen hebben gezien als een verwijzing naar de middeleeuwse Tempeliers, die tijdens de kruistochten over Jeruzalem regeerden en een netwerk van kastelen in heel Europa bouwden. Hoewel er geen echt bewijs is, wordt algemeen aangenomen dat Wolfram zelf een Tempelier was en dat hij geheime Tempelierskennis in zijn werk verborg. Verder identificeren velen de Tempeliers als de bron van de Schotse Vrijmetselarij. In dat opzicht is het misschien veelzeggend dat de meeste koningen van Schotland en Engeland klaarblijkelijk vrijmetselaars waren en dat één van de traditionele overtuigingen van de vrijmetselarij is, dat het Huis van David vanuit het Heilige Land naar Noordwest-Europa werd overgebracht, zoals Algernon Herberts in zijn “Britannia After the Romana” (1849) opmerkt.

Sommigen beschuldigen de vrijmetselaars er zelfs van dat zij het idee van de veronderstelde verbinding tussen het Huis van David en de Britse monarchie op leugenachtige wijze zelf hebben bedacht. Maar hoewel de vrijmetselaars dit misschien al vroeg hebben onderkend, hebben ze duidelijk niet al het bewijsmateriaal zelf kunnen fabriceren, want wat dat betreft staat dit op eigen kracht. We kijken zeker niet naar de vrijmetselaars als de bron van onze overtuiging over deze kwestie. In plaats daarvan kijken we eerst en vooral naar de Schrift en vervolgens naar de seculiere geschiedenis en wijdverbreide traditie, die deze verbanden ondersteunen.

Hoe dan ook, met het verhaal van Wolfram als achtergrond, hebben sommigen geconcludeerd dat de “heilige graal” met Christus’ bloed, voorgesteld door een steen, in feite

de bloedlijn is van David via de familie van Jezus – waaruit de afstamming van Britse koningen is voortgekomen. Sommigen hebben zelfs beweerd dat deze koninklijke bloedlijn door Jezus Zelf kwam, van wie zij beweren dat hij niet aan het kruis stierf, maar met Maria Magdalena trouwde en kinderen bij haar verwekte. (Het uitgangspunt voor het populaire boek uit 1982, “Holy Blood, Holy Grail”, van Michael Baigent, Henry Lincoln en Richard Leigh.) Deze leer is natuurlijk in strijd met de Schrift en compleet misdadig – totaal in opstand tegen het doel en het plan van God.

Toch zou het een afschuwelijke verbastering kunnen zijn van iets, wat waar is en een feit – zoals een valse leer vaak is. Misschien is de bloedlijn van David naar Europa overgebracht door de uitgebreide familie van Jezus en niet door Jezus Zelf. We hebben duidelijk bewijs gezien dat de lijn uit Salomo, in de dagen van Jeremia naar Ierland werd overgebracht. Maar bij deze andere overdracht zou het om de lijn van Davids zoon Nathan gaan. Opgemerkt moet worden dat de overdracht van deze koninklijke lijn niet door de broers van Christus tot stand kan zijn gekomen. Want, hoewel zij uit de lijn van zowel Salomo als Nathan kwamen, verhinderde hun afstamming van Jechonias via hun vader Jozef – die Jezus níet deelde – hen of hun nakomelingen om te regeren. (Mattheüs 1:6-16; Jeremia 22:24-30) Maar een ander gezin van moeders kant zou ook voldoen – inclusief Jozef van Arimathea.

Om deze mogelijkheid te onderzoeken, wenden we ons tot de laatste bron in onze hierboven genoemde lijst, “The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty”, door Milner. Hij vermeldt dat koning Arthur afstamde van Arviragus. (pagina 28) Er moet op worden gewezen dat Arthur historisch niet duidelijk kan worden geïdentificeerd. Het is in de wetenschap echter algemeen aanvaard dat hij daadwerkelijk als een Brits heerser heeft bestaan in de vijfde of zesde eeuw – na het einde van de Romeinse bezetting. Omdat het bestaan van de stamhoofden zelfs tijdens de Romeinse periode werd gehandhaafd, is het zeer waarschijnlijk dat Arthur een afstammeling was van de dynastieën uit de vroeg-Romeinse periode.

Onder verwijzing naar een andere bron merkt Milner ook op: “We vinden in John of Glastonbury” (al eerder genoemd): “dit schrijft W(alter) W. Skeat, in zijn “Joseph of Arimathea or The Romance of the Holy Grail” (1871): “enkele verzen en een paar genealogieën die de afstamming (van moeders kant) van koning Arthur, van Jozef laten zien, die ik hier onderschrijf. “Helaius, nepos (neef of kleinzoon van) Joseph, genuit (verwekte) Josue. Josue genuit Aminadab . . . (en zo verder naar Arthur)” “. De tweede genealogie laat de echtgenoot van Arthurs zuster van ene “Petrus” afstammen, die “consanguineus” (bloedverwant van) Joseph ab Armathia was.” Deze onafhankelijke lijsten bewijzen (of helpen in ieder geval te staven) dat Jozef in Groot-Brittannië dynastieën stichtte. En hier kan worden opgemerkt dat de oorspronkelijke betekenis van het Latijnse “nepos” niet “neef” is, maar “kleinzoon” – zie White and Riddle’s Latin Dictionary, 1880. (Evenals The Classical Latin Dictionary, 1941.)” (Milner, pagina’s 28-29, voetnoot)

Let op Jozefs vermeende kleinzoon Helaius in de genealogie. Hij lijkt synoniem te zijn met de Helias le Grose (Heli de Grote) in de middeleeuwse romans. Geoffrey of Monmouth gaf in zijn "History of the Kings of Britain" de naam Heli aan de vader van Cassivelaunos, de Britse koning in de dagen van Julius Caesar. (Boek 3, hoofdstuk 20) Deze Heli was echter te vroeg om de kleinzoon van Jozef van Arimathea te kunnen zijn. Oude Welshe verhalen maken melding van een Beli de Grote – die door velen als dezelfde wordt beschouwd als de Heli van Geoffrey of Monmouth.

De Britse familie van Maria?

Let op wat de historicus Geoffrey Ashe zegt: "Middeleeuwse teksten . . . zoals de verzameling Welshe verhalen genaamd de Mabinogion, hebben een behoorlijke hoeveelheid (van de Keltisch mythische traditie) bewaard . . . De Welshe legende introduceert bijvoorbeeld Beli, de zoon van Manogan, een befaamd voorouder van verschillende koninklijke families. Beli heeft met chronologie niets te maken (in de beoordeling van Ashe). Hij verschijnt als koning van Groot-Brittannië in de vierde eeuw na Christus, als zwager van de Maagd Maria, als de grootvader van een andere held – Bran – die (naar men aanneemt) eerder geleefd moet hebben. Maar zijn naam herinnert aan de Belinus (een eerdere heerser) van Geoffrey of Monmouth, en er bestaat solide bewijs voor een Keltische god genaamd Belenus, die hiervan het oorspronkelijke begin is". (pagina 23) Er moet echter worden opgemerkt dat de Keltische wortel Bel gewoon "Heer" betekent – zoals het Hebreeuwse Baäl. Daarom zou Beli of Belenus gemakkelijk een titel voor een heerser kunnen zijn.

De familierelatie met Maria moet in elk geval onze aandacht trekken. Net als de vermelding van Bran – die we herhaaldelijk hebben gezien in verband met Jozef van Arimathea. Milner verwijst naar een uitgebreid werk uit 1900, genaamd "The Welsh People", door professor John Rhys van de Universiteit van Oxford en naar de nog steeds publicerende David Brynmor Jones.

Milner zegt: "Om nu terug te komen op Bran. De auteurs van "The Welsh People" hierboven, refereerden aan de Mabinogion (een verzameling oude Welshe verhalen), die Bran noemen "de zoon van Llyr (Lear) en Penardim, de dochter van Beli", zoon van Mynogan." Penardim echter, blijkt de zuster van Beli te zijn geweest en Beli de zoon van – niet "Mynogan" –, maar "de woorden die vertaald zijn met "zoon van Mynogan", waren in het origineel van de Mabinogi niet te vinden". Ze moeten dus door latere hand zijn aangebracht, daar waar de eigenlijke woorden waren: Beli maur, map Aun, An of Anau. Dit komt voor als Beli mabr m. Anna in één van de stambomen in Jesus College, Manuscript 20, waarvan wordt aangenomen dat die uit de dertiende eeuw is" – en wil zeggen – "Beli de Grote, Zoon van Anna". (pagina 27)

Rhys en Brynmor Jones vertaalden een andere Welshe verklaring uit de archieven als volgt: "Dat Anna vroeger door de mannen van Egypte de nicht van de Maagd Maria werd genoemd". (pagina 27) Deze uitspraak, zo merken ze op, wordt ook gedaan in de stamboom van Owen, de zoon van Howel de Goede: "Amalech, die de zoon was van

Beli de Grote, en Anna zijn (Beli's) moeder waarvan wordt gezegd dat ze een nicht was van de maagd Maria, de moeder van onze Heer Jezus Christus". (vertaald van pagina 27) Owen, de zoon van Howel, is een verwijzing naar de Welshe koning Owain (gestorven in 988), zoon van Hywel (916-950). Van Owain stammen de Tudor-koningen van Engeland af en, langs meerdere geslachtslijnen, de huidige koningin Elizabeth. (Patrick Montague-Smith, "The Royal Line of Succession with Genealogical Tables", Pitkin, 1968, pagina 23)

"Deze genealogie van Owen tot Anna is opgenomen in de "Annales Cambriae" (De Annalen van Cambria, d.w.z. van Wales) . . . gepubliceerd onder de autoriteit van de Lords Commissioners of HM Treasury (Longmans, 1860), onder leiding van de Master of the Rolls. Op dezelfde plaats staat de stamboom van Owen's moeder, Elen, tot aan Constantijn de Grote en diens koninklijke Britse moeder, keizerin Helena, die bij nader onderzoek blijkt de achtste te zijn in de lijn van afstamming van Bran the Blessed, zoon van Lear – en Penardim, zuster van Beli, wiens moeder Anna was, "de nicht van de Maagd Maria"". (Milner, pagina's. 27-28)

Afstammingslijnen ontwarren

Hoe kan deze Anna nu een nicht van Maria zijn? Eén van de antwoorden is: als zij de dochter was van Jozef van Arimathea. Dan zou Beli de kleinzoon van Jozef zijn geweest. De kleinzoon van Jozef wordt in de andere genealogieën Heli genoemd – echt fascinerend als je bedenkt dat de naam van Jozefs broer, Maria's vader, Heli was. Milner suggereert dat het een familienaam kan zijn geweest.

Deze Beli zou te laat hebben geleefd om de vader van Cassivelaunos te zijn. In feite lijkt hij zelfs te laat om de oom van Bran te zijn, zoals Milner en zijn bronnen suggereren. Het lijkt nogal moeilijk te verwerken in het weinige chronologische begrip dat we van in die periode hebben – omdat dit zou vereisen dat Jozef onwaarschijnlijk oud was, zelfs al op het moment van de dood van Christus.

Misschien is de waarheid dat Anna niet de moeder, maar de vrouw van Beli was. De stamboom van Owen hierboven zou ook op die manier kunnen worden gelezen: "Amalech, die de zoon was van Beli de Grote, en Anna zijn moeder (dat wil zeggen, van Amalech), waarvan werd gezegd dat ze de nicht was van de maagd Maria." Beli's dochter Penardim was misschien niet degene, waarmee Lear trouwde – aangezien de naam Penardim "Hoofd Hoogste" betekent en een algemene titel voor hoge koningin zou kunnen zijn. Er zijn veel mogelijkheden.

Maar als hier enige waarheid in schuilt, lijkt het te vereisen dat de dochter van Jozef lang voor de dood van Christus is ingetrouwd in de Britse koninklijke familie – misschien dichter bij de tijd van de geboorte van Christus, in de vroege dagen van Jozefs reizen naar Groot-Britannië. Het zou zelfs kunnen dat zijn dochter, die in Groot-Britannië tot de koninklijke familie behoorde, de reden was waarom Jozef naar Groot-Brittan-

nië terugkwam, om daar in tijden van vervolging zijn toevlucht te zoeken. En misschien heeft dit hem zoveel gunst opgeleverd bij de Britse heersers, zoals we hebben gezien. We moeten ook rekening houden met de eerder genoemde zoon van Jozef, ook Jozef of Josefus genoemd. Ook hij lijkt, als hij echt historisch is, betrokken te zijn geweest bij het stichten van dynastieën. In ieder geval is het zeker mogelijk dat de Davidische bloedlijn van Nathan op dit punt overging in de Britse koninklijke afstamming. Vooral als we bedenken dat de Romeinen het Huis van David laat in de eerste eeuw wilden zuiveren, wat ongetwijfeld veel afstammelingen van David aanzette om naar de randgebieden van het keizerrijk te vluchten. (Zie Bijlage 12: "De poging om Davids afstamming te vernietigen")

De Cerdic-verbinding

Ongeveer 500 jaar later vielen de Angelen en Saksen het eiland binnen en verdrongen de oorspronkelijke Keltische Britten naar de westelijke uithoeken ervan. Mensen zien vaak geen dynastieke continuïteit van de Britten naar de Saksen. Maar die was er misschien wel. De vraag centreert zich rondom iemand genaamd Cerdic (overleden 534). "Cerdic, het Saksische stamhoofd, de stichter van het koninkrijk Wessex, wordt verondersteld de oorsprong te zijn van de Britse monarchie (of in ieder geval de Engelse monarchie)". (Montague-Smith, pagina 6)

Geoffrey Ashe legt uit: "Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland groeide uit rondom Engeland, en dat groeide rondom Wessex. Het Huis van Windsor stamt nog altijd af van de West-Saksische koningen, dwars door alle vermengingen met Scandinaviërs, Noormannen, Welsh, Schotten en Duitsers heen. De eerste voorvader uit Wessex van Elizabeth II is Cerdic, die landde op de kust van Southampton Water, met een volwassen zoon en vijf scheepsladingen volgelingen, aldus de Anglo-Saxon Chronicle, die deze gebeurtenis in 495 plaatst. met andere woorden, de stamboom van de koningin gaat terug naar iemand, wiens leven dat van koning Arthur overlapt.

"Als geschiedenis zijn de vroege West-Saksische bijdragen aan de Kronieken nog minder belangrijk dan de meeste andere, en de vroege lijn van West-Saksische koningen is twijfelachtig. Maar de oprichter, Cerdic, is zeker reëel, omdat geen enkele Saksische hofgenealoog hem zou kunnen uitvinden. Zijn naam is helemaal niet Saksisch, maar Brits (Keltisch). Die naam komt in verschillende vormen voor, waaronder Ceredig (waarvan Cardigan is afgeleid), de naam die werd gedragen door de heersers over Clyde, zodat deze naam zeker koninklijk was onder de Britten in de vijfde eeuw. Cerdic uit Wessex kan Saksisch bloed hebben gehad, aangezien de Saksen hem als leider accepteerden; maar hij schijnt zichzelf als een Brit te hebben beschouwd, omdat hij zijn zoon ook een Keltische naam gaf, Cynric". ("The Discovery of King Arthur", 1985, pagina's 196-197)

Ashe verwerpt Cerdics Saksische stamboom, waarin zijn vader Elesa wordt genoemd. (pagina 198) Wel ziet hij de mogelijkheid van een Brits-Saksisch huwelijk. Misschien

trouwde Cerdic, zoon van Britse adel, met de dochter van de Saksische Elesa. Een andere bron zegt over de zoon van Cerdic:

“Cynric is een halfbloed naam; half Brits, half Saksisch, wat suggereert dat hij van gemengd bloed was . . . (Hier) zien we de kenmerkende naam “Cyn”, zoals in Cynglas (Cuneglasus (die sommigen zien als Arthur of nauw verwant aan Arthur) en Cynfawr (Cunomorin (destijds heerser over het zuidwesten van Groot-Brittannië). Aangezien “Cyn” de Welshe versie is van het Latijnse “Cun”, betekent dit verder dat Cynric lid was van de familie Cunedda (die in die periode over Wales en het zuidwesten van Groot-Brittannië regeerde), en zeer waarschijnlijk familie van Cunomorin . . . Het schijnt in die dagen gebruikelijk te zijn geweest om een alliantie tussen Saksische en Britse families door huwelijken te bezegelen”. (Graham Phillips en Martin Keatman, “King Arthur: The True Story”, 1992, bladzijden 148-149)

Dus, net als de verschillende heersers van Wales, kan ook de stamboom van de eerste West-Saksische heersers, waaruit alle Engelse vorsten zijn voortgekomen, teruggaan op Anna, de nicht van Maria en mogelijk nog andere leden van de naaste familie van Christus.

Davids huis in Europa

En inderdaad, er is nog een ander middel van afstamming dat dit misschien mogelijk had kunnen maken. Het is het feit dat de afstamming van Elesa, die hierboven is genoemd, slechts acht generaties verder in de tijd ligt dan die van Woden of Odin (Montague-Smith, pagina 5) – een genealogie die vaak als legendarisch wordt beschouwd, maar die waarschijnlijk reëel is. Hoewel hij als een god wordt gezien, was Odin klaarblijkelijk een werkelijk bestaande persoon uit de tweede of derde eeuw, afstammeling van de Trojaanse lijn van Juda via Zerah – en van hem stammen vele van de koninklijke huizen van Europa af, inclusief al die Huizen die samen de moderne Britse koninklijke familie vormen. (Zie Bijlage 10: “De familie van Odin”)

Milner noemt een oud manuscript dat hij en anderen inspecteerden toen het in het bezit was van het Herald’s College of London – nu het College of Arms genoemd. “De naam, op de achterkant van de band is “Pedigree of the Saxon Kings””. (pagina 25) Milner legt uit dat in dit manuscript: “Frea, de vrouw van Odin, klaarblijkelijk de dochter is van Cadwallader, de zoon van (de vroeg-Britse) koning Lucius, die zelf afstamt van Anna. Als dit betekent dat zij – Frea – een dochter uit dat huis was, dan volgt hieruit dat alle lijnen naar Odin, via hun moeder, uit David komen. Het is een feit, opgetekend door verschillende vroege kerkhistorici, dat Lucius zijn koninklijke troon in Groot-Brittannië verliet en evangelist werd van Zwitserland en Beieren. Frea kan heel goed zijn dochter of kleindochter geweest zijn en zich gevestigd hebben in Centraal-Europa, ten tijde van de historische opmars van Odin naar het Westen”. (pagina 35)

Omdat de aloude heersers van Armenië beweerden af te stammen van David en Salomo, moeten we ook rekening houden met de mogelijkheid dat de lijn van David op een

nog vroeger punt verstrengeld raakte met de lijn uit Zerah. (Zie Bijlage 4: "De verbinding met Colchis")

In ieder geval is het heel goed mogelijk dat de verschillende koninklijke families van Europa niet alleen van Zerah, maar zelfs van David afstammen. Dit lijkt inderdaad hoe dan ook de waarheid te zijn, door de gemengde huwelijken tussen de Britse koninklijke familie en de koninklijke families van andere Europese volken, waarvan we weten dat die in latere eeuwen plaatsvonden. Dit is nogal opmerkelijk. Het lijkt zelfs nieuw licht te werpen op Gods straf aan David, voor zijn grote zonde tegen God – waarbij hij overspel en moord pleegde. (2 Samuël 11) God sprak tot hem: *"Nu dan, het zwaard zal nooit van uw huis wijken"*. (12:10) Dit was zeker het geval tijdens Davids eigen leven. Maar het is ook waar gebleken in de eeuwen daarna. Europa werd eeuwenlang geteisterd door oorlog, haar koningen streden tegen elkaar om elke denkbare reden – en deze koningen, zo leren wij nu, zijn allemaal uit het Huis van David. Wat een trieste aantekening om bij ons beeld van de glorievolle erfenis van de Troon van David te maken. Laat het een waarschuwing zijn voor de verwoestende en vaak langdurige gevolgen van de zonde.

Ten slotte hebben we elders gezien hoe de Davidische lijn van Salomo (via Perez) in de dagen van Jeremia versmolt met de Milesische koninklijke lijn van Calcol (uit Zerah). Nu zien we dat de Davidische lijn van Nathan (via Perez) in de dagen van Jozef van Arimathea zeer waarschijnlijk versmolt met de lijn van de vroege Britse koningen die afstamden van Brutus, zelf uit het Trojaanse koningshuis van Darda (via Zerah). De Davidische lijn uit Nathan is, zo lijkt het, in de dagen van Odin dubbel versmolten met de lijn uit Zerah. Uiteindelijk raakten al deze lijnen later met elkaar verweven door een enorme zee van gemengde huwelijken. Alle lijnen waren inderdaad al samengesmolten, lang voordat de overheersende troon uit Davids lijn van Ierland naar Schotland werd overgebracht.

Het lijkt er dus op dat koningin Elizabeth en haar familie op velerlei wijze en in alle opzichten de afstammelingen zijn van Salomo en Nathan. Maar uiteindelijk, bij de wederkomst van Jezus Christus, zal het Salomo-element van de troon eindigen. Salomo's lijn zal niet langer worden bestendig. In plaats daarvan zal Jezus Christus, geboren uit de lijn van Nathan en niet uit Salomo, op de troon zitten – om voor eeuwig en altijd in heerlijkheid te regeren. De menselijke verdorvenheid en de machtsstrijd die het Huis van David heeft geteisterd, zullen eindelijk voorbij zijn. Want Jezus Christus zal vrede afdwingen van alle natiën en volkeren. Wat wacht er een wonderde wereld.

Bijlage 11: De poging om Davids afstamming te vernietigen

Jezus had andere familieleden die ook uit de lijn van David waren.

Bijvoorbeeld: In Mattheüs 13:55-56 worden vier broers genoemd (Jakobus, Jozef, Simon en Judas) en zussen. Jezus had ook andere verwanten die van David afstamden. (Zie Bijlage 11: “Jozef van Arimathea en de geslachtslijn van Nathan”) Inderdaad, er waren zeker veel ons bekende afstammelingen van David, die in de dagen van Christus in Judea woonden.

Van twee broers van Christus, Jozef en Simon, is verder niets bekend. Van Jakobus en Judas is echter bekend dat zij apostelen van Christus zijn geworden. Ze schreven de bijbelboeken “Jakobus” en “Judas”. Jakobus, voorganger van de gemeente in Jeruzalem, stierf de marteldood – volgens de Joodse historicus Flavius Josephus gebeurde dit in 62 na Christus. Het is niet bekend wat er met Judas is gebeurd, hoewel twee van zijn kleinzonen naar verluidt tegen het einde van de eerste eeuw in Judea woonden.

Het volgende is geciteerd uit het werk van de vierde-eeuwse kerkhistoricus Eusebius (“The History of the Church”, Boek 3, paragraaf 19-20):

“Dezelfde keizer (Domitianus, 81-96 na Christus) beval de executie van allen die van Davids geslacht waren, en er is een oude en hardnekkige overlevering dat een groep ketters de afstammelingen van Judas beschuldigde – de broer, menselijk gesproken, van de Verlosser – op grond van het feit dat hij van Davids geslacht was en gerelateerd was aan Christus Zelf. Het volgende werd door (de tweede-eeuwse kerkvader) Hegeppus met zoveel woorden gezegd:

“En van de familie van de Heer zijn nog de kleinzonen van Judas over, van wie gezegd werd dat hij, menselijk gesproken, Zijn broer was. Van hen werd gezegd dat ze uit Davids geslachtslijn waren, en gebracht . . . voor Domitianus Caesar, die net zo bang was voor de advent (komst) van Christus als Herodes was geweest. Domitianus vroeg hen of ze van David afstamden, en ze gaven het toe. Vervolgens vroeg hij hen welke eigendommen ze bezaten en welke fondsen ze tot hun beschikking hadden. Ze antwoordden dat ze gezamenlijk slechts 9.000 denarii (een denarius is een dagloon, dus ongeveer \$ 300.000 in totaal in het geld van vandaag) hadden, ieder de helft daarvan; dit, zeiden ze, was niet in contanten beschikbaar, maar was de geschatte waarde van slechts vijftientig aren land, waarmee ze door hun eigen arbeid het geld verdienden om hun belastingen te betalen en de middelen om zichzelf te onderhouden.”

“Daarna”, zo vervolgt de schrijver, “lieten ze hem hun handen zien, met als bewijs van hun zwoegen de hardheid van hun lichaam en door onophoudelijke arbeid het op hun handen ontstane eelt. Toen hen werd gevraagd naar Christus en Zijn Koninkrijk – hoe het was, en waar en wanneer het zou verschijnen – legden ze uit dat het niet van deze

wereld of waar dan ook op aarde was, maar bij de engelen en (nu) in de hemel, en aan het einde van de wereld zou worden opgericht, wanneer Hij in heerlijkheid zou komen om de levenden en de doden te oordelen en eenieder betaling te geven naar zijn gedrag. Toen Domitianus dit hoorde, vond hij geen fout in hen, maar hij achtte hen te minderwaardig voor zijn aandacht en liet hen vrij gaan en vaardigde orders uit om de vervolging van de kerk (te Jeruzalem) te beëindigen. Na hun vrijlating werden ze voorgangers van de gemeente, zowel omdat ze getuigenis hadden afgelegd, als om het feit dat zij familie waren van de Heer; en dankzij de komst van vrede leefden ze voort tot in de dagen van (keizer) Trajanus”.

We kunnen ons voorstellen dat veel van Davids afstammelingen werden gedood voordat de jacht werd gestaakt – waaronder veel afstammelingen van David onder degenen die behoorden tot de naaste familie van Christus. Toch zijn er sommigen misschien ontsnapt en hebben hun toevlucht gezocht in de veraf gelegen randgebieden van het keizerrijk, waaronder het verre Groot-Brittannië.

Bijlage 12: De adelstand – ook van Joodse afkomst

We hebben elders gezien dat de koninklijke families van Europa afstammen van Zerah, de zoon van Juda, in overeenstemming met de profetie dat de scepter niet van Juda zou wijken. (Genesis 49:10) Het koninklijk huis van Groot-Brittannië is werkelijk een samentmelting van lijnen uit Zerah en uit Juda's andere zoon Perez, via zijn nakomeling koning David. Door de vele gemengde huwelijken zijn de andere koninklijke huizen van Europa ook uit David.

Toch zou men kunnen aannemen dat het Joodse element in deze koninklijke huizen, inclusief dat van Groot-Brittannië, “eruit is geteeld”, om zo te zeggen, door duizenden jaren van gemengde huwelijken met niet-Joodse adel en met gewone mensen – waarvoor er bijna geen genetisch spoor van de Joodse afkomst is overgebleven. Dit zou betekenen dat deze koninklijke families in de praktijk helemaal niet Joods meer zijn.

Hier moeten we echter verschillende punten overwegen. In de eerste plaats zijn koningschap en adelstand door de eeuwen heen zelden met gewone mensen getrouwd, zoals uit een langdurig onderzoek van deze zaak zal blijken. Vervolgens moeten we het karakter van adelstand of aristocratie begrijpen. Wie zijn dat, de adelstand? Verreweg hun meest voorkomende oorsprong is gewoon de zeer uitgebreide koninklijke families. Dit alleen al zou ons moeten helpen om te zien dat de koninklijke bloedlijnen niet zijn ingeteeld, maar veeleer keer op keer tot in het oneindige zijn versterkt.

De andere oorsprong betreft de afstamming van landadel, dat wil zeggen landeigenaren uit het verre verleden. Hoe kwamen de voorouders van deze families aan hun land? Hierbij moeten we niet denken aan pioniers zoals in Amerika, die aan de frontlinie aanspraak maakten op grensverlegging. In plaats daarvan werd in de Oude Wereld land, ofwel door de koning toegekend, of het werd veroverd en ingenomen. In het eerste geval ging het normaal gesproken om mensen die al een bepaalde sociale status hadden – misschien door hun vriendschap met de koning, mogelijk vanwege militaire steun. Toch waren het meestal degenen die al lid waren van een krijgers-“klasse” die opgeleid werden tot strijders. En degenen die in staat waren om land te veroveren, behoorden dus in wezen ook tot deze krijgers-klasse. Het gebeurde inderdaad maar heel zelden dat een gewone burger land kon bezitten en een landgoed kon opbouwen.

Scottus nobilis

Verrassend genoeg was er zelfs bij het toekennen van land een grote vijver van mensen van Joodse afkomst waaruit geput kon worden. Bedenk dat de Milesische Schotten, die Ierland overnamen van de Tuatha de Danaan (de stam van Dan) grotendeels van Joodse afkomst waren, en velen daarvan stamden af van Zerah. De Ierse historicus Thomas Moore schrijft: “Het is inderdaad duidelijk dat de personen op wie St. Patrick (5de eeuw na Christus) de benaming “Schotten” toepaste, allemaal tot de hoge en heersende klasse behoorden; terwijl hij, als hij spreekt over het grootste gewone deel

van het volk, hij hen Hiberionaces noemt – van de benaming Hiberione, die hij ook altijd toepaste op het eiland zelf". (1837, deel 1, pagina 72)

Dr. James Wylie legt uit: "De Schotten zijn de militaire klasse; zij zijn de edelen . . . Van laatstgenoemden (de Hiberni) wordt gesproken als de algemenen, de zonen van de aarde". ("History of the Scottish Nation", 1886, pagina 281) Wylie voegt er ook aan toe: "St. Patrick gebruikte vaak Scoti en Reguli (prinsen) als aan elkaar equivalente termen. Aan de term Scottus voegt hij vaak het woord Nobilis toe; terwijl hij geen andere benaming heeft voor de inheemse Ieren dan Hyberione of Hyberni genae, de gewone mensen". (pagina 282 voetnoot) Het gewone volk van Ierland waren gewoon Hiberni of Hebreëen – de stam van Dan – terwijl de vroege Schotse opperheren Joods waren. En het was deze Joodse aristocratie met wie de Ierse koningen trouwden.

De Schotse Uí Néill of O'Neills van Ulster, door wie het hoge koningschap kort na de dagen van Patrick naar Schotland werd overgebracht, waren zwaar Joods – met als hun symbool de rode hand van Zerach. Daarom was de latere adel van Schotland ook grotendeels Joods.

Hoe zit het met de vroege Britse lijn van Brutus van Troje? Vermoedelijk verdeelde hij het eiland Groot-Brittannië tussen zijn drie zonen. (Zie Bijlage 5: "Brutus en het Verbondsland") Hoe de lijn van koninklijke opvolging ook was, het lijkt waarschijnlijk dat de lijn van Brutus, in de loop van de 1500 jaar voordat de Angelsaksen arriveerden, sterk onder de vroege Keltische Britse adel verspreid was.

Joden onder de Scythen

Nu we het weer hebben over de Angelsaksen, wie vormden dan hun adelstand? Zoals ons boekje "The United States and Britain in Bible Prophecy" uitlegt, kan de afkomst van de Angelsaksen en andere Germaanse lijnen van Scandinavië en de rest van Noord-Europa – allemaal van Scythische afkomst – worden teruggevoerd op de Israëlieten die door de Assyriërs in ballingschap werden gebracht, aan het eind van de jaren 700 voor Christus. Omstreeks 722 voor Christus werd de noordelijke hoofdstad van Israël, Samaria, door de Assyriërs veroverd.

Een belangrijk feit dat echter vaak over het hoofd wordt gezien, is dat de Assyriërs ook veel mensen uit het zuidelijke koninkrijk Juda hebben gedeporteerd. De Bijbel vermeldt dat twee decennia na de val van Samaria, tijdens de regering van Juda's koning Hizkia, de Assyrische keizer Sanherib de Joodse natie binnenviel. Let op deze woorden van Sanherib, gegraveerd op zijn beroemde zeshoekige prisma van klei: "Maar wat betreft Hizkia, de Jood, die niet boog in onderwerping onder mijn juk, zesenvestig van zijn sterke ommuurde steden en ontelbare kleinere dorpen in hun omgeving, belegerde ik en onderwierp hen . . . Ik zorgde ervoor dat 200.150 mensen uit hen werden genomen, jong en oud, mannelijk en vrouwelijk . . . en ik maakte hen tot oorlogsbuit". ("Sennacherib's Prism, Eerdmans Handbook to the Bible", 1983, pagina 280)

Juda was een volk van Judahieten (Joden), Benjaminieten en Levieten. Het lijkt er dus op dat een groot deel van deze stammen werd toegevoegd aan de in ballingschap zijnde noordelijke Israëlieten – die zich in die tijd in Assyrië en Armenië in het westen en in Medië en Perzië in het oosten bevonden. Het lijkt waarschijnlijk dat de Joodse gevangenen naar dezelfde gebieden werden gebracht.

Auteur Stephen Collins merkt op: “Bij het beschrijven van de Sacae Scythische stammen die in de tweede eeuw voor Christus uit Azië migreerden (voorheen in ballingschap gevoerde Israëlieten – afstammelingen van Izaak), merkt George Rawlinson op dat de grootste stam, de Massagetae, ook genoemd werden de “grote Jits, of Jats”. (“Jats”, *“The Sixth Oriental Monarchy”*, 1872, deel 11, pagina 357) . . . De term “Jat” is als kastenaam bewaard gebleven in Noordwest-India (dat grenst aan Perzië en Parthië) tot in de moderne tijd, wat getuigt van de aloude overheersing van de Jats in dat gebied”. (*“The “Lost” Tribes of Israel ... Found”*, 1992, 1995, pagina 343) (*“Onbekend Israël, Vlichthus.nl, 2012, pagina 377”*)

Deze benaming zou mogelijk een samentrekking kunnen zijn van Judahiet. (Hebreeuws Yehudi, dat misschien Jehuti werd; we zullen zo dadelijk meer fonetische verschuivingen in taal zien.) Er moet echter op worden gewezen dat “Jat” de boerenkaste in het noorden van India en Pakistan aanduidt. (“Jat,” *Encyclopaedia Britannica, Micropaedia*, 1985, deel 6, pagina 510) Maar dat kan zijn omdat de Joden als slaven naar dat gebied kwamen. Of, waarschijnlijker, omdat latere veroveraars de Jats onderwierpen en zichzelf tot de hoogste kaste maakten.

Jat kan in eerste instantie zelfs hooggeboren hebben betekend. In een apart artikel stelt de *Encyclopaedia Britannica*: “Jati, ook gespeld als Jat, in India, een hindoeïstische kaste. De term is afgeleid van het Sanskriet jata, “geboren” of “tot bestaan gebracht” en duidt op een door geboorte bepaalde vorm van bestaan. In de Indiase filosofie is jati (genitivus) de beschrijving van elke groep van zaken, die generieke kenmerken met elkaar gemeen hebben. Sociologisch is jati universeel in gebruik genomen om een kastegroep aan te duiden, (over het algemeen) binnen de hindoeïstische samenleving”. (“Jati,” pagina 511) Misschien is het idee van “Jat”, zoals dit wordt toegepast op geboorte en kaste, eigenlijk ontstaan uit de gedachte dat “Joden” automatisch betekende “adelstand”.

Het is mogelijk dat deze mensen familie waren van een groep die bekend staat als de Yueh-chih. De *Encyclopaedia Britannica* zegt: “Yueh-chih, ook wel Indo-Scythen genoemd, een aloud volk dat overheerste in Bactrië (nu Afghanistan) en India, van ca. 128 voor Christus tot ca. 450 na Christus. De Yueh-chih worden voor het eerst genoemd in Chinese bronnen aan het begin van de 2e eeuw voor Christus, als nomaden die in . . . het noordwesten van China leefden . . . Zij en aanverwante stammen vormden de Asi (of Asiani) en Tocharen (Tochari) uit westerse oorsprongen”. (“Yeh-chih, deel 12, pagina 869). En de Asi zijn misschien wel de Asen uit de Noorse sagen. (Zie opnieuw Bijlage 9: “De Familie van Odin”).

In hetzelfde artikel zegt de Britannica: “De Hephthaliëten . . . (waren) oorspronkelijk een Yueh-chih-stam”. Ze stonden ook bekend als de “Witte Hunnen” en hun benaming wordt soms weergegeven als “Nephthaliëten”. (Vergelijk “Ephthalites, or White Huns”, Encyclopaedia Britannica, 11e editie, online op 89.1911encyclopedia.org/E/EP/EPHTHALITES.htm) Waarschijnlijk, zoals Collins aangeeft, een afleiding van de Israëlitische naam van de stam Naftali. (pagina 237) Als de naam Yueh-chih is afgeleid van Juda of Yehudah, dan zou de beschrijving van Naftali als een Yueh-chih-stam er mogelijk op wijzen dat de Joden tijdens hun migraties als leidslieden over de andere stammen verspreid waren.

De Juten

Collins ziet een verband tussen de Jats en de Juten in Europa (pagina 343), en die zou er heel goed kunnen zijn – vooral als we ons realiseren dat een Noorse equivalent voor de Scythische namen Geat of Goth, Jat was. (Zie de Edda-genealogie in Bijlage 9: “De familie van Odin”) Maar wie waren de Juten? Ze waren een stam van mensen die hun naam overdroegen aan Jutland, het vasteland van Denemarken.

Bovendien, hoewel we vaak denken dat de Angelen en Saksen die zich in Groot-Brittannië vestigden en gezamenlijk de Engelsen werden, is het juist om te zeggen dat Groot-Brittannië in de vijfde tot en met de zevende eeuw werd binnengevallen door de Angelen, Saksen en Júten: “Het grootste deel van het land werd veroverd door deze Germanen, van wie de belangrijkste stammen de Angelen, Saksen en Juten waren, die uiteindelijk samensmolten tot één volk, onder de naam Angelsaksen, of Angelen of Engelsen, terwijl dat deel van Groot-Brittannië waar ze hun thuis maakten Engeland werd genoemd”. (Gene Gurney, “Kingdoms of Europe: An Illustrated Encyclopedia of Ruling Monarchs from Ancient Times to the Present”, 1982, pagina 129)

In feite kwamen de Juten als eerste aan! “Het eerste van deze Germaanse koninkrijken werd gesticht in Kent. Een wanhopige Britse leider of koning, Vortigern . . . om zijn volk te redden van hun vijanden uit het noorden . . . nodigde de Germanen uit om hem te hulp te komen. Twee bekende Jutische Vikingen, Hengist en Horsa, namen de uitnodiging aan en landden met hun volgelingen in het jaar 449 op het eiland Thanet, aan het uiterste zuidoostelijke uiteinde van Engeland . . . Eric, een zoon van Hengist, werd in 457 formeel gekroond tot koning over Kent, dat wil zeggen, over de zuidoostkust van Engeland. Hij was de eerste van haar Germaanse koningen”. (pagina 129)

Nu de kritische vraag: zou de naam Juut – en misschien ook Jat – gerelateerd kunnen zijn aan Juda? Let op het volgende uit een leerboek taalkunde: “De Duitse taalkundige Jakob Grimm (beroemd door de sprookjes) . . . publiceerde een vierdelige verhandeling (1819-1822) die de regelmatige klankovereenkomsten tussen Sanskriet, Grieks, Latijn en de Germaanse talen specificeerde. Het waren niet alleen de overeenkomsten die Grimm en andere taalkundigen intrigeerden, maar ook de systematische aard van de verschillen . . . Grimm wees erop dat bepaalde fonologische veranderingen die niet in het Sanskriet, Grieks of Latijn plaatsvonden, zich al heel vroeg in de geschiedenis

van de Germaanse talen voltrokken. Omdat de veranderingen zo opvallend regelmatig waren, werden ze bekend als “de wet van Grimm” . . . een voorbeeld hiervan is: d > t”. (Victoria Fromkin en Robert Rodman, “An Introduction to Language”, vierde editie, 1988, pagina 315)

En dus, zouden de mensen, die later bekend stonden als de Yuten of Juten (omdat de Y in de Duitse en Scandinavische talen wordt uitgesproken als J) van oorsprong bekend zijn geweest als de Juden of Yuden. Met het Hebreeuwse meervoud zou dit Judim of Yudim zijn – J’hudim of Y’hudim is eigenlijk het Hebreeuws voor Joden. En Juden is inderdaad het Duitse woord voor Joden.

Hengist en Horsa waren dus leiders van Juten, die waarschijnlijk Joden waren. Toen deze Juten zich in Zuid-Engeland uitbreidden, namen zij steeds meer land in bezit – zodoende werden de Juten edelen. Inderdaad, hun vroege komst zorgde ervoor dat ze de langst gevestigde adellijke families van de Angelsaksische bevolking werden. Bovendien werd de afstamming van Hengist en Horsa getraceerd tot Woden of Odin, waardoor ze koninklijke afstammelingen waren van Zerah en misschien zelfs van David. (Zie Bijlage 9: “De familie van Odin” en 10: “Jozef van Arimathea en de lijn van Nathan”) Hetzelfde geldt voor de koningen van de Angelen en Saksen die spoedig volgden.

In de jaren 800 namen Deense Vikingen de westelijke helft van Engeland over, voordat de Angelsaksen hen terug stootten. Later, van 1013-1042, regeerden de Denen over Engeland, voordat het weer onder Saksische soevereiniteit kwam. In beide gevallen vermengde de Deense adel zich met de plaatselijke Angelsaksische adel. Maar bedenk dat de Deense heersers afstammelingen waren van Odin – en de Denen zelf kwamen uit Jutland, wat er waarschijnlijk voor gezorgd heeft dat veel van hun edelen van Jutische (en dus waarschijnlijk Joodse) afkomst waren. Dit zou parallel lopen aan Ierland, waar het gewone volk de stam van Dan was, maar de adel de Milesische Schotten, die Joden waren. In Denemarken was het gewone volk ook weer de stam van Dan, maar de adel bestond naar alle waarschijnlijkheid uit Juten, die wederom Joden waren.

De Normandische verovering

Toen kwam in 1066 de cruciale Slag bij Hastings, waarmee de Normandische verovering van Engeland onder William the Conqueror begon. “De belangrijkste verandering”, zegt de Encyclopaedia Britannica, “was de onderwerping van Engeland aan de Normandische aristocratie. William deelde stukje bij beetje, naarmate het land werd veroverd, landgoederen uit aan zijn volgelingen (baronnen uit Normandië).” (“United Kingdom”, Macropaedia , deel 29, pagina 33)

Historicus Michael Wood schrijft: “De herverdeling van land na de Normandische verovering was een revolutie in het pachtstelsel van de meest verreichende soort en een catastrofe voor de hogere standen van de Engelse samenleving, waarvan ze nooit zijn hersteld. Het verslag in het Domesday Book, dat voltooid werd slechts twintig jaar na de slag bij Hastings, laat zien dat, hoewel sommige Engelsen nog steeds aanzienlijke

landgoederen bezaten, slechts weinigen enige invloedrijke positie bekleedden. Geschat wordt dat in het jaar 1086 nog slechts acht procent van het land in bezit was van Engelse landheren. (“In Search of the Dark Ages”, 1987, pagina 233)

Wood zegt zelfs dat een groot deel van de voormalige Engelse adel het land verliet: “Er is veel bewijs voor een wijdverbreide emigratie van Engelsen naar andere landen, naar Denemarken, naar Schotland en, het meest opmerkelijke van alles, naar Griekenland en het Byzantijnse Rijk. Daar is duidelijk hedendaags bewijs gevonden, dat grote aantallen Engelsen van de generatie na de slag bij Hastings, dienst namen in het leger van de keizer in Constantinopel”. (pagina 233) Dit is werkelijk bijzonder, omdat dit het voor de adelstand van Joodse afkomst, mogelijk maakte om zich nog meer over heel Europa te verspreiden – en om huwelijken te sluiten binnen alle verschillende koninklijke huizen. En om, ironisch genoeg, de Joodse bloedlijn op de Britse troon te versterken, doordat later al deze andere Europese geslachten ermee werden vermengd.

Maar hoe ging het met de nieuwe Normandische adelstand in Engeland? Wie waren deze Normandiërs eigenlijk? Net zoals dit al eerder het geval was: Deense Vikingen – waarschijnlijk onder leiding van een Jutisch (waarschijnlijk Joodse) krijgers-klasse of adelstand. Maar niet helemaal precies zoals voorheen, want deze Vikingen hadden zich in de jaren 800 eerst in Noord-Frankrijk gevestigd. In 911 stond de West-Frankische koning Karel de Eenvoudige land aan hen af in ruil voor hun loyaliteit en bescherming tegen nog meer invallen door Vikingen – en maakte van hun hoofdman Rollo een hertog. “Zijn Vikingen gingen veel sneller op in de lokale cultuur dan die in Engeland. Ze namen lokale vrouwen tot echtgenotes en concubines en zagen hun kinderen, die de Frankische taal spraken, opgroeien.” (TimeFrame AD 800-1000: Fury of the Northmen, Time-Life Books, 1988, bladzijde 38)

De Normandische adel in Frankrijk sloot huwelijken met de Franse adel. Maar wie waren dat? De Sugramben of Franken (die hun naam aan Frankrijk gaven) maakten deel uit van de Teutoonse (d.i. Germaanse of Duitse) invasie in Europa, die volgde na de Keltische intocht. Op pagina 611 van James Andersons “Royal Genealogies or the Genealogical Tables of Emperors, Kings, and Princes, from Adam to These Times”, staat een tabel van de “Sugambrische Koningen” beginnend met “Antenor, uit het Huis van Troje, Koning van de Cimmeriërs”, 443 voor Christus”. (Zie ook W.M.H. Milner, “The Royal House of Britain: An Enduring Dynasty”, 1902, 1964, pagina’s 35-36, 41) Dus alweer een afstamingslijn van de Joden uit Troje!

De Frankische adel werd vermengd met de Gallische adel uit de Keltische periode. Inderdaad, deze adel vond waarschijnlijk haar oorsprong in zowel de Cimmerische Israëlieten die naar het westen migreerden via Turkije en Europa, als in de Milesiërs die de vroege koloniën in Zuid-Frankrijk hadden gesticht. Deze laatsten waren in ieder geval overwegend Joods. De Galliërs waren weer getrouwd met de Romeinse adel nadat Rome het gebied had overgenomen. En natuurlijk vond de Romeinse adel haar oorsprong in Aeneas uit het Huis van Troje – en dus uit weer een andere Joodse lijn.

De adelstand in Frankrijk was dus zeer waarschijnlijk overwegend Joods. Zij huwden met de Normandische adel, die waarschijnlijk van Jutische en dus van Joodse afkomst was. Inderdaad, de Normandische leiders waren vrijwel zeker Joods, omdat ze afstamden van Odin uit de lijn van Troje. De Normandiërs werden de nieuwe adelstand van Engeland – zij trouwden met de overblijfselen van een oudere Joodse adel. Deze trouwden uiteindelijk met de Welshe adel, die ook joods was, afstammend van Brutus. Toen eindelijk de hoofdlijn uit David van Schotland naar Engeland werd overgebracht, trouwde deze lijn met de adel aldaar – waarvan vele leden zelfs al via andere lijnen van Davidische afkomst waren.

Dit wil natuurlijk niet zeggen dat heel de adelstand volledig Joods is. Dat is vrijwel zeker niet het geval. Maar toch, hoe ongelooflijk is het om je te realiseren hoeveel moeite God heeft gedaan om ervoor te zorgen dat het koningschap in Europa van Joodse afkomst is – niet maar door een heel klein betekenisloos deeltje, zoals een miljoenste deeltje Joods, maar veel meer héél erg Joods – genoeg om hen gezamenlijk aan te duiden als Jóden. Het is onthutsend om over de “gezinsplanning” waarmee God bezig is geweest na te denken. Het is waarlijk een ontzagwekkend wonder!